

Lidérőfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

Nyakonöntött
Próbagoblin
Szolgáltatóház
melléklettel!

Ann Heart • Erdős Sándor • maggoth1
• Norton • JohnnySilver • Francisco Vargas
• Orosz István • Zordonmore • D. Szűcs Csaba
• Jávorszki András • Zspider • Petya
• Kristálysólyom • Scholtz Róbert Gergely
• SzaGe • Jimmy Cartwright • Natali Sanders
• Baranyi Imre • Kis György • Tad Rayder
• Józsa Bence • jocker • SiPI
• Tumicz Krisztina • edwardhooper
• angyalka146

XV. évf., 12. szám, 2023. december

Fantasy scene

Dragon Temple

Hiking off world

Docking

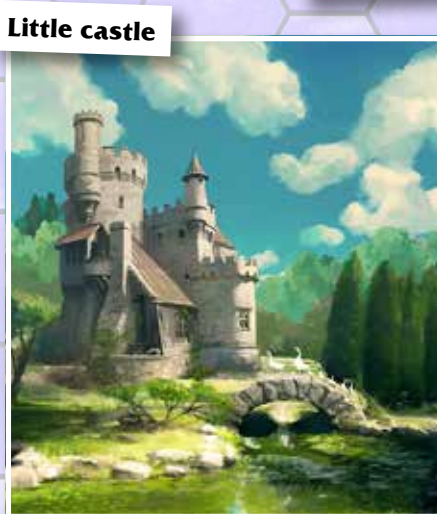
First contact

Dnd group

Pirates hideout

Little castle

cyberpunk woman

INFO BOX

PETER HURMAN - FREELANCE ILLUSTRATOR

Szabadúszó illusztrátor és concept artist Nagy Britanniából, Sheffield-ből.

Portfóliók: <https://www.deviantart.com/peterhurman>
<https://www.artstation.com/peterhurman>

Közösségi média: <https://www.instagram.com/peterhurman/>

Szerkesztői köszöntő

Eltelt ez az esztendő is, dolgos év van mögöttünk, ám előttünk is állnak még feladatok.

Ami talán a legnagyobb mérföldkő a Lidércfény történetében, hogy húsz évesek lettünk. Amikor 2003-ban elkezdődött a kis kezdetleges weboldalunkkal, és vártuk, hogy küld-e be rajtunk kívül más is oda alkotást, még legmerészebb álmainkban sem mertük remélni, hogy ilyen hosszú ideig fent tudunk maradni, mi több, nem csak ismertek, de elismertek is leszünk az amatőr irodalom színterén, nem csak amatőrök által.

Ezúton is köszönjük nektek, alkotóknak, olvasóknak ezt a hosszú, velünk együtt megtett utat! Mert bizony, vagytok néhányan, akik a kezdetek óta, vagy majdnem olyan rég velünk vagytok.

Ezen évforduló alkalmából kétféle megemlékezéssel is készültünk.

Az egyik, a nemsokára lezáruló XIII. Lidércfény pályázat - Marsi Mocsarak Mélyén Megbúvó Misztikus Mesterek címmel. Egyelőre még zsűrizzük a műveket, de már látjuk a fényt a mocsár mélyén. Reményeim szerint január második felében kiderül, mely pályázók alkotásai kerülhetnek be az e-book-ba.

A másik egy dokumentumfilm-sorozat, melynek első része már megtekinthető a [YouTube csatornánkon](#), és néhány alkotónk is volt olyan bátor, hogy elmondja, mit jelentünk mi neki. Hamarosan folytatjuk ezt is, érkeznek a további részek. Izgalmasak, érdekesek, meglepőek, megrendítőek.

Szóval izgalmas lesz a jövő év is. Mindezek mellett ugyanis új pályázatban is gondolkodunk, egészen újfajta díjazással. Ám ez legyen majd meglepetés...

Ezúton át is adom a szót alkotóinknak, akik a szokásos AKF tartalom túl igyekeztek némi ünnepi hangulatot is becsempészni az év végére, év elejére.

Természetesen mindannyiútoknak sikeres, ihletben és megjelent alkotásokban, valamint olvasnivalóban gazdag, boldog új évet, jó egészséget kívánok a szerkesztőség nevében!

Jimmy Cartwright (Bognár Zsolt)

Tartalomjegyzék

Novellák

Ann Heart - Sors	4
Erdős Sándor - Ezüsttoll álma	4
maggoth1 - Homályos tükörkép	5
Norton - Manók	11
JohhnySilver - Időzavar	12
Francisco Vargas - Az ördöglyuk titka	16
Orosz István - Költséges segítség	18
Zordonmorc - Sárkány és kard	20
D. Szűcs Csaba - A sírásó	22
Jávorszki András - Mesélek valamit	22
Zspider - <i>Horror Hava 2.</i>	
Mennydörgők motor klub	25

Sorozat

Petya - Mesék a Lábból	
A békás harcos útja – 2. rész	27

A Nyakonöntött Próbagooblin

Szolgáltatóház ajánlásával

Kristálysólyom - Darvak	34
--------------------------------------	----

Könyvajánló

Scholtz Róbert Gergely	
<i>Történeti források a rátkai svábok történetéből</i>	
- Kékgombosok	40

Mozijegy

SzaGe - Wolfkin / Az első áldozás (2022) ..	42
Jimmy Cartwright	
- Deadstream / Kísértetjárás (2022)	43

Versek

Natali Sanders - Csillagszóró színpaletta...	44
Erdős Sándor - Vidám hőemberek	44
Baranyi Imre - Hóvirágra várva	44
Kis György - Vörösben izzik a fa teteje ...	44
Tad Rayder - Karácsonyi üzenet Istennek ..	45
Józsa Bence - Jézus szíven (Megnyugvás) ..	45
Baranyi Imre - Karácsonyest	45
Natali Sanders - Múlt és jövő...	45
jocker - Karácsonyi gyertyaláng fényében...	46
Ann Heart - Cinegelak	46
SiPi - Nyughatatlan	47
Erdős Sándor - Vallomás	47
Tumicz Krisztina - Szoborfejű művész	47
edwardhooper - Így a vége felé	47
angyalka146 - Álom-gubó	47
jocker - Téli nap	47

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

Ann Heart

Sors

Sok mindenem mentem keresztül, míg megszülettem. Sziták és hengerek között álltam össze egyggyé, majd méretekre vágtak, hogy aztán méretbeli társaimmal együtt becsomagoljanak, így megvédve hófehér tisztaságunkat. Mikor újból megláttam a fényt, egy polcra tettek minket egy szalaggal a derekunkon. Ez az állapot nagyon unalmas volt, csak feküdtünk és vártunk.

Sokféle ember fordult meg itt, mindenfélét vásárolva, de különösen volt egy időszak, amikor rengetegen jöttek. Gyerekek a szüleikkel. Hosszú listát hoztak, és a hölgy, aki a pittyező szerkezet mögött állt, bőszen segített összeszedni őket. Kíváncsi voltam, hogy vajon kihez kerülök?

Polcon fekvő napjaim során szörnyűségeket is láttam. A hölgy egy kisebb papírra írt valamit, de elrontotta és mérgeiben átfirkálta, majd összegyúrta galacsinná és a pult alatti kosárba dobta, ahova előzőleg egy sárga, görbe gyümölcs héját. De volt olyan is, mikor egy listát vitt a pittyező szerkezethez és miután minden egyezett, két kezébe fogta a lapot, ketté hasította, majd ismét a kosárba dobta, melynek tartalma a nap végén mindig egy nagy fekete zsákba került. Én nem akartam így végezni. Borzalmas volt látni, ahogy társaim életciklusa ilyen drasztikusan ért véget, hogy csak ennyi adatott meg nekik. Ez a mi sorsunk? Tényleg ennyi lenne létünk értelme? Pár firkantás?

Aztán egyszer csak megtörtént. A hölgy kezei megindultak felém, felemeltek, majd a pultra tettek. Némi pittyenés után a pult másik oldalán álló úr színes papírt

tett mellém, melyen számok voltak. A hölgy felvette és egy másik színű papírt tett vissza, mely egy kissé viseltes volt már. A férfi elvette mellőlem, és beletette egy zárható tartóba, majd értem nyúlt és ismét egy sötét helyre kerültem. Mikor elővett egy asztalra, már máshol voltam. Idegen volt minden. Aztán valami szőrös lény mellém ugrott és mellső lábával tapicskálni kezdett, majd végighempergőzött rajtam és elterült. Furcsa, berregő hangot hallottam belőle, mely olyan nyugtató volt. Aztán kézbe vettem ismét és letépték rólam az övem. Teljesen szétcsúsztam társaimtól és szálltam. Szálltam egy darabig, mígnem egy sötét helyen landoltam. Itt nem volt olyan tisztaság. Szöszök voltak, és volt valami a sarokban, mert megrezdült, mikor ide kerültem. A fény felől megjelent valami, egyre beljebb és beljebb jött, mígnem épphogy elért, majd kiráncigált a sötétből és letett. Leült elé, egy ceruzát vett a kezébe és lágyan simogatni kezdett vele. Nézegetett és mikor elégedettséggel töltötték el a látottak, színes ceruzákat vett elő és fehér mivoltomat színes csodává varázsolta. Mikor elkészült, lefújta valamivel, amitől egy különleges réteg lett rajtam, azután bezárt egy üveg mögé és felakasztott a falra, mellyel új célom lett. Én lettem a hely dísz. Sokat nézegetett, és láttam rajta némi büszkeséget is. Főleg, mikor néha eljöttek a barátai is vendégségbe, akik elismerően gratuláltak. Így szerencsére az én sorsom jó kezekbe került.

2023. szeptember

Erdős Sándor

Ezüsttoll álma

Egy cherokee indiánfőnöknek három fia volt: kettő közülük szorgalmas és tiszta, de a harmadik, a legkisebb, név szerint Ezüsttoll, lusta és piszkos. Bátyjai minden munkában részt vettek; erősek voltak a birkózásban, és a vadászatban is jeleskedtek. Mindig csúfolták piszkos öccsüket, aki lusta volt, és ott feküdt a hamuban a tűz mellett. Aki csak a sátorba belépett, gúnyolta és szidta lustaságáért. Ő azonban oda se hederített a szidalmakra.

Időnként, amikor az emberek felkerekedtek, hogy elinduljanak vadászni, nagy volt a sürgés-forgás, a törzs legbátrabb, leggyorsabb férfiai készültek a vadászatra. A vadászat roppant veszélyes volt. A vadásznak ezért nemcsak erősnek kellett lennie, hanem gyorsnak és ügyesnek is.

A két szorgalmas fivér egész évben a vadászatra készülődött. Jókora reggel lementek fürödni a folyóhoz. Azután hazatértek, és apjuk, a törzs főnöke jó tanácsokkal látta el őket. A két fivér így készült a vadászatra, csak a legkisebb nem, megelégedett azzal, hogy piszkosban, hamu közt fekdüdjön a tűznél.

A főnök háza népe naponta fedtte a lusta fiút:

– Miért nem fürdesz meg néha, hogy tiszta legyél?

Ezekre a szavakra a lusta fiú oda se figyelt. Nem törődött mások véleményével és esze ágában sem volt változtatni a szokásain. Talán éhen is halt volna nagy lustaságában, ha édesanyja szerető gondoskodása nem vette volna körül. Egy viharos éjszakán, mikor a folyó felől érkező szél tépte-szaggatta a szavannán magányosan növe fák,

egy álmod látott Ezüsttoll. Álmában egy viharadár szó-
lította meg:

– Te vagy a kiválasztott – mondta a fiúnak. – Rajtad
múlik a törzsöd jövője. Egy szörnyű nagy veszedelem
fenyeget benneteket. Neked kell segítened a népeteken!

– Hogy is tehetném? – kérdezte Ezüsttoll. – Hiszen fon-
tos dolgom van. Őriznem kell a tüzet itt a hamuban fekvé.

– Akkor népetek elveszett. Egy óriási kígyó várja a
napot a folyó mélyén, hogy felfalja a falutokat. Én tudok
neked adni olyan képességeket, amikkel le tudod győzni
a szörnyeteget. Ám csak neked, senki másnak. A nagy
Tollaskígyó kiválasztottja vagy te.

– Hát legyen! Mit kell tennem? – kérdezte Ezüsttoll.

– Gyere és érintsd meg a szárnyamat, s akkor a víz alatt
is tudsz lélegezni. A kígyó fészke a folyó legmélyén van.
Oda eljutni csak így tudsz.

– Rendben van, de a kígyót hogy győzőm le? – kérdezte
Ezüsttoll, miközben megérintette a madár szárnyát.

– Fogd meg a lábam és olyan erős leszel, mint egyetlen
cherokee indián sem.

A fiú a madár lábát is megérintette majd az álom szerte-
foszlott, mint füstpamacs az égen. Mikor felébredt, emlé-
kezett az álmára, ezért a folyó felé indult, hogy legyőzze a
kígyót. A folyóba gázolt, majd a víz alá bukott. Sajnos
álma hamisnak bizonyult, ugyanis mégsem kapott a víz
alatt levegőt. Mérgesen rázta le magáról a vizet, szidva az
álombéli viharadart, hogy így megréftáta őt. Mikor
megszáradt ő is és a ruhája is, furcsán frissnek és erősnek
érezte magát. Ez annak a következménye volt, hogy a víz
tisztára mosta piszkos testét, valamit fel is frissítette lelkét.

Az álma végül is csak félig volt hamis. Igaz, hogy a víz
alatt nem kapott levegőt, de ezután naponta mosakodott,
nem feküdt a porban és erősnek érezte magát. A vadász-
öszön is felébredt vérében és bátyjaival együtt edzette
testét. Mindenki elégedett volt a faluban, hogy Ezüsttollat
az álma a helyes irányba vezette.

maggoth1

Homályos tükörkép

Endrei Kornél a konflis hideg hátsófalának dőlt, és az
ablakon át a kint elsuhanó havas tájat bámulta. Káprázó
tekintete előtt alaktalan, sötét árnyak úsztak az égen
gomolygó fellegek közt. A huszonnégy éves kisnemes jól
tudta, hogy csak felajzott képzelete játszik vele, mégis úgy
érezte, fekete gyászlepel borítja be a világot. Halántéka
fájón lüktetett, a legszívesebben pipára gyújtott volna,
enyhítendő valamelyest gyötrelmeit, ám útítársaira tekin-
tetel letett arról, hogy füstpamacsokkal árássa el a szű-
kös kocsiútsót.

Vele szemben, a menetiránynak háttal egy vastag bun-
dát viselő, bájos, barna leány, Korponai Aliz és nagybáty-
ja, egy fekete utazótáskát és sétatöböt szorongató, jovialis,
ősz hajú úr, Meggyesi Tódor zötykölődött. Mintegy fél-
álomszerű emlékek rémlett az első találkozására velük,
amely akkor történt, amikor egy sebtében végrehajtott
vásárlást követően a Kálnoki András Fuvaros Céh belvá-
rosi irodájához hajtott.

Az adásvételt a Káposztapiacként ismert Kohl Mark
Platzon ejtette meg, amikor is egy franciakovács-rendsze-
rű, elöltöltős, 1798 M típusú lovassági pisztoly újdonsült
tulajdonosává avaszt. A fegyver meglehetősen hosszú
csövű volt, de a derékszíjába tűzve el tudta takarni bő
szabású, vastag, fekete hosszukabátjával, melynek zsebei
elnyelték a hozzá tartozó készségeket is; lőport, töltővesz-
szőt, fojtást, kovakövet, golyóbisokat. Csaknem az utolsó
forintjai is rámentek a lőszerszámokra, de ez kevésbé
érdekelte, mint az, hogy milyen könnyen hozzájuk jutott.

Mi tagadás, boldog-boldogtalan fegyvert hordott az
országban. A lapok gyakran tudósítottak elkeseredett drá-
maírókról, akik színdarabjuk bukását követően golyót
röpítettek a fejükbe, a fővárosban elharapózó párbajkul-
tusról pedig akár külön rovatot is vezethettek volna.

A nemesség tagjai valóságos passziót űztek az egymásra
lődzésből; elég volt egy rossz szó, egy ferde pillantás,
máris elégtételt követeltek. Velük ellentétben őt nem
holmi úri passzió készítette a fegyvervásárlásra, hanem
egy üzenet, amelyet jövődöbelijének, a lenyűgöző szép-
ségű Szeremlei Ágotának az előző udvarlója, egy Vincellér
Zsigmond nevezetű férfi küldött.

A középkorú nagybirtokos kemény hangú levelében
halálíg szóló pisztolypárbajra invitálta január harmadiká-
ra, este nyolcra, egy Hatvan környéki csárdához, a Zöld
Marciohoz. A sértett hódoló végső záradékként megfenye-
gette, hogy amennyiben nem tesz eleget a kihívásnak,
leendő apósa tudomására hozza, hogy Ágota kezének
elnyerése előtt kétes értékű kapcsolatba bonyolódott egy
Mokán Marcsa névre hallgató szolnoki cigánylánnyal.

Tény, hogy amikor úgy tűnt, Kornél hiába csapja a sze-
let kiszemeltjének, borba fojtotta a bánatát, és léha karok
ölelésében keresett vigaszt, de elképzelni sem tudta, hogy
a felsült gazdálkodó miképp értesülhetett erről. Ágota
erélyes és pápista erkölceire büszke atyja, Szeremlei
Soma nem szívlelte őt, miután a nemesi pedigrijén kívül
semmilyen más értékkel nem sáfarkodhatott. Hatalmas
skandalummal járt volna a lelepleződése; valószínűnek
tűnt, hogy ha Vincellér megszólított a kicsapongásait,
tán még a tervezett frigy is kútba esik. Nagy szerencséjére
ellensége, aki fiatalabb korában megjárta néhány hadszí-
neteret, inkább párbajra hívta a nyilvános megszégyenítés
helyett.

Ezzel csak az volt a baj, hogy Kornél későn kapta kézhez
a levelet. Amint végigolvasta, a piacra sietett a pisztolyért,
mert nyomban indulnia kellett Hatvanba, ha nem akarta
lekésni a Vincellér által megszabott határidőt. A fuvaros
céh irodája előtt aztán belebotlott Alizba és némileg

professzoros küllemű nagybátyjába, ami elsőre csak egy igen bosszantó hátráltató tényezőnek tűnt becsületbeli ügyének rendezésében. A különös kettős úgy toporgott a tekervényes arabeszekkel díszített üvegajtó előtt, mint aggódó oldalági rokonok egy elhunyt főnemesi családtag hagyatéki perén.

– Kérem, uram – szólította meg a leány udvariasan –, nem tudna kisegíteni bennünket szorultságunkban?

Kornél, akinek az idegei éppenséggel pattanásig ajzódtak, első felindulásában legszívesebben ráfordult volna, hogy ha netán alamizsnát vár, álljon félre az útjából, de amint az ártatlan özikeszemekbe pillantott, levetkőzte ingerültségét.

– Miben lehetek a szolgálatukra, kisasszony? – kérdezte felvont szemöldökkel.

– Nos, bizonyos magántermészetű okokból kifolyólag sürgősen Hatvanba kéne jutnunk drága unokahúggal, Korponai Alizzal – vette át a szót az idáig némán álldogáló öregúr meleg tekintetű nőrokonától, miközben meghajolt. – Ha megengedi, Meggyesi Tódor, tisztelettel. Sajnálatos módon anyagi eszközeink pillanatnyilag nem teszik lehetővé, hogy egy egész kocsit kibéreljünk, ám amennyiben uraságod netán szintén abba az irányba tartana, rendkívüli hálára kötelezne bennünket, ha fele-fele arányban megosztaná velünk a viteldíj terhét.

Kornél csöppet sem csodálkozott azon, hogy egy ilyen látszatra jó körülmények közt élő páros a támogatásért folyomodik, mert az 1848-as esztendő Magyarországának zűrzavaros viszonyai nem csak a polgárok, hanem a hozzá hasonló „bocskoros” nemesek lába alól is kihúzták a talajt. A pusztá rang amúgy sem sokat számított, hisz’ jó néhányan dicsekedhettek valamiféle kutyabőrrel, de tényleges gazdagsággal vagy földbirtokkal csak a valódi főrangok, a bárók, grófok, nagyhercegek rendelkeztek. A magafajta vagyontalan urakat csupán annyi különböztette meg a közemberektől, hogy nem kellett adót fizetniük, és bátran tehettek újíto szellemű indítványokat a pozsonyi országgyűlés felsőházában. Aztán, ha netán véletlenül elfogadták valamelyiket, és beterjesztették az osztrák udvarhoz, V. Ferdinánd egy tollvonással áthúzta az egészet.

– Endrei Kornél vagyok, és mivel szintűgy Hatvanba tartok, mint önök, állok szolgálatukra – nyújtott kezét az öregúrnak.

Az iroda ajtaján már együtt léptek be, és két teljes forintot szurkoltak le bérleti díjként a bent várakozó, karót nyelt titkárnak. Amint túlestek az üzletkötésen, a hivatalnok bemutatta nekik leendő kocsisukat, egy magas, vállig érő, ősz haját viselő férfit, Huszár Józsefet, aki félrevonult velük némi diskurzusra egy üres szobába.

A deres halántékú fuvaros enyhén szégyenkező ábrázatot vágott; talán nem lehetett a szavak embere. Kissé zavartan azt vetette fel, hogy mivel már jócskán benne járnak a délutánban, pihenjenek meg a nagyjából félúton elhelyezkedő Gödöllő valamelyik fogadjában. Úgy vélte, hogy másnapra, azaz január harmadikára még így is könnyen Hatvanba érhetnek. Javaslatát mindnyájuknál támogatásra lelt, mivel mostanság nem volt tanácsos a szabad ég alatt éjszakázni sem a farkasordító hideg, sem az utakon portyázó haramiák miatt. A nyomor sokakat bűnre

csábított, nemegyszer még lecsúszott kékvérűek is zsi-ványnak álltak, hogy a felszínen tartsák magukat.

Huszár a tanácskozást követően nekilátott a járművük előkészítésének, és negyven perccel később már a Gödöllő felé tartó országúton zötykölődtek. Mivel nem akadt közös témájuk, néma csendben utaztak, miközben Kornél borongós kedéllyel szemlélte a környező tájat. Némi kényelmetlenséget jelentett számára az oldalát nyomó pisztoly, de akadtak ennél aggasztóbb gondjai is.

Korántsem tekinthette magát jeles céllövőnek, így fennállt a veszélye, hogy otthagyja a fogát a rá váró összecsapásban. Az viszont még ennél is jobban zavarta, hogy a nagy sietségben nem sikerült magának egy kellőképpen diszkrét párbajsegédet diszponálnia. Végül arra jutott, jobb híján a Zöld Marci valamelyik vállalkozó kedvű vendégét kéri fel erre a szerepre, esetleg a jó kedélyű Meggyesi urat győzi meg, ha odaérnek; hátha a barátságos nagybácsi meglelt kora ellenére is hajlik még az efféle kalandokra.

Emésztő gondolataiból hatalmas zökkenés rántotta ki, melyet nyilvánvalóan Huszár idézett elő, amikor valamely kényszerítő körülmény hatására hirtelenjében megállította a batárt. Rakásra dőltek egymáson, beletelt egy kis időbe, mire sűrű mentegetőzések közepette talpra álltak, és valamelyest összeszedték magukat.

– Mi történhetett? – foglalta szavakba mindnyájuk értetlenkedését Meggyesi.

Amikor nagy nehézségek árán kikászálódtak a felemásan oldalra dőlt közlekedési eszközükből, azt találták, hogy fennakadtak egy vihar tépte fatörzsön, amely az előttük futó erdei ösvényen lapult a hó alatt. Huszár nem vette észre a fölé boruló fehér lepel miatt, s járművük egyik kereke levált a tengelyről.

– Nem tetszik ez nekem – jegyezte meg Kornél tárgyilagosan –, meglehet, útonálló rejthették ide ezt a fadarabot, hogy megakasszák az erre járókat.

– Könnyen – ismerte el a galambősz kocsis.

– Meg tudja reparálni a szerkezetet? – tudakolta idegesen Meggyesi.

Huszár megvonta a vállát.

– Akad néhány szerszám a bak alatti ládában, de nem vagyok benne biztos. Majd meglátjuk, mit tehetek...

Ekkor vad hőszerződés zúdult rájuk, mintha az égiek úgy döntöttek volna, hogy még tovább nehezítik a helyzetüket. Kornél csak a hölgytársaságra tekintettel fojtotta el feltörni kívánczozó szitkait. A fehér kavargásban küszködő Huszár nem jutott dűlőre a levált kerékkel. Ekkor baljószerű nyírítés hallatszott, és egy az övéknél jóval nagyobb utazóbatár tűnt fel az ösvény elején, amelynek bakján nagydarab kocsis ült.

A jármű belsejéből egy barátságos házaspár került elő. A férj gróf Barkóczi Gáspár néven mutatkozott be, nejét pedig Antalffy Georgina Mária úrnőként aposztrofálta. Mellettük tébláboló szótlan fuvarosuknak csak a keresztnévét árulták el; a nem túl bőbeszédű legényt Boldizsárnak hívták. Barkócziék elszegényedett nemeseknek látszottak, akik hangzatos rangjukkal igyekeznek takargatni divatjamúlt öltözköket. A jó szándékot ellenben nem nélkülözték, mert felkínálták nekik közeli kúriájuk vendégszeretét, megígérvén, hogy a havazás csillapodásával kiküldik

a személyzet néhány ügyesebb tagját járművük megjavítására. Embereik majd rendbe hozzák nekik a kocsit, és utánuk hozzák a Barkóczi-birtokra, ígérték. Sem Huszár, sem alkalmi útítársai nem zárkóztak el az ajánlattól, így Kornél is beadta a derekát, bár akadtak fenntartásai.

Miközben összeszorulva zötykölődtek a grófi batárban egy sáros, gondozatlan mellékúton, egyre azon töprengett magában, hogy valami nincs rendben a jótevőikkel. Hová tartottak a hőszeradás kellős közepén, és ha volt meghatározott céljuk, miért söpörték félre, hogy a segítségükre siessenek? Vagy talán annyira irgalmas szamaritánusok, hogy szorultságuk láttán elfelejtették, milyen okból vágta neki a kint dühöngő vihar?

Vendéglátóik lakhelyének látványa sem oldotta fel igazán az ellenérzéseit. A sűrűség mélyén rejtőző, cirádás vaskerítéssel őrzött ősi kúria lehangoló atmoszférát árasztott, habár fénykorában impozáns látványt nyújthatott. A kisebbfajta kastélyra emlékeztető udvarház központi részét egy toronyféleség képezte, amelyet ciklopszi oszlopokkal határolt tornácú melléképületek szegélyeztek. Az egykor pompás rezidencia falai olyan görbén álltak, mint ha megrogyantak volna a kortól. Az udvaron több kisebb-nagyobb konflis sorakozott, de Kornélnek nem állt módjában alaposabban megsejlelni az elhagyatott járműveket. Ennek dacára valami azt súgta neki, némelyik már jó ideje ott várakozhat.

A főbejárat nehéz tölgyfaajtájának kenetlen nyikorgása bántotta a fülét, és még az sem okozott számára megkönnyebbülést, hogy nem voltak többé kitéve az elemek szélsőségeinek. A cselédek a kezükben fellobbanó fáklyákkal tápot adtak a fali tartókban elhelyezett mécsesek fényének, a megsárgult, itt-ott pókhálós falakon baljós árnyékok ugráltak.

– Jöjjenek, kedveseim – javasolta a ház ura –, költsenek el velünk egy szerény estebédet!

Kornél gyomra megkordult a házigazda szavaira, így kivételesen nem ébredt benne vágy a tiltakozásra. Huszár a cselédek szállására vezették enni, őket pedig egy tágas ebédlőben ültették asztal köré, mialatt néhány szolga begyújtott a kandallóban, és nekifogott a terítésnek. Az abrosz gyűrött volt és piszokfoltos, a porcelánok időtől fakultak és csorbák, mintha egy ószeres zsákjából kerültek volna elő. Nemsokára megérkezett a vacsora, és kiderült, hogy nagy fazéknyi, forrón gőzölő húslevest lakmározhatnak.

– Jó étvágyat, barátaim! – kiáltotta lelkesen Barkóczi. – Lassanak hozzá, mielőtt kihűlik!

Kornél nem kérte magát, miután társai szedtek maguknak, ő is kimert egy jó adagot, és egészséges lendülettel kanalazni kezdett. A felszolgált fogás nem bizonyult főúri ínycségnek, nevével ellentétben nem sok húst tartalmazott, és meglehetősen ízetlennek találtatott.

– Doktor – szólta oda Meggyesinek –, ideadná a sót?

A nagybácsi felvonta a szemöldökét.

– Hogy mondta, kérem? – kérdezte szintelen hangon.

Kornél legyintett.

– Bocsásson meg az önkéntelen elszólásért, tudja, amikor először megpillantottam, óhatatlanul azt hittem, hogy ön valami orvos lehet.

– Nem vettem sértésnek – nyújtotta felé Meggyesi a

sótartót –, már máskor is néztek tudósfélenek, pedig csak egyszerű kishivatalnok vagyok.

A hóhullás továbbra sem akart csillapulni, ezért Barkóczi gróf azt javasolta, töltsék az udvarház vendégszobáiban az éjszakát. Hozzátette, ha kell, másnap reggel inkább kölcsönadja a saját batárját, a béreltet pedig később rendbe hozatja a cselédeivel, és visszaküldeti Pestre. Hálásan elfogadták ezt az újabb nagylelkűséget, mire a gróf a pihenőhelyükre kísérté őket.

Egymás melletti szobákat kaptak egy kissé dohos folyosón, és házigazdájuk tudatta velük, hogy a szárnyban található többi helyiségben csak régi bútorokat tárolnak. Azt is közölte, ha éjszaka valami gondjuk támadna, elég meghúzniuk az ágyuk melletti zsinórt. A zsinokok túlsó végén csengők vannak, amelyek a cselédszárnyban jeleznek. Használatukra kis idő múlva megjelenik Boldizsár vagy egy társa, hogy a szolgálatukra álljon.

Kornél a rendelkezésre bocsátott szobát viszonylag elfogadhatónak ítélte, bár a baldachinos ágyon elterülő ágynemű meglehetősen viseltesnek látszott, és állott szagot árasztott. A falak dermesztő hideget leheltek, de ezzel már keveset törődött, mert a fáradtság mázsás béklyóként nehezedett a tagjaira. Felrázta kicsit a párnát, becsúsztatta alá pisztolyt, aztán levetette a kabátját meg a csizmáját, és a vastag dunyhát magára húzva csak úgy ruhástól elheveredett.

Ahogy próbált minél kényelmesebben elhelyezkedni, még mindig az őket befogadó házaspár már-már természetellenes szívélyességét latolgatta. Rémlott neki, hogy valamelyik újságban olvasott egy bizarr cikket, ami valahogy ehhez a sajátos jelenséghez kapcsolódik, ám az elméjét ostromló álmoság maga alá gyűrte, mielőtt megragadhatta volna a gondolatot.

Bárhogy is szerette volna, Morpheusz birodalma nem hozott enyhülést számára. Képzeteinek üres vetítővásznán a közeljövő sötét víziója pergett. Egy tágas térségen állt, tőle tízlépésnyire komor, szikár alak magasodott, ki ujjai közt ormóttan lovassági pisztolyt szorított. Csakis az álnok Vincellér Zsigmond lehetett az, más nem meredt volna rá ilyen szilaj gyűlölettel. Ellenfele felleghajtóját fenyegetően lobogtatta a szél, segéde, egy távolabb ácsorgó púpos alak valami ósdi dráma groteszk külsejű összekülvőjére emlékeztetett. Kornél érdekeit a kedélyes Meggyesi Tódor képviselte, aki tőle karnyújtásnyira bele-törődő szelídséggel várta, mit hoz a végzet.

– Emlékezzen, mit kell tennie, barátom! – duruzsolta bátorítóan. – Lőnie kell, mielőtt az ellenfele meghúzza a ravaszt, és vigyázzon a fejére...

Engedelmeskedett a nagybácsi szavainak, és célra emelte előre betöltött pisztolyát, ám pontosan ugyanekkor Vincellér is ugyanígy cselekedett, mintha rejtelmes, láthatatlan szálak kötnék össze őket, hogy egymás tükröképeként viselkedjenek. Kornél felülvolt, és megrántotta az elsütőbillentyűt, miközben ősei legendás virtusát érezte lüktetni az ereiben. Pontosán ugyanekkor Vincellér is tüzelt, vakító villanás látszott a fegyvercsőve végén, amit némi lemaradással fülsértő dörrenés követett.

Az idő lelassult Kornél körül, sőt, egyenesen megállni látszott, mint Petőfi hazafelé döcögő szekeren. Hiába látta a már-már körülményes lassúsággal közeledő golyót,

képtelen volt félreugrani előle. Ellenfele a torkához kapott, és hátrahanyatlott, de annak lövedéke is elérte őt. Kornél fájdalmas ütest érzett a halántékán, és amikor reflexszerűen odakapott, véresen húzta a szeme elé az ujjait. Ajka elnyílt a rémülettől, aztán zuhanni kezdett...

Saját testének tompa puffására ébredt, és döbbenet konstata, hogy a dereka köré csavarodott dunyha fog-ságában vergődve a padlóra gurult. Verítékes homlokkal pihegett, miközben próbálta kiűzni az agyából az iménti hagymázás lidércnyomást. Amikor felhevült szívdobogása valamelyest lecsillapodott, meggyújtotta az éjjeliszekrényre készített gyertyát, és az udvarra néző ablakhoz botorkált, hogy beengedjen egy kis friss levegőt.

Az ítéletidő már nem ült olyan vad tivornyát, mint néhány órája, de a szél még mindig hevesen rázta a spallettákat. Kinyitotta az elkínzottan nyikorgó ablaktámlát, felhúzta a redőnyt, és a nyílást elzáró öntöttvas rácson keresztül lázasan fénylő tekintetét a kint árválkodó konflisokra szegezte. Mivel enyhült az elemek haragja, a látási viszonyok is javultak valamelyest, s így végre észrevett valamit, amire idáig nem nyílt lehetősége felfigyelni.

A legközelebbi kocsikon jól látszott, hogy ugyanúgy és nagyjából ugyanott szenvedtek tengelytörést vagy a bal vagy a jobb oldalukon, mint az ő járművük. Egyes kezek hevenyészve kijavították a sérüléseket, de azzal már nem törődtek, hogy kellő gondossággal kendőzzék el a nyomokat. Másokat is az övékhez hasonló baleset ért, hogy utóbb a Barkóczi-ház penészes falai között leljenek menedéket. Ez már korántsem lehetett véletlen, és eszébe juttatta a cikket, amelyet emlékezetében keresett, mielőtt az álom seregei rárontottak.

A beszámoló arról szólt, hogy egy bizonyos elszegényedett arisztokrata család tagjai nem bírván az őket fojtogató magányt arra vetemedtek, hogy az országútról raboljanak maguknak vendégeket, és saját szórakoztatásukra kies otthonuk fogságában tartásuk őket. A cikk szerzője hozzátette, hogy ez feltehetően nem egyedüli eset, csak a hasonló tébolyban szenvedő arisztokraták egy része szerencsésen elkerüli a lelepleződést. Kornél ostoba koholmánynak tartotta az elképzelést, ám rá kellett döbbsennie, hogy talán tévedett.

A Barkóczi házaspárra nagyon is ráillettek a híradás szerzője által emlegetett körülmények. Kúriájuk lehangozó állapota kétségbeejtő anyagi helyzetre vallott, az elhanyagolt udvarház ráadásul oly isten háta mögötti helyen rejtőzött, hogy gazdái a nagy egyedüllétben könnyen elveszíthették az eszüket. Az udvaron összegyűjtött kocsik magas száma arra utalt, régóta hódolnak beteges szenvedélyüknek, és még valami egyébire is, amibe nem szívesen gondolt bele.

Adódott ugyanis a következtetés, hogy ha Barkócziék csakugyan rendszeresen vendégeket rabolnak maguknak, azért nem jutottak időnek előtte tömlőbe, mert mindazok, akiket öelöttük vettek a pártfogásukba, még mindig az udvarházban raboskodnak, vagy itt lelték végső nyughelyüket. Ezek a feltevések ádáz haragra gerjesztették Kornélt, mert azzal fenyegették, hogy sosem ér oda a párbajra, és a nevét örökre szégyenfolt szennyezi be. Dühében megpróbálta pusztá kézzel kitépni az ablak rácsait, de a masszív vasbordák meg sem moccantak; úgy

tűnt ezek megingathatatlanságára a kúriát igazgató mániákusok különösen ügyeltek.

Kornél nagy levegőt vett, és igyekezett lecsillapítani felborzolt kedélyét. Amikor úgy érezte, képes újra józanul gondolkodni, visszavette a csizmáját és a kabátját, aztán akkurátusan a pisztolya megtöltésébe fogott. Mindent pontosan úgy csinált, ahogy fegyverárús elmagyarázta: először némi lőport csorgatott a csőbe, majd a golyó és a fojtás következett. Ez után a töltővesszővel alaposan ledöngölte az egészet, hogy mindez jól megszoruljon. Ezt követően a kakas felső végén található fogószerű pofák közé illesztett egy megfelelő méretű kovadarabot, és elhagyta a szobát. Erősen remélte, hogy helyesen végezte el az összes gyakorlatot, mert a kereskedő felvilágosította, hogy sokan veszítették már azért a jobbukat, mert nem a kellő figyelemmel készítették elő a fegyverüket.

Úgy tervezte, először benéz valamelyik, állítólag csak bútorraktárként használatos szobába, majd ha beigazolódik a gyanúja, felkelti alkalmi útítársait, és együttesen kiszabadítják a cselédfertályról a kocsisukat. Találomra lenyomta az egyik használaton kívüli helyiség kilincsét, és legnagyobb meglepetésére a hozzá tartozó vetemedett faajtó idegborzoló nyikordulással kinyílt. Egyik kezében a mordályt markolva, másikkban a gyertyatartóban olvadozó gyertyát belépett, és feszült vonásokkal körülnézett.

Barkóczi hazudott, amikor azt állította, hogy a folyosón sorakozó helyiségek csak kacatokat rejtenek. Tengernyi holmi lapult odabent a legnagyobb összevisszaságban összezsúfolva, ruhaneműk fegyverek, ékszerek, sétabotok, bugyellárisok, táskák, mindennapi használati tárgyak heverték különféle bútorokon, egymás hegyén-hátán. Az egyik sarokban megpillantott egy valódi, egész alakos velencei tükröt is. Ilyen drága luxuscikket csak kevesen engedhetek meg maguknak. Kornél maga sem tudta miért, erősen ódzkodott attól, hogy belenézzen, végül mégsem bírt ellenállni a kísértésnek.

Az üveglapon egy magas, széles vállú férfi látszott, akinak az arca helyén homályos folt kavargott. Kornél káprázó tekintettel bámulta, és nem értette, miféle szemfényvesztés áldozatává vált. Felkapott egy monogramos batiszt zsebkendő, és megpróbálta letörölgetni a vélt szennyeződést, de nem járt sikerrel, mert a makulátlan felületű tükrön nem akadt folt. A vonásait viszont továbbra sem tudta kivenni rajta, mintha gonosz varázslat bűvölné el, vagy a bolondját járatná vele a saját elméje.

Felhagyott a meddő kísérletekkel, és újra végigjárta a szemét a helyiségbe suvasztott temérdek holmin. Rádöbbsent, hogy a ruhaneműk némelyikét rászáradt vér borítja, és a felismeréstől görcsbe szorult a gyomra. Pusztá kíváncsiságból kinyitott egy ütött-kopott szekrényt, amelynek tartalma minden eddiginél jobban megrendítette.

A bútor darab belsejében egy megsárgult, eldeformálódott ízülettel belepréselt emberi csontváz hevert, csak úgy odavetve, mint valami ócska lom. Kornél úgy érezte, minden egyes szál haja az égnek mered, miközben szabályosan sóbálvánnyá dermedt a rémülettől. Elképzelni sem tudta, miféle örült logika vehette rá Barkócziékat, hogy a házból őrizgessék egyik áldozatuk maradványait. Egy darabig csak hűdötten állt, aztán lerázta magáról a rettenet béklyóit.

Úgy döntött, biztos, ami biztos, magához vesz egy mívés markolatú tört. Néhány hanyagul félredobott kardot is látott, de mivel nem igazán értett a forgatásukhoz, nem nyúlt hozzájuk. Kifordult a szobából, és esetenül útítársai hálólhelyéhez vánszorgott. Addig ütötte az ajtajukat, míg a folyosóra nem tódultak, hogy megtudják a váratlan fölindulás okát.

– Men... mennünk kell erről a szörnyeteg tanyáról, de azonnal! – hebegte Kornél elkékült ajakkal. – A tükörképemnek nincs... nincs arca! Ha nem szabadulunk ki innen, de rögtön, talán még a hajnalhasadtát sem éljük meg! Maguknak is dolguk van Hatvanban... és én sem késhetem le a párbajt! Értsék meg... a becsületelem...

Lázás delíriumában összevissza beszélt, mintha már maga sem tudná, hányadán áll.

– De nagy jó uram, talán csak képzelődött – mondta Aliz tapintatosan –, tudnia kell, hogy az a párbaj már...

– Állj! – csattant fel a zilált külsőt mutató nagybácsi, miközben megrovó pillantást vetett unokahúgára. – Először is próbáljunk mind megnyugodni, aztán mesélje el újra, mélyen tisztelt barátom, hogy mi zaklatta fel ennyire!

Kornél lecsillapodott kissé, aztán némileg összeszedetebben számolt be hallgatóságának az átélt borzalmakról. Útitársai arcáról lerítt, hogy nem adnak feltétel nélkül hitelt a szavainak, ezért a pokoli szobához vezette őket, és meg sem állt a tükörig.

– Nézzék! – követelte csaknem önkívületi állapotban.

Legnagyobb megdöbbenésére útítársainak vonásai hibátlanul visszatükrözöttek az üveglapról, csak az ő képmásának a helyén úszott zavaros, tejfehér köd.

– Kérem, Endrei úr, nyugodjon meg! – kérlelte a lány. – Mi tökéletesen látjuk önt teljes valójában a tükörben.

– Akkor hát megőrültem? – hebegte hisztérikusan Kornél mindkét öklét a halántékához szorítva.

– Nézze – sóhajtott fel a bal oldalánál álló Meggyesi –, én nem hiszem, hogy megtévelyodott, talán csak valamilyen átmeneti idegkimerültségben szenved. Lehet, hogy erre a sok használt holmira is akad valamilyen ésszerű magyarázat, és szó sincs arról, hogy a házigazdáink foglyul ejtenék vagy legyilkolnák az átutazókat.

– Akkor jöjjenek, és tekintsek meg azt az átkozott szekrényt! Ha meglátják a csontvázat, hinni fognak nekem!

– Már, ha csakugyan ott van – jegyezte meg a nagybácsi –, és nem holmi ruhadarabokat nézett emberi maradványnak.

Kornél egyenesen az általa emlegetett bútordarabhoz trappolt, és feltépte az ajtaját. A csontváz továbbra is ott hevert kicsavarodott végtagokkal, nem tűnt el káprázatként. Meggyesi és unokahúga leesett állal bámulták a rémítő látványosságot; lerítt róluk, hogy nem egészen erre számítottak.

– Szűzanyám! – szaladt ki Aliz száján.

Ezután természetesen egyetértettek abban Kornéllal, hogy a lehető leggyorsabban el kell hagyniuk a Barkóczi birtokot, mielőtt házigazdáik rájuk törnének, hogy a vérüket vegyék. A melléképület bejáratához siettek, ám kiderült, hogy azt kulcsra zárták. Csapdába szorult nyulaként kóvályogtak, miközben próbáltak találni valamilyen

más kijutási lehetőséget. Kiderült, hogy jó házigazdáik minden utat lezártak.

– Mi lenne, ha visszamennénk a főbejárathoz, és megpróbálnék belelőni a zárba? – vetette fel Kornél.

– Ostoba ötlet! – jelentette ki Meggyesi. – Ha nem sikerül szétroncsolnia a szerkezetet, nem jutunk ki, ráadásul mire újra megtöltené a flintáját, valószínűleg az egész ház a nyakunkon lenne. Ha jól számoltam, a cselédség száma a behemót kocsissal együtt négy fő lehet. Persze megeshet, hogy nem láttunk mindenkit, de e rideg otthon lezüllettségéből kiindulva, Barkócziék nem engedhetnek meg maguknak sokkal nagyobb személyzetet.

– Jól van – biccentett Kornél –, de akkor mit javasol? Várjunk tétlenül, míg a fejünkért nem jönnek?

– Szó sincs róla – tiltakozott a nagybácsi –, a gróf azt mondta, ha valami gondunk támadna, húzzuk meg az ágyunk melletti zsinórt. Úgy hiszem, amennyiben igazat mondott, a csengővel könnyedén ide tudjuk csalni valamelyik alantasát. Szerintem Barkóczi nem ma éjjel szándékozik végezni velünk, mert már megtehetette volna, akár a förtelmes húslevese megmérgezésével is. Valószínűleg még nyújtani akarja a velünk való játszadozást, tehát, ha használjuk a zsinórt, szerepéhez híven idejön egy cseléd, abban a hitben, hogy még mit sem sejtünk a valóságról.

– Lehet, hogy igaza van – ismerte el Kornél –, de aztán mihez kezdünk?

– Akárki érkezik, a pisztollyal rákényszerítjük, hogy vezessen el minket a szolgák szállására Huszárhoz. Akkor leütjük a delikvenst, elkötjük Barkócziék batárját, megállítás nélkül Gödöllőig hajtunk, és a nyakukra küldjük a csendőrséget.

Kornélnak be kellett látnia, hogy ez jó terv, ezért azt javasolta, siessenek mindnyájan Aliz szobájába. Ezt a lépést azzal indokolta, hogy bárki jöjjön is a cselédfertályról, a legkevesébb akkor fog támadásra gyanakodni, ha a lány ágya melletti csengettyűt szólaltatják meg.

Meggyesi a bejárat mellé húzódott, hogy a befelé nyíló ajtó eltakarja a belépő elől, görcsösen szorongatva a sétatbotját, melyet tökéletesen megfelelőnek vélt alkalmi huságnak. Ő sem hozott magával kardot a raktárként használt szobából, miután szintúgy nem tartozott a mestervívók közé. Kornél pisztolyát előrszegezve lekushadt Aliz ágya mellett, aztán intett a kedves kis teremtnak, hogy rángassa meg a zsinórt. Az engedelmeskedett, utána pedig hosszú percekig feszülten várakoztak.

Végre súlyos léptek hallatszóttak, és Boldizsár csörtetett be a szobába. A nagydarab férfi magasra emelte a kezében szorított petróleumlámpát, az üvegen áttetsző sárgás színű fény különös halotti maszkká változtatta a vonásait. Otromba fizimiskáján kedvességnak vagy együttérzésnek nyoma sem látszott, combnyi vastag alkarján kötelekként duzzadtak az erek.

Kornél viczorogva felegyenesedett Aliz ágya mellett, és célba vette a herkulesi alakot.

– Egy rossz mozdulat vagy egy hangos szó, és főbe lölek – jelentette ki ellentmondást nem tűrő határozottsággal.

– Pontosan tudjuk, miféle alávaló gazfickók vagytok, ha nem engedelmeskedsz, búcsút inthetsz az életednek. Megértetted, amit mondtam?

– Meg, nagyságos úr – felelte a cseléd közönyösen.

– Jó – lépett elő az ajtó takarásából Meggyesi –, akkor most minden zaj nélkül elvezetsz minket a kocsisunkhoz, aztán hagyod, hogy hókon suhintunk. Ha így teszel, olcsón megúszod a rémtetteidet. Figyeljük minden mozgulatodat, elég egy apró csalárdság, és halálunk halálával lakolsz!

A szolga átvitte őket a cselédszárnyba Huszár szálláshelyéhez. A felvert kocsis úgy pislogott rájuk, mint aki menten szívészélhűdést kap, amikor beszámoltak neki arról, hogy mi járatban vannak. Boldizsár ezután elkalauzolta őket az udvarház hátsó frontjánál álló kocsiszínhez, ahol a gróf batárja várakozott. Kornél ráparancsolt, hogy fordítson neki hátat, és amikor követte az utasítást, a tarkója felé lódította a pisztoly agyát.

A megtermett férfi megérezve a fegyver szelét szokatlan gyorsasággal elhajolt az ütés elől, és elhajította a kezében szorongatott petróleumlámpát. A sötét lelkű lator a batárt akarta eltalálni, de egy paraszthajszállal elvétette. Bizonyára erre a végső pillanatra tartogatta minden erejét, remélve, hogy a szabadság vélt kapujában lankad fogva tartói figyelme. A lámpás egy szénabálába csapódott, amit az egyik tartóoszlop mellé halmaztak, és kigyulladt. A szolga látva, hogy kísérlete kudarcot vallott, Kornél felé ugrott, hogy elmarja tőle a fegyvert.

Ő azonnal rásütötte pisztolyt, de még ilyen közlőről sem sikerült eltalálnia. A golyóbis elsüvített a hústorony feje mellett, és a kocsiszín szomszédságában magasodó istálló falába csapódott. Barkóczi kocsisa a következő pillanatban haragvó titánként rávetette magát. Gyilkos ölelésben összefonódva zuhantak a kőlapokkal fedett padlóra, miközben a lángoló szénabáláról haragos tűzkigyó kúszott fel a kocsiszín tetejéig.

Boldizsár tagjaiban iszonyatos őserő feszült, Kornél úgy érezte, mintha egy feldühített hegyi medve próbálna bedöngölni a padozatba. Az óriás lehengerlő erővel fojtogatta, keze satuként préselődött a torkára. A többiek megdermedtek, miközben a lángok átterjedtek az istállóra, és lobogva a főépület felé száguldottak.

Kornél fuldoklott, tüdeje fájdalmasan küszködött az éltető oxigénért, szeme előtt lila karikák táncoltak. Már kezdte feladni a reményt, amikor eszébe villant a mívész markolatú tör, amit Barkóczi hatalmas kincseskamrájában vett magához. Ujjai remegve keresgéltek a hosszúkabát zsebében, miközben elködösült tekintettel hörögve a fölé magasodó kreatúra izgalomtól kitágult pupillájába révedt.

Végre ráakadt a pengére, és egy utolsó halálos elszánással ellenfele oldalába vágta. Nemesebb szervet találhatott, mert a kocsis szorítása azonnal elernyedett. Kornél nagy levegőt vett, aztán kirántotta a kést, és újra a testét sanyargató gigászba döfte. Boldizsár felüvöltött, megragadta a fejét, és többször a padlóhoz csapta. Kornél önkívületben vágott és szúrt, miközben a koponyája újra meg újra a kemény kőnek vágódott.

Barkóczi kocsisa végül tehetetlenül, több sebből vérezve ráhanyatlott, de utoljára még neki koccantotta a fejét a padlónak. Kornél felkiáltott, szeme előtt felködlött a velencei tükör, és ezúttal az arca helyén nem egy kivehetetlen masszát látott...

Az üveglapról jóképű, arányosan metszett vonású, fekete hajú fiatalember nézett vissza rá, nemes vonalú orra alatt kackiásan meredező bajusz pompázott. Mélytűző tekintetében fennkölt intelligencia fénylett. Esztétikailag már-már túl szabályosnak és hibátlannak tűnt volna fel, ha egy kirívó rendellenesség nem torzítja el az összképet. A tükörbeli Kornél halántékán úkeletűnek látszó, égési seb húzódott, mely különös szégyenbélyegként virított...

Kiáltásra nyitotta a száját, mert akkor már tudta, honnan származik az a forradás, de nem maradt ideje világgá üvölni az elkeseredését, mert minden elsötétült előtte...

Kocsikerék surrogására eszmélt fel. A batár egyik felében ő hevert az ülésen vaskos prizniccel a homlokán. Amikor kitekintett a jármű elejére néző ablakon, Huszárt pillantotta meg a bakon. Ezután két útitársára tekintett, akik jótékony gyengédséggel szemlélték.

– Barkócziék? – kérdezte Meggyesitől.

Az öregúr vállat vont.

– Az egész kúria lángba borult, és mivel minden ajtót bezártak, mire sikerült volna kinyitniuk őket, bennétek. Azt hiszem, egyetlen tébolyodott sem menekedett meg.

Kornél most Alizra pillantott, szemében különös láng lobogott.

– Már megismerlek, szerelmes Ágotám – mondta csendesen –, az emberi dúvaddal vívott csetepaté helyreázta az agyamat.

A szép barna leány mellette termett, és boldog csókot lehelt a homlokára.

– Hát, már emlékszel, édes vőlegényem?

– Csak mintha homályos víztükörön keresztül látnám – válaszolta Kornél. – Gondolom, jól sejtem, hogy a Vincellérrel vívott párbaj már megtörtént, én torkon találtam, és megöltem, ő meg pontosan ugyanakkor majdnem agyonlőtt.

– Így van! – vágta rá Meggyesi. – Meg kell, hogy mondjam, az ilyen kettős találat ritkaságszámba megy. Ön szerencsére túlélte a lövést, de amnéziás lett. Nagyra becsült jövődbelije hozzám fordult segítségért. Engedje meg, hogy újfent bemutatkozzam, Dr. Széplaki Kázmér vagyok, és főként idegbetegségekkel foglalkozom.

– Tudtam én, hogy orvos! Valahol mélyen biztosan emlékeztem rá, ki maga igazából. Akkor, ha nem csalódom, ma nem is január harmadikát írunk.

– Így igaz – bólintott a doktor. – Valójában március hetediké van, csak a hosszúra nyúlt tél belelóg egy kicsit a tavaszba.

– Hogy csinálta ezt a megtevesztést? – firtatta Kornél.

– Természetesen hipnózissal – árulta el Széplaki. – Aki érzékeny rá, azt viszonylag könnyű szuggesztíó alá vetni, csak olyasmit kell felhasználni, amire amúgy is fogékony. Visszaforgattam az időt az elméjében a párbaj előtti időszakra, mert úgy gondoltam, ha újra végigmegy ugyanazon úton, amelyen már járt, visszatérnek az emlékei. Természetesen be kellett avatnom a fuvaros céh irodavezetőjét és Huszárt is, hogy elhitesse magával, még január van. Szegény, jó kocsisunk igencsak pironkodott, amikor azt hazudta, hogy harmadikára célba érünk, hiszen előzőleg is ő vitte magát Hatvanba. Menyasszonya ragaszkodott ahhoz, hogy eljöjjön erre az utazásra, és maga mellett legyen, amikor visszanyeri az emlékezetét. Így hát kitalál-

tuk az unokahúg-nagybácsi mesét, magát meg odaállítottuk az iroda elé, a zsebében Vincellér levelével, az övében párbajpisztollyal, hogy minden összevágjon. Őrült nemeseket és általuk állított kelepccéket ellenben nem kalkuláltam a terveimbe, de hála istennek, kivágtuk magunkat a pácból, és a verekedés Barkóczi kocsisával lerombolta az elméjében a torlaszokat.

– Mindezt értem, de mi volt ez a dolog a velencei tükörrel, amitől egy ideg komplett őrültnek hittem magam? Miért nem láttam benne az arcomat?

Az orvos megdörzsölte az állát.

– Gátat emeltem az agyában. A szuggesztív összeütközésbe került volna a valósággal, ha felfedezi a lövés okozta friss sebet a halántékán, miközben azt kell hinnie, hogy

még nem is találkozott az ellenfelével. Tettem róla, hogy bármilyen tükröző felületre néz, ne láthassa viszont a saját vonásait. Remélem, megbocsátja ezt az aprócska megtévesztést.

– Természetesen – válaszolta Kornél rekedten –, rendkívüli problémák különleges megoldásokat szülnek.

– Most aludjon még egy keveset – javasolta Széplaki. – Már visszafelé tartunk Pestre, ott majd alkalmasint értesítjük a hatóságokat Barkócziék rémtetteiről.

Ágota mellé telepedett, és az ölébe fektette a fejét. Kornél behunyta szemét, és hatalmas örömet érzett. Bár odakint még hűvös szelek süvítettek, ereiben már a tavasz ígérete lüktetett, és remélte, hogy mire legközelebb felébred, már nem csak ő, hanem a világ is örökre megváltozik.

Norton Manók

Amikor felébredtem, nem tudtam, hogy hol vagyok. Kicsit megijedtem ettől, de aztán rájöttem, hogy nincs semmi baj, bár ahogy kinyitottam a szemem, mintha száznyolcvan fokot fordult volna velem a tér. Nehézkesen ültem fel. A szobámban voltam. A napsugár lágyan sütött be az ablakon. Béke volt és csend. Rég éreztem ilyet. A nyugalom érzete azonban hamar szertefoszlott, amint megláttam a zöld színű kisembert a fotelomban. Úgy terpeszkedett, mintha csak az övé lett volna a kedvelt bútorom. Azt már az első pillanatra levettem, hogy az a lény nem lehet ember. Humanoid volt ugyan, de a testalkata, az arcvonásai és leginkább a zöld színű bőre ellentmondott emberi mivoltának. Mindezek tetejében volt a szemében valami delejes, túlvilági erő, hogy a frászt kaptam a pillantásától. Rémületemben ordítani akartam, de valamiért nem jött ki hang a torkomon. Csak egy néma sikoltásra futotta, ami meglehetősen groteszkre sikeredett. Arra gondoltam, hogy ha most látna valaki, biztos kiröhögne.

– Nyugalom, barátom! – szólt hozzám a fotelben terpeszkedő, fura kis alak. – Nem akarlak bántani.

Amikor féltem, mindig keménynek próbáltam látszani.

– Majd pont egy ilyen tökig érő keljfeljancsítól fogok megijedni – válaszoltam durván, és örültem neki, hogy végre meg tudtam szólalni.

A manó elvigyorodott.

– Nagyon raj vagy, muki. Így szoktátok mondani, ugye? Persze a vagányabb körökben.

Éreztem, hogy tüzes félelem árad szét a mellkasomban.

– Mit akarsz tőlem?

– Csak azt, hogy feküdj bele abba a koporsóba! – mutatott jobb kéz felé.

Még csak akkor vettem észre, hogy jobbra tőlem egy fekete koporsó hever a szőnyegen.

– Mi... miért?

– Mert olyan szépen kérlek rá!

Ismét valami kemény válaszon törtem a fejemet, de a manó felém intett, mire egy láthatatlan erő vette át felet-

tem az irányítást. Gépiesen keltem fel az ágyamról, és belefeküdtem a koporsóba. Fogalmam se volt róla, hogy álmodom, vagy ébren vagyok, de nagyon ijesztő volt az élmény. Ekkor halk csattanás hallatszott, és zuhanni kezdtem a semmibe. Páni félelem vett rajtam erőt. Arra gondoltam, hogy eljött értem a halál. A világűrbe zuhantam. Mindenfelé csillagok vetek körül. A koporsó világító téglalapja egyre kisebb lett, végül eltűnt. Aztán lelassult a zuhanásom, és lebegni kezdtem. Iszonyatos tér vett körül. Csodálkoztam, hogy tudok lélegezni, és hideget sem éreztem. A szívem mégis hevesen vert. Amikor már teljesen kétségbe voltam esve, végre emelkedni kezdtem. Megláttam a koporsóm téglalapját, ami egyre nagyobb lett. Reméltem, hogy visszatérhetek a szobám biztonságába. Csattanást hallottam, és újra a koporsóban feküdtem. Megkönnyebbülten ültem fel, de már nem a szobámban voltam, hanem egy kupolás teremben, egy teljesen idegen helyen. Zöld színű manók vetek körül.

– Üdvözlünk az Arlonea bolygón! – hallottam a fejemben.

Artikulátlan üvöltés hagyta el a torkomat.

– Nincs mitől félned, testvér!

Kimásztam a koporsóból, és meglepődtem rajta, hogy milyen könnyűnek éreztem magam.

– Mi a fene történik itt?!

Az egyik manó ekkor egy hatalmas tükröt tartott elém, és döbbsen tapasztaltam, hogy nem a saját arcomat látom, hanem egy rusnya manóét.

– Mivé változtam?! – kiáltottam fel, és menekülni próbáltam, de egyszerűen megdermedt a lábam.

– A testcsere mindössze néhány óráig fog tartani – nyugtattak dallamos hangon. – Amiből te csak néhány röpke percet vagy képes befogni a tudatoddal. Hosszabb idő már veszélyes lenne.

– Testcsere?

– A bolygótok több ezer fényévnire van tőlünk – mosolygott rám a legmagasabb lény. – Ez a távolság még

az űrhajóink számára is leküzdhetetlen. A látnokaink mindenesetre felfedezték a Föld nevű bolygót, és kíváncsiak lettünk rátok. Te vagy az egyik kiválasztott. A testedet használva egy felderítőnk információkat gyűjt a világotokról. Egyszerűen fogalmazva helyet cseréltetek. Te vagy az ő testében, ő pedig a tiédben. Ám ne aggódj, a projekció hamarosan véget ér! Addig várj türelemmel!

– Ez... ez... teljes képtelenség! – hörgöttem, akár egy elmeháborodott.

– Nyugalom, hamarosan felébredsz.

Ekkor megszédültem, és a következő pillanatban már az ágyamban találtam magam. Fordult egyet velem a szoba, mire éles sikoly hagyta el a torkomat. A feleségem rémülten nézett rám.

– Mi a fene történt veled?

– Hány óra van? – kérdeztem vissza.

– Mindjárt tizenegy.

– Az nem lehet. Ma szombat van?

– Beteg vagy? Persze, hogy szombat. Tudhatnád, hisz nemrég jöttél vissza a boltból.

– A boltból?

– Most hülyéskedsz velem? Te magad akartál bevásárolni. Még csodálkoztam is rajta. Ne tegyél úgy, mintha nem emlékeznél rá!

– Pedig én tényleg nem emlékszem – feleltem döbbenően, miközben nehézkesen felültem. Az utcai ruhám volt rajtam.

– Hazajöttél, aztán elaludtál a tévén.

– Elaludtam...

– Mi ez, talán amnézia? – csóválta a fejét Nóra. – Tudod, kezd már elegendő lenni a beteges vicceidből. Nem unod még ezeket?

Megdörzsöltem a verítékező homlokomat és zavartan hebegni kezdtem.

– Jó, jó, persze... ne haragudj, hogy furának tűnök... most valószínűleg elvettem a sulkyot, legalábbis úgy vélem... szóval bocsánat.

– Talán agymosáson estél át? – csodálkozott a párom. – Túl sokat nézed a parlamenti tudósításokat.

– Ne hidd, hogy megőrültem, vagy ilyesmi!

– Persze, te nem vagy örült, mert a hangok is azt mondják. Ócska vicc ez már, és elég unalmas, ami azt illeti.

Mély levegőt vettem, mert a szívem mintha kihagyott volna néhány ütemet.

– Biztosan jól vagy? – kérdezte ekkor Nóra, és mintha némi aggodalom érződött volna a hangjában.

– Semmi bajom – nyögtem. – Csak nagyon szomjas vagyok, és átkozottul nehéznek érzem a testem, mintha víz alól jöttem volna föl.

– Nem vagy lázas?

– Nem hiszem. Csak hülyeséget álmodtam.

– Ne nézz annyi politikát!

– Jó, jó. Na, megyek, és iszom egy kávét.

Vége

JohhnySilver

Időzavar

Amikor kiküldtek minket a lehetséges temporális zavarhoz, ismét azon járt az eszem, hogy itt kellene hagyni a Szolgálatot. Öreg vagyok már ehhez a munkához, járják a fiatalok a Peremet. Az elképzelésnek annyi szépséghibája akadt, hogy még nem jöttem rá, mi a fenéhez kezdenék magammal a későbbiekben. Régen összeállítottam egy listát, miket szeretnék megnézni a kvadráns nevezetességei közül, ám végül mindig találtam valami kifogást, ami miatt elhalasztottam a nyugdíjaztatásomat.

Mint például most ezt a küldetést.

Amíg én fanyalogtam, az új partnerem lelkesen állt a dologhoz. A frissen kiképzettek nagyvonalú magabiztosságával foglalta el a másodpilóta helyét. Ugyanezzel a lendülettel kezelte a műszereket, szerencsére több érzékkel, mint az elődje tette az utolsó repülésünk során. Meg kell vallanom, arra is hamar rájöttem, hogy az elődje szótlanlansága inkább az ínyemre volt, mivel ez az újonc a katonásan pattogó válaszaival az első alvás-ciklus végére már az idegeimre ment. Komolyan mondom, a fészek elhagyása óta nem utáltam még senkit ennyire, de türelmes maradtam, amennyire lehetett, visszafogtam magam, bár néha nehéz volt szó nélkül hagyni a hülyeségeit.

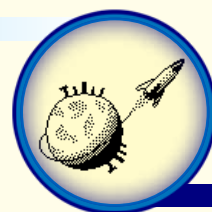
Az indulási pozíciót elérve gondoltam, megnézem,

hogyan küzd az elismerésemért. Átlöktem a képernyőjére a központ által feltöltött adatokat, majd felhúztam a mentális pajzsot és a tapasztalt felderítő teljes nyugalmaival elaludtam. A kijelző szerint röviddel a térátlépés előtt ébredtem, de nem magamtól. Az újonc kopogott a páncélon. Fogalmam sincs, ezzel a modorral honnan szalajtották, mert egy rosszabb napon jó eséllyel eltörtem volna a karját.

– Parancsnok, hamarosan elérjük a célterületet. A belepőjelet szinkronizáltam a szondával. A befogáshoz előkészítettem az berendezéseket.

Fent hagytam a mentálpajzsot, ezzel még kis időre távol tartottam magamtól. Nem először volt dolgom lelkes ifjakkal, nem szerettem sem azt, ha a fejemre próbáltak nőni, sem ha darabokban kellett hazavinnem őket. Az újonc a korábbi modortalansága ellenére remekelt. Elértette a némaságomat, visszamászott a helyére, és megkímélte a további felesleges csevegéstől.

Szinte észrevétlenül csúsztuk át a normál térbe. Bármit is mesélnek egy pofa ital mellett a vén Felderítők, nekem bizony nem hiányzott a vészriadó, meg ide-oda rángatózó hajó, ahogy az sem, hogy belekerüljünk valaminek a gravitációs kútjába. Az ilyenektől minden tapasztalt hajózó

irtózik. Szerencsére ez a hely nyugisnak tűnt. Néhány kóbor porszemcsén kívül egy elkóborolt üstökösma közelségét mutatták a műszerek. A legközelebbi naprendszer majd fél fényévnire volt és a vörösetolódás szerint távolodott a ponttól, amit a riasztás miatt ellenőriznünk kellett.

Lehettem volna elégedett is az újonc teljesítményével, de egyelőre megmaradtam a távolságtartó pozícióban. Nehogy azt higgye az emberem, hogy elsőre mindent jól csinált. Bekértem a szonda naplóját. Elavult típus volt, még a Kruu háborúk idejéből maradt hátra, így lefuttattam rajta egy sor tesztet és a szokásos frissítést, mielőtt áttemeltem volna az adatait. A biztonság kedvéért az egészet karanténba dobtam, majd ráeresztettem a legújabb biztonsági szekvenciát. Rég nem járt erre sem felderítő egység, sem karbantartás, így már magában az is gyanús volt, hogy a szonda még működött. Ellenőriztem a riasztási adatokat, összevettem a parancsnokságtól érkezettekkel, majd átadtam az újoncnak.

– Vélemény?

Kicsit túl gyorsan válaszolt.

– Szerintem rendben van.

Ezzel a mellébeszéléssel nálam nem sokra viszi.

– Részletezze!

Figyeltem a létfenntartója kijelzéseit és láttam, hogyan változnak az értékek. Találkoztam olyan létformákkal, ahol a tekintet vagy a testmozgások árulkodók, ha ideges a másik fél, a fészekaljban viszont mindenki megtanulja, hogy titkolni kell a többiek előtt minden gyengeségét. A fizikai jelekből elég nehéz olvasni, de egy kor fölött ez sem lehetetlen, azonban az óvatlanul nyitva hagyott mentális összekapcsolódás azonnal feltárja a felek érzelmi és fizikai állapotát, éppen ezért mindenki igyekszik ezt lezárni mások elől.

A Felderítésnél nem érünk rá lelkezni, ez nem egy fészek. Itt nincsenek sem Segítők, sem Védelmeszők, és a rendszeres áthelyezések miatt általában nehezen alakul ki teljes bizalom a legénység tagja között, így egy hajóparancsnok számára nem maradt más eszköz, mint a létfenntartási műszerek megfigyelése. Elismerem, az elzárkózást én kezdeményeztem, amikor a mentálpajzzsal megfosztottam attól, hogy hozzám kapcsolódhasson, de én a parancsnoka vagyok, nem a barátja.

– A szonda jelzése egyértelműen temporális tevékenységre utal. Mikromennyiségben, de máshonnan származó anyag lépett ki a téridőből, amit nem lehet hajóként azonosítani, vagy életformához kötni.

– Tovább! – intettem, amikor elvesztette a lendületet.

– A mérete és súlya jelentéktelen, nem sugárzott jeleket. Kapcsolatfelvételre alkalmatlan.

– Erre voltam kíváncsi! Tovább!

Türelmesen megvártam, míg az újonc sietve átpörgette a jelentést, de láttam, fogalma nincs, mire gondolok.

– Nem találtam más érdemleges adatot, parancsnok! – mondta végül kellenetlen beismeréssel.

Megosztottam vele a képernyőm.

– Őt esemény, viszonylag rövid időn belül.

– Valami át akar törni a bejegyzetlen téridő átjárón – ingatta a fejét. – Ez nem kérdés.

A következő, amit megosztottam vele az összesítő jelen-

tés volt a szonda memóriájából. A mozdulatai lelassultak, ahogy értelmezte az adatsorokat.

– Tehát a közeli rendszer lakatlan, ismert kolónia nincs normál hajtással elérhető közelben, vészjelzést adó hajót pedig sem ebben, sem a környező kvadránsokban nem jeleztek – kocogtatta meg a képernyőt.

Kezdte kapiskálni.

– Valami mégis megbolygatta a teret.

Visszahúztam a saját kijelzőmre a szonda naplóját. Nagyon rég nem történt erre semmi esemény, az is csak kisebb villongás volt néhány ellátóhajó és a kísérete, meg egy ütött-kopott korvett között. Ez a környék tökéletesen érdektelen volt a számunkra és a Kruu Birodalom számára is. Távol esett a kereskedelmi utak ugrópontjaitól, így a terjeszkedés erre roppant költséges mulatság lett volna, amit senki nem vállalt szívesen magára. A Peremvidék megszállott kutatói sem merészkedtek ki a spirálkaron idáig, hiszen könnyen magukra maradhattak. A Bányászársaság, vagy a Szállítók szövetsége senki kedvéért nem áldozott fel hajót, a Flotta a Lakott Bolygók Szövetségének a területét biztosította, a Felderítők pedig örültek, ha megkapták a szükséges eszközöket a járőrözéshez. Öngyilkossággal ért fel bárki számára pár ezer egység nemesfémért kockáztatni, főleg, ha tisztán látszott, mekkora esélye van annak, hogy az üstökösma illegális kitermelése után egy felderítetlen szektorban ragadjanak.

Kérhettem volna teljes letapogatást, mégsem tettem. Bármi okozhatta az anomáliát, amíg nem tisztáztuk, mivel állunk szemben, nem akartam szükségtelen veszélynek kiténni magunkat. Passzív felderítésre váltottam, amire csak lehetett a szonda érzékelőit felhasználva pásztáztam át körzetet. Ha rejtőzött is valamire hajó, kikapcsolt hajtóművel sodródott. A mi érkezésünk zavaros jelet hagyott maga mögött, megszokásból óvatosan léptem át a teret, így a forró sugárzási pont helyett egy szétszúzó görbét láthatott az esetleges megfigyelő. A használt minta hasonlított azokhoz az ugróhajókéhoz, melyek csak néhány pillanatig tartózkodtak az adott szektorban, aztán gyors irányváltással próbálták eltüntetni a nyomaikat. Ez a fajta jeltorzítás alapjelzés volt a kalóznoknál, a be nem jelentett felderítőcsapatoknál, vagy az illegális versenyeken résztvevő hajóknál, ám ismeretlen helyszín ellenőrzésénél az idősebb Felderítők is alkalmazták. Sok kiváló hajóst vesztettünk el, akik túl magabiztosan közelítettek meg egy felderítetlen pontot.

Az újonc szótlánul figyelte az adatsorokat, a korábbi pökhendi viselkedéséből szó nélkül leadott a helyszínre érkezés óta. Nem hibáztattam, egy fiatal tisztnél valahol elvárás az arrogancia, ha nem akar örökké a peremvidéken járőrözni egy megkeseredett vén parancsnok mellett.

– Nincs sem energiajel, sem kommunikációs adó a hatótávon belül.

– Keresd ki az első átlépés mintázatát és hasonlítsd össze az ismert hajtóműtípusok mintáival!

Egy mozdulattal áttette az eredményt a kijelzőmre. Látszik, hogy nem bámészkodással töltötte az időt.

– Nem azonosítható az energiaforrás.

Áttöltöttem az adatsor másolatát egy lezárt blokkba, legjobb tudásom szerint elszeparáltam a memóriarészt, majd ráengedtem egy jelszóval védett szekvenciát.

Az izgatott mocorgás nem került el a figyelmem.

– Az ott egy kalózszoftver? – kérdezte végül.

– Egyedileg módosított PD100. Nem mai darab – feleltem kitérően, de láttam, ennyivel nem éri be. – Egy kalóz-hajóról származik, de nem fogom elmesélni a történetet, hogy miként került hozzám. Átnéztem két specialistával is, és igen, van megfelelő védelmem, ami bent tartja, ha mutálódna, mielőtt felmerülne ez a kérdés.

Látszólag elfogadta a tényt, hogy a parancsnoka megszegi a biztonsági előírás legfontosabb pontjait, de tisztában voltam vele, csak a bázison derül ki, lojális-e a hajóhoz, a küldetéshez és az esküjéhez, vagy hajlandó rugalmasan kezelni a szabályokat az eredmény érdekében. Úgy gondoltam, ha megérti a miérteket, könnyebb lesz számára elfogadni a hogyanot.

– Ez itt az energiaforrás – mutattam neki a görbét. – Határozottan nem hajóméretű energia, az biztos, hiszen az eseménysorozatot vizsgálva látható, hogy minden időpontban egyre nagyobb impulzussal jelentkezik.

– Egy be nem jelentett kapun dolgozik valaki?

Megfontolandó észrevétel, persze kérdés, ki merne szembeszállni a szállító klánokkal, akik a monopólium fenntartásáért készek akár bolygórendszereket éhezéssig szabotálni.

– Egyetlen esemény során sem rögzített a rendszer kapunyitásra utaló mintát. Az energiaszint a megemelkedése ellenére sem közelíti meg a minimális értéket sem. Ez egész ellentmond a térhasználat gyakorlati paramétereinek. Egyoldalú kapunyitásnak pedig semmi értelme egy ilyen helyen, hiszen hagyományos égetéssel is évekig tartana a szállítóhajóknak célba érni.

Az újonc ujjai sebesen jártak a kijelző felett, miközben visszakereste a korábbi adatsort.

– Minden esetben találtam átlépő anyagot, viszont egyiknél sem számottevő a méret vagy a tömeg.

Jó, haladunk. Ezzel a hozzáállással már lehet dolgozni.

– Menjünk végig sorban az eseteken! – mondtam.

Megjelölte az adatsorban az anyagelemzést és átküldte a kijelzőmre. Nem találtam hibát bennük, úgyhogy halogathattam tovább a döntést.

– Követjük az eljárást és ellenőrizzük valamennyit.

Az úrdramákban ilyenkor jön az a rész, hogy a legénység valamelyik tagja tiltakozik, figyelmezteti a társait, milyen veszélynek teszik ki magukat, és a végén persze igaza lesz. A Felderítőknél ez így nem történhetett meg. Megvizsgáltuk a tényeket és döntöttünk. Jól vagy rosszul, mindegy. Aki nagyot hibázott, annak a hadbíróaságtól általában már nem kellett tartania, viszont kapott egy bejegyzést a hősi halottak névsorában.

Az első átlépés elé ugrottunk vissza, kihelyeztük a csapdát, aztán biztonságos távolságra eltávolodtunk a helyszíntől. Az átlépést műszer nélkül nem lehetett volna észlelni, ahogy az apró tárgyat sem, ha a csapda nem küldi vissza jelet. Kivártuk a biztonsági időt, majd begyűjtöttük a csomagot. A külső robotkar a mintavételi rekeszbe tolta be a tárgyat, mi pedig feszülten vártuk a vizsgálat eredményét.

– Egy csavar? – nézett rám az újonc, amikor megkaptuk az új adatsort. – Ez nevetséges.

Szabadidőmben egyszer összeállítottam egy statisztikát, de még senkinek sem mutattam meg, annyira kiábrándító

volt az eredmény. Minden érdekesebb bevetésre jutott harmincegy, amivel csak az idejét vesztegette a felderítőhajó legénysége. A régi hajózók ezt már a maguk bőrén megtapasztalták, de az Akadémiáról kikerülve nehéz a keserű tényeket elsőre megemészteni. A karrier elkezdődhet a Peremvidéken, ám ha itt fejeződik be és nem egy cirkáló hídján, akkor azt leginkább bukásnak nevezhetjük. A Felderítőknél pedig szinte csak a véletlen sodorhat olyan szituációba, ami után a felettesek előléptetésre méltónak ítélnék valakit.

– Az anyag, a megmunkálás nem köthető egyetlen ismert rendszerhez sem – mutattam meg az elemzést összefoglaló sorát.

– Kizártnak tartom, hogy minden egyes gyár szerepeljen az adatbázisban!

Kezdttem kedvelni a kalandvágyó fészkelhagyót.

– Jó eséllyel egy beragadtat találtunk.

Láttam, még nem találkozott a kifejezéssel, így hozzátettem:

– Hajtóműhiba miatt a köztes térben ragadt hajó, a sikertelen kilépési manőverben szinte biztosan roncsolódott hajótesttel. A személyzet vagy utasok túlélési esélyei alacsonyak.

– Tudunk tenni valamit a megmentésükre?

Válasz helyett listáztam az eltűntként számontartott hajókat. Leszűkítettem a kvadránsban belül bajbakerültekre, aztán kidobáltam az időrend miatt már szóba sem jöhető bejegyzéseket. Harci egységek ilyen távol leginkább titkos küldetésben járhattak, nyilvános segélykérő szignált csak elvétele adtak le, ezért nem is találtam erre utaló bejegyzést. Így is maradt három nagy marék eltűnt hajó. A többségük félautomata szállító, néhány fős legénységgel. Találtam még két telepes-hajót, egy rakás kutatóhajót, napvitorlást, luxusjachtot a legkülönbözőbb származási helyekről.

– Derítsük ki, melyik lehet!

Módosítottuk a pozíciónkat, majd újrakezdtük a várakozást. Második alkalommal egy kisebb szerkezet került a csapdába. Az elemzéssel nem mentünk sokra ezúttal sem. Rendeltetése ismeretlen, származása megállapíthatatlan.

Betöltöttük a harmadik jelzés koordinátáit, áthajóztunk az új helyszínre, begyűjtöttük a mintát, azután újra feszülten figyeltük az adatokat. Az analízis szerves anyagot mutatott ki, a felszínén ismeretlen karakterekkel.

– Figyelmeztetés, segélykérés?

Megint egy kérdés, amire nem adtam választ. Ha a fordítógép nem tudta megfejteni, én nem fogom. Bármilyen legyen az eredete, nem a Szövetség területéről származott, így töröltem az eltűnt hajók listáját a képernyőről. A mintákat hely-, időpontadatokkal gondosan felrögzítettük, külön tárolókba elzártuk. A bázison majd ráérnek kielemezni a finom részleteket, amiket felszerelés vagy tudás híján mi nem vettünk észre.

– Az utolsó két átlépést is ellenőrizzük?

Felesleges kérdés volt, hiszen a kivizsgálás még nem ért véget.

Az energiatorzulás menetrend szerint jelentkezett, de szinte máris követte egy másik. A csapda ezúttal üresen maradt. Akármilyen érkezett, azonnal távozott is a tér-idő elhagyott szegletéből.

Egymásra néztünk. Valami változott. Bármi is akart belépni a szektorba, most már tudja kezelni a visszatérést is. Az irányító tudat tanul, tehát értelmes, ezzel együtt veszélyes is lehet.

Az utolsó belépési pontra ugrás közben átgondoltam a lehetőségeket. Riaszthattam volna a bázist, erősítést kérve, de semmi kedvem nem volt ahhoz, hogy hazatérés után rajtunk röhögjenek, ha nem lép át anyag a téridőn, vagy ha ugyanígy visszalép anélkül, hogy megvizsgálhatnánk. A saját karrieremnek ugyan mindegy, de az ifjú tisztecske megérdemli, hogy ne kerüljön az első útja után adminisztratív állományba az én hibámból.

Kipakoltam fél tucat aknát, és két felfegyverzett robot-hajót arra az esetre, ha ellenséges létforma bukkanna elő az átjáróból. Hajlandó voltam harcolni, de csak észszerű esélyek mellett, ezért előkészítettem az automata vészugrást. Szektoron belül, de biztonságos távolságra. A régi szondára feltöltöttem két jelcsomagot, az egyiket arra az esetre, ha megsemmisülünk, a másikat pedig, ha tényleg sérült hajó érkezik és szükségünk lenne azonnali mentésre. Végül az újoncnak megmutattam minden óvintézkedést, ha velem történne valami.

Nem vitázott, de láttam, túlzó óvatosságnak tartja az egészet, ezért inkább nem szóltam neki arról, hogy készenlétbe helyeztem az önmegsemmisítőt is. Láttam korábban átmászni olyan létformát a köztes térből, ami jobb, ha nem csócsálja meg a testem. A Belső Kör már nem okozott meglepetést a hajózóknak, de a Peremvidék kegyetlen tudott lenni, nem való puhányoknak.

Az átjáró megnyílt, ahogy vártuk, ám hajó nem került elő belőle. Éppen csalódottan mordultam volna, amikor jelzett a csapda, és ezzel egyidőben felvisített a gyűlölt vészjelzés.

Az újonc karját elütöttem a vezérlőpulttól, nehogy aktiválja a fegyverzetet, majd előrelódítottam a hajót, hogy a csapda tartalma mielőbb a zárt téren belülről kerüljön.

– Az ott egy életforma? – meredt a kijelzőre a fiatal hajózó.

– Ráadásul ismeretlen!

Egyszerre lehetetlen volt a hajó mozgását koordinálni, közben pedig úgy állítani az Analizátort, hogy esélye legyen megmenteni a fagyos vákuumba került lényt, de szerencsére a partnerem nem fagyott le a történetektől és sebesen pörgette a parancsokat a szomszéd ülésben, így a gépezet teljes kapacitással várta az átemelést.

A csapda kivetette a tartalmát, én pedig talán kissé túl gyorsan csaptam a fedélzáróra, mert az automatizált szerkezet szikrát vetve pördült el a hajótesttől a mélyűr felé. Nem értem rá vele foglalkozni, a hajónaplóból majd viszszerkeszem az irányt és megpróbálom megtalálni, de jelen helyzetben ez érdekelt a legkevésbé.

A lény mozdulatlanul feküdt a vizsgálóban, a végtagja szorosan összetekeredve a test mellett. A műszerek szerint a hőmérséklete rohamosan esett, amit nem is csodálok a vákuumban töltött időt ismerve. Se hajó, sem védőöltözet. Ezt egyetlen ismert létforma sem tolerálja, de persze biztosat nem tudhattam. Fecskendők és lézerpengek csaptak le az automatizált karok végén, mintákat elemeztek, hogy mielőbb kiderüljön, milyen beavatkozásra van szükség az életben tartásához. Adatsorok rohantak

a kijelzőkön, és minden újabb sorral többet tudtunk meg, igaz minden eltelt pillanattal távolabb került a remény. A gépezet hamarosan leállt és utasítást várt.

– Próbáljuk meg újra! – mocorgott izgatottan a helyén az újonc, amitől visszatért a korábbi ellenérzésem vele kapcsolatban.

Átszaladtam az idővektorokon, lefuttattam néhány szimulációt, de bármilyen paramétert választottam, vagy elég a lény a manőverező fúvókák lángjában, vagy túl sok idő telik el a befogástól az Analizátorba kerülésig.

– Esélytelen.

Új szekvenciát indítottam, a rendszer pedig megkezdte a teljes elemzést. Amíg dolgozott a gép, összeállítottam az előzetes jelentést az esetről. Pontról pontra becsatoltam a végrehajtott lépéseket és az adatokat az események elemzéséről és a szakmai véleményt a tapasztaltakról. Az újonc izgalmaiban végig karattyolt mellettem, de már az elején lezártam a páncéloat, így a feladatomra tudtam koncentrálni. Mire ismét felnéztem, azt tettem, amit bármely egészséges fészeklakó tenne, ha békén hagyják. Összegubózva aludt a helyén. Megróhattam volna érte, de minek. Most pihenjen, amint visszatérünk a bázisra, jó darabig nem lesz ideje rá.

A xenobiológia soha nem tartozott a kedvenc tárgyaim közé. Örültem, ha nem kevertem össze két szektor főbb létformáinak jegyeit. Az űrben felszedett lényről viszont minden elemzés nélkül tudtam, egyetlen ismert fajhoz sem tartozik. Magam felé fordítottam a kijelzőt és az Analizátor munkájára koncentráltam. Megpróbáltam elfojtani az érzelmeimet, de mégis undorodva figyeltem, ahogy a felső szerves és műanyagokat egyaránt tartalmazó réteg alól kibontakozik test. A természet csúfot űzött a fajából, oly nevetségesen törekenynek tűnt. A vékony, sebezhető bőrréteg fedte csontokon alig lehetett izmokat látni. Ha bedobom egy fészekbe, a friss lárvák is eltaposták az első pár percben, egy harcos pedig egyszerűen elfújta volna az útjából.

A boncolás felületes volt, nem akartam több kárt okozni a testben, mint szükséges. Úgyis egy egész csapat orvos fogja darabokra szaggatni, amint leszállítottuk. A jelentéshez pont elég volt annyi tény, amit már úgyis tudtam. Védőöltözet nélkül megfagyott az űrben.

Egyetlen kérdés nem hagyott nyugodni.

Hogy került ki a szabad űrbe?

Átfutottam az elemzéshez csatolt listán, és megakadt a szemem az egyik tételen. Kikerestem az adatbázisból a harmadik kilépő tárgyról szóló sorokat, majd bekértem a halott ruhájából előkerülő hasonló tárgy elemzését. Nem kellett akadémiusnak lenni ahhoz, hogy meglássam a hasonlóságot. Hátradőltem az ülésben, és megpróbáltam végiggondolni a helyzetet.

A kilépések egy viszonylag behatárolható térben és rövid időintervallumon belül követték egymást. Az energiaminta eredete csak mesterséges lehetett. A természet néha ugyan megtréfálja a Galaxis lakóit, de spontán temporális átlépésről egyetlen ismert feljegyzés sem számolt be. A halott egyed egy korábban fel nem fedezett fajhoz tartozott, és szemmel láthatóan a tudatlansága miatt került ki az űrbe. Valamennyire ismertem a történelmet, így tudtam, a legtöbb civilizáció még az űrben sem jutott

messze. A legtöbbször már a létfenntartás is meghaladta a lehetőségeiket, az időutazásig pedig rajunk kívül egyetlen faj jutott el.

Ujra bekértem a szonda memóriájában tárolt információkat, majd összevettem a befogások során begyűjtött adatokkal. Az idő nem más, mint mozgás, amíg valaki vagy valami eljut „A” pontból „B” pontba. Az idő hosszára a sebesség van hatással, ami lehet relatív, vagy abszolút. A normál hajózásnál a sebességet nem lehet a végtelenségig növelni, ezért a teret görbítjük meg azért, hogy a két pont minél közelebb kerüljön egymáshoz, így az utazás időtartama a távhoz képest elhanyagolható legyen. Viszont, ha nem vesszük figyelembe valamely tényezőt, akkor katasztrófát okozunk. A hajót széttepi a be- vagy kilépésnél elszabaduló energiák, esetleg elszámítják az időfaktort és mire átlépi a teret, már csak halottak vannak a fedélzeten.

Itt megálltam a málázásban. A negyedik energialöket nem csak megnyitotta a kaput, hanem a tárgyat vissza is

vitte azon keresztül. Nem egy beragadt hajó próbált kitörni, valaki szisztematikus kísérleteket végzett. Az Analizátorban fekvő halottra néztem. Jó eséllyel ő feszegette a tudása határait, közben arra a téves következtetésre jutott, hogy az elgondolása helyes.

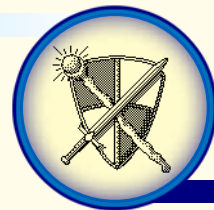
Bekértem a legközelebbi rendszer adatait és összevettem a távolságot a galaxiskarban megtett útjával. Majdnem elnevettem magam. Ott volt az ismeretlen lény otthona az orrunk előtt, a lakatlannak minősített rendszerben. Látszik, hogy rég nem járt a Peremen rendes felderítő csapat.

Az előzetes jelentést átlóttam a szondán keresztül a Bázisnak, majd meg sem várva a visszajelzést nekiláttam kiszámolni a mikrougrás érkezési helyét. A derék felfedzőnk csak az idővel számolt, amikor a gépével kísérletezett, azzal nem, hogy mennyit mozdul el alóla a bolygó és a naprendszer.

Az időutazás térutazás nélkül önmagában lehetetlen. Így működik a világ.

Francisco Vargas

Az ördöglyuk titka

Villás Koma unottan bandukolt az űrhelye felé. Ma sem volt szerencséje a sorsoláson. Megint ő húzta a legrövidebbet, a lyukat. Olykor felmerült benne, hogy valami huncutság lehet a dologban, de aztán elhessegette ezeket az ártalmas gondolatokat. Fogta hát a tarisznyáját, benne a kincseivel és az elemőzsiával, és elindult örködni a Lyuk-hoz, ahogy négyszáz éve mindig. Félúton találkozott Patás Komával, aki már elindult haza.

– Szevasz kiskomám...! – köszöntötte Villást, hisz ő már legalább hatszáz éves volt.

– Ma sem történt semmi. Szutykos, poros, huzatos hely ez a Lyuk. Jó lesz már újra a pokol melege az öreg csontoknak. Veszek is egy forró fürdőt, ha hazaértem.

Villás már kívülről tudta, és mondta is magában, hisz négyszáz éve minden űrségváltásnál ezt hallgatta.

– Gebedj meg...! – köszönt vissza „udvariasan”. De ezt Patás Koma már nem hallotta, mert messze járt és kellően süket is volt, hogy meggebedjen.

Az utolsó kanyart elhagyva azonnal látta, hogy valami nem stimmel a Lyuknál. Négyszáz év alatt minden sziklát, minden kavicsot, minden porszemet tudott, ismert. És most ott hevert valami a Lyuk közepén, finom porfelhő alatt... És nem mozdult... Még, hogy semmi! De hiszen ez valami! Sőt! Valaki! Egy fenti! Nyakába szedte gacsos kecskelábait és rohant visszafelé.

– Patás Komaaa! Patáááás Komaaaa! – kiabált az öreg ördög után.

Na az után ugyan hiába. Vagy száz éve nem hallott az semmit. Rohant hát tovább. Amire szintén vagy száz éve nem volt példa. Nem nagyon sietett itt senki soha, sehová. De ő most nagyon! Az űrség barlangjánál érte utol az öre-

get. Kicsit rá is csodálkozott, hogy a többiek mind ott kockáztak és kártyáztak ahelyett, hogy örködtek volna.

– Gyertek Komák! Nagy baj van! Egy fenti van a Lyukban! Gyorsan!

– Megártott a sok nyers tojás Koma? Vagy a bor volt romlott? Eredj vissza, nézd meg újra! Biztosan nincs ott semmi!

– De mondom, hogy...

– Én meg mondtam, hogy eredj vissza azonnal és őrizd a Lyukat...! – kiabált rá Láncos Koma, az űrség parancsnoka.

– De hát láttam... jól van na... megyek már. A többieknek nem kell örködni? – kiabált vissza a vállá fölé.

Sietősen kapkodta kecskepatás lábait, de az utolsó métereken lelassított. A por közben leült és csillogó, aranyló pirit-réteggel vont be mindent. A Lyukon átsűrűdő gyenge napfényben ragyogó test meg sem mozdult. Finoman megbökdöste háromágú villájával, de semmi. Közelebb merészkedett és belerúgott párszor, hátha attól feléled. De nem éledt. Csak feküdt mozdulatlanul. Villás hamar megunt a semmit. Felmászott a kedvenc sziklájára, elővette a tarisznyából a sípját és fújni kezdte. Cseppet sem volt tehetséges, viszont annál szorgalmasabb. Négyszáz éve gyakorolta ugyanazt az egy nótát. A Lyuk elég távoli hely volt mindentől, hogy a halottak ne forogjanak a sírjukban és a Komák is túléljék, amikor gyakorolt. Ezért volt szükség arra a kis huncutságra az űrhelyek sorsolásánál immár négyszáz éve.

Xeronak legelőször a hallása tért vissza. De jobban járt volna, ha inkább süket marad örökre. A vonító sípolástól görcsbe ránduló gyomra volt a második, ami életjelt adott,

aztán nagyon gyorsan észhez tért. Lábra állt és a kínzója felé fordult. Villás először észre sem vette, annyira elmélyült a gyakorlásban, de amikor meglátta kihullott a kar mos kezekből a síp.

– Te élsz? Azt hittem, kipurcantál.

– Én is azt hittem. Hol vagyok?

– A pokolban, a Lyukban, a porban. Mondták már nekem, hogy olyan szépen fújom, hogy a halottak is életre kelnek, de eddig azt hittem, hogy csak kedveskedni akarnak. Hogy kerülsz ide? Neked itt semmi keresnivalód sincs!

– A röppróbán nem kaptam meg a szárnyaimat és belezuhantam az Ördöglyukba. Vagyis ide, hozzád. Te egy ördög vagy?

– Az vagyok, de nagyon sokan vagyunk ám! – húzta össze magát féltősen Villás a fölé tornyosuló fenti látványától. Még nem derült ki melyikük tart jobban a másiktól. – Szóval a röppróbán nem kaptál szárnyakat. ... Mi az a röppróba? És miért nem kaptál szárnyakat? Nem jutott?

– Nem tudom mi történhetett. Hogyan juthatok haza?

– Innen? Sehogy! Legfeljebb, ha tudsz repülni! Ja, hogy nem tudsz... – Villás hosszas gondolkodásba fogott és ki is találta a megoldást. – Segítek neked! De cserébe meg kell ígérned, hogy eltűnsz innen és soha nem jössz vissza! Maradj itt és el ne mozdulj, míg vissza nem térek!

Elsietett és nagyon hosszú ideig volt távol. Xero már kezdett lemondani róla, amikor megjelent a folyosón, nehézkesen cipelve valamit a hátán. Ledobta a porba, amitől újabb piritfelhő fedett be mindent.

– Itt a szárnyad.

Két fonnyadt, aszott szárny hevert a porban, de még így is hatalmasak voltak. Viszont élet nem volt bennük.

– Mit kezdjek én ezekkel? Mágia nélkül semmit sem érnek. Honnan van ez neked?

– Amikor egy Fenti azt mondja valamire, hogy az „ördög vigye”, vagy azt, hogy „a pokolba veled” akkor valaki közülünk útnak indul, és lehozza ide. Már alig győzzük! Lassan minden tele lesz haszontalan ócskaságokkal, félresikerült találmányokkal vagy törött, használhatatlan kacatokkal. Már alig férünk tőlük. Új bugyrokot kellett ásni, hogy legyen helyünk. Legutóbb, amikor épp lehoztam valami vackot, akkor láttam az egyik sarokba betámasztva ezeket a szárnyakat. Hát tessék, a tiéd. És most tűnj el!

– De hát nem érted, hogy ez nem így megy!? Azt hiszed, hogy csak felteszem és odanő?

– Azért megpróbálnád!? – kérte esdeklőn Villás.

– Persze, megpróbálom... – nyugtatta Xero. – Segítenél!?

Villás óvatosan felemelte a szárnyakat, és a csonkokat Xero hátához tartotta. Oda, ahol két gödröcske jelezte a szárnyak helyét. Mindkettejük legnagyobb meglepetésére a csonkok épp beleillettek a gödröcskébe, és egy halk szisszenéssel oda is csatlakoztak. Azután viszont óriási

tűzijáték kezdődött. Szikrák pattogtak mindenfelé, és a Lyukban aranyos forgószelek kavargott. A szárnyak megteltek élettel, és Xero boldogan tekergette a nyakát, hogy lássa a csodát. Csapott párat a levegőbe és a magasba emelkedett.

– Tudok repülni! – bömbölte boldogan.

– Hát ja... Egy sárkánynak nem hátrány, ha tud! – mosolygott a nem létező bajusza alatt Villás. – És most tűnj már el innen, mielőtt jönne valaki!

– Köszönöm! Sosem felejttem el! Köszönöm! – hálálkodott boldogan Xero

– Pedig jó lenne, ha elfelejtenéd, még hozzá gyorsan!

A csodás sárkány a magasba emelkedett. Tett pár gyakorlókört a hatalmas teremben, miközben felgyorsult, aztán egy fordulattal kiröppent a Lyukon. Egész testét, és a szárnyait is pirit borította, amitől arany színben pompázott, és röptében apró szemcsék szóródtak róla aranylósávot hagyva maga mögött a levegőben.

A Dragó Nemzetség még mindig értetlenül állt az események mögött. Senki sem értette, hogyan eshetett ez meg! Mindenki szomorkodott, amikor aranylósárkányon kiemelkedett az Ördög-lyukból Xero, aranylósárkányt hagyva maga után. Az őszi napfényben ragyogott, ahogy boldogan röppent fel a magasba és süvítve csapott alá.

Megszületett Pokoljáró, az Aranysárkány.

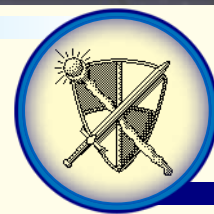
Villás Koma aznap már nem gyakorolt tovább. Azon gondolkodott, amit az őrség barlangjánál látott. Amíg ő keményen őrizte a Lyukat immár négyszáz éve, addig a többi Koma kártyával és kockával múlatta az időt örködés helyett. Mióta mehet ez így? És a sorshúzás? Egyre inkább meggyőzte magát, hogy itt valami huncutság van. És nemcsak őt, de a félnótás Patás Komát is becsapják! Pedig voltak sokkal jobb őrhelyek is. Közel a kondérhoz, ahol mindig leesett egy kis maradék, pár finom falat. Vagy a mélybugyor őrhely, ahol jó meleg van és még aludni is lehet kicsit. Jó lett volna...!

Egész este ezeket a gondolatokat forgatta a fejében. Rágta, csócsálta, de megemésztetni nem tudta. Egyre sűrűbb, sötétebb gondolatokat érlelt és reggelre megszületett benne a harag. Már tudta, hogy beolvas Láncosnak és nem lesz többé a Komája! A többieknek pedig meg fogja mondani, hogy ezentúl a kondérnál fog örködni! Legalább négyszáz évig! Nem lesz itt semmiféle sorsolás többé!

Meg sem várta, hogy az öreg Patás leváltsa. Elindult elégtételt venni, mert a harag már forrt benne! Félúton találkoztak és az öreg már épp belekezdett volna a reggeli süketelésbe, viszont Villás egy rövid „– Gebedj meg!” kíséretében elrohant mellette. Az öreg megállt, utána fordult. Nézett visszafelé egy ideig, aztán megvonta a reumás vállait.

– Fiatalok – gondolta magában, és lassan elporoszkált a Lyuk felé.

Orosz István

Költséges segítség

2023. 10.21. 02:15 óra

Eperjeske Alsó – Vasútállomás környéke

Az utolsó vonat már régen elment, és a következő Interpici feltűnéséig is azt hiszem, két óra volt hátra. Kurta vonatfütty hangzott a távolból. A szél végigborzolt a fákon. A cserjéből ködcsápok nyúltak az éjszakai ég felé. A földúton várakozó fekete jeep mellett a terepszínű nadrágot és fekete dzsekit viselő testőrök eloltották a cigijüket és elindultak az állomásépület felé.

Nagyon művészi voltam aznap este. Unalmamban ilyen szóvirágokat találtam ki, miközben a cserjésben guggoltam ugrásra készen. Már korán felfigyeltem a vasútállomás elrendezésére. A betonból készült épület észak felé haladva fokozatosan csigaházalakba hajolt. A nappali felmérés folyamán felfedeztem, hogy a csigaház külső részén vízszintes és függőleges, lőrésre emlékeztető nyílásokat vágtak a betonba. Dani, az én kedvenc okkult szakértőm szerint ezt egy paranormi tervezhette valamikor a 40-es években. Úgy fest, ahogy a 19. században elterjedtek a vasutak, a párhuzamos birodalmak hatalmasságai felfedezték ezen utak használhatóságát az átlépésre a mi oldalunkra. Egy klasszikus, sötét gőzmozdony gördült be a sínekre, az oldalán aranyporral felfestett lángok. Egy babiloni oroszlánokkal ékesített kék kupét vontatott maga után. Ablakából vörös lidércfény áradt. Az ajtaja félresiklott, és az utasa leszállt.

Egy magas férfi lépett az állomásra. Emberi határokon belül magas volt. Elsőre nem tűnt fel, hogy a magasságának nagy részét hihetetlenül megnyúlt karja és lába adta. Fekete öltönye kifogástalanul állt rajta. Megcsapott a félreismerhetetlen felsőbrendűség, ami az átlagos halandóból olyasmi félelmet váltott ki, mint amelyet az apró őscickány érzett a dinoszaurusz láttán. Megmarkoltam a nyakamban lógó szimbólumot és egy halk varázsigét suttogtam, hogy levessem a tudatomra vetülő árnyékot.

Tudtam, egy sárkány szállt le.

Egy egyszerű halandónak ezt a szót hallva egy méteres, bőrszárnyas óriáshüllő jut az eszébe, tüskékkel és éles fogakkal teli pofával. Lelki szemeikkel bizonyára látnák a bestiának ágyként szolgáló arany-, drágakő- és ezüsthalmot. Ezek valahol igazak.

Egy sárkány, mint minden, tartósan a mi síkunkon megtelepedett paranormi, embernek álcázza magát. Ez nem azt jelenti, hogy a közértben összefuthatsz velük tudtoddon kívül, vagy a szomszéd Mari néniről derül ki, hogy egy gigantikus fekete matriacht. A sárkányok emberbőrben is szeretnek a világi vagyonukkal hetvenkedni. Drága kocsik ülésin keresztül úgy nézni a világunkat, mintha minden, a legapróbb kutyaszarig is az övék lenne. Nem, ez nem összeesküvés-elmélet. Minden céges és kormányzati

vezérkarban ott voltak a hullók. Ennyiben igazuk volt, de abban nem, hogy a reptoidok a Szíriuszról jöttek, vagy a bolygónk első lakosai voltak.

A vonat felfűttengett és tovább indult, lassan beleolvadt a fagyos októberi éjszakába. A két testőr megindult a földúttól az állomás épületéig vezető falépcsőn. Elérkezettnek láttam az időt a támadásra. Jobbról a hátukba kerültem, és elsuttogtam egy másik varázsigét. A tenyeremben felizzott a mágikus rúnával vésett penge. Hallani véltem az agyamat a semmiből elárasztó tudás zsongását. Az izmaim megfeszültek, ahogy a memóriájukba beleivódottak a ninjutsu mozdulatai.

A lépcsőn egyszerre csak egy ember tudott biztonságosan lemenni, a másik testőr a társa háta mögött fél méterrel lemaradva lépett a lépcsőre. Őt választottam az első célpontnak.

Felkaptam egy kavicsot, és a közeli akácfa törzséhez vágtam. A halk koppanás megtörte a csendet és felkeltette fegyveresek figyelmét. Megálltam a hátsó mögött és teljes erőből a térdhajlatába tapostam. A testőr inai halk recsenéssel szakadtak el. Ordítani nem volt ideje, gyorsabban küldtem ájulásba a tarkójára mért csapással.

A másik testőr jött, aki a halk koppanásra felfigyelve még mindig fülelt. Az egyik kezem a torkához csapódott három lélegzetvétellel később, a jobbal hátrafeszítettem a karját. Az éjszakai csendben a testőr lélegzetvételét hallottam, és éreztem, ahogy teste elgyengül. Óvatosan leengedtem a földre.

Lesiettem a lépcsőn, előhúztam a 9 millisetet, és célra tartottam. A sárkány azonban már nem volt ott. Abban a másodpercben felfigyelhetett a tusa hangjaira, mikor az első testőrt leütöttem.

Mindig figyelj a hátadra! Ez volt a másik fontos tudnivaló, ha egy sárkánnyal kerülsz szembe. Megpördültem, de azon a helyen se volt.

Vagy felfelé.

Felnézve farkasszemet néztem a fejem búbjától három méterre lebegő sárkánnyal, aki úgy állt ott, mintha csak a négyes-hatosra várt volna az Oktogonnál.

– Nagyon rossz helyet választottál a hajnali sétához – mondta és nem emberi módon elvigyorodott. Kivillantak agyarrá nyúló szemfogai. A pupillája megnyúlt, a szembogara borostyánszínbe fordult, amire két oldalról másodlagos szemhéjak redői húzódtak.

– Bocs, de ugorjuk át azt, hogy az életemért könyörgöm – mondtam.

– A húsdoból fogok enni, napvérű! – bömbölte. Megfordult, széttárta hosszú karjait és a szarvasra ugró leopárd kecsességével zuhant felém. Hátraugrottam, és meghúztam a Makarovom ravaszát. Az első lövedék a mellkasába csapódott, a másodikat a hasába küldtem.

A sárkány felhőrdült. Hát igen, a történetek oldalába savval belemaratott „Drachor elmeus” rúnából kiáradó lángoknál csak egy valami lehet a rosszabb: az újpesti aluljárós gyros elfogyasztása.

A sárkány a mellkasát és hasát markolva görnyedt össze. Felnézett rám. Felette álltam, és a pisztolyom irányzékát a fejére tartottam. Az emberi alakot öltött bestia rám nézett. Már lassan áthatolt a mezsgyén. Az orra helyén két függőleges rés tátongott. A nyaka megnyúlt és S alakba hajolt, ahogy rám emelte a tekintetét. A lövedék abban a pillanatban robbantott vérző krátert az arccsontja alá. A sárkány felhőrdült, méterekre fölemelkedett és felmorrant.

– A tűz szülöttje vagyok – bömbölte és újra fölemelkedett. A lángoló sebek kihunytak, de a szemein látszott, hogy csak most kezdett belejönni. – Semmit sem tudsz!

Sarkon fordultam, és felrohantam a lépcsőn. Vissza se néztem, de tudtam, hogy a bestia árnyékként rám tapadt. A körvonalai egyre homályosabbak lettek, ahogy egyre közelebb volt a mezsgye teljes átlépéséhez. Ha teljesen átlép, akkor egy T-rex méretű sárkánnyal szophatok itt taktikai atomtöltet nélkül.

Mihelyst felértem a lépcsőn, a sárkány mély hangon kacagott.

– Tűzzel akartál elpusztítani. Most az én köröm jön!

Az ajkai kegyetlen vigyorra húzódtak. A szeme fellángolt, agyarái mögött, mint egy apró alkony fényei, úgy lobbantak fel a sárkánylángok. A következő pillanatban a tágra nyitott pofájából egy tűzgolyót köpött rám. Fülsejtő dörejével csapódott be a meteor a hátam mögé, a robbanás lökéshulláma bokrok közé hajított.

A sárkány újra a földre ereszkedett az arcán falánk mosollyal.

– Napvérű sigilek – mondta, hangja száraz, mint a napon hagyott bőr. – Tényleg kevesen lehetek, ha már mindenféle amatőrt bevesztek a soraitokba. És most kótoljuk meg a húsod!

Megmarkolta a pólómat, és annál fogva a magasba emelt. Elsuttogtam egy varázsszót, és aktiváltam a tenyerembe vésett utolsó rúnát. A koponyámban vörösen izzott fel a harag zsarátnoka. Az izmaimat kegyetlen őserő acélozta meg. A füleimmel hallani véltem a Doom zenei témáját.

„Rip and Tear!” gondoltam.

– Ezt kóstold meg! – csúszott ki a számon.

Az öklömmel előre csaptam. Hangos roppanás hallatszott, ahogy áttörtem a sárkány bordáinak ketrecét. Megragadtam a bestia első szívét és összeroppantottam. Időközben az ügyesebbik kezemmel előrántottam egy hajlott pengéjű kést, aminek a sárkányölő szentek kardjából öntött acéljába páncéltörő és húségető sigilek egész sorozatát karcolták. Előre dőfem, a penge hegye átsiklott a szörnyeteg két bordája között, és áthatította a második szívét is. Aztán a lény hasa felé szúrtam, ahogy az őserő rúnája lassan kialudt a tenyeremben. A hajlított penge keresztbe átvágta a sárkány bordája alatti részt, de csak a közepéig jutottam. A támadástól meglepett szörny elengedett és rátaposott a kést tartó karomra. A törő csont hangja, mint a száraz faágé. Felordítottam, a könnyem kicsordult.

A terv... belekalkuláltam – gondoltam, és hátracsúsztam, le nem véve a tekintetem az engem követő szörnyetegről. A szilánkosra tört karomban szinte bömbölt a kín. Persze, nem segít, hogy ez kurvára fáj.

– Megkaptad a fegyvereket az elpusztításomra, és nem tudtad használni – mondta minden szót kiélvezve. – Nem foglak most megölni. Elviszlek a csapatomhoz, és fog ránc várni egy hosszú beszélgetés. Mesélni fogsz nekünk majd, miközben mi majd játszunk veled. És nem a halál lesz majd a vége, ó dehogy. Csak újrakezdjük a mókát, ha leszel olyan tökös és meghalsz.

A sárkány hosszú karjai ekkor már dagadoztak az izmoktól. Vízszzerűen átlátszó öltönye alól átsejlett vörös, összenőtt pikkelyekből álló természetes vértete. Hosszú és csontos ujjai a torkom köré szorultak. Fel akartam ordítani egyszerre a szétzúzódó légcsővemből sugárzó kín és az eltörő porc hangja miatt. Azonban éles köhögésbe fulladt. Szólni akartam, de csak a zihálásomat hallhatta.

– Mi? – kérdezte és közelebb hajolt.

– Üdv... – Az egysorosom egy száraz köhögésbe torkollott. – Üdv a gyilokkretrecben!

A sárkány körbefordult, hatalmas szemei fellángoltak, mikor észrevették a fákra felmázolt varázslatfékező sigileket. Nagyon keményen be kellett hergelni, hogy ne vegye észre őket, ha kellően közelbe jut. Az akácospól gyászos vonyítás hallatszott. Egy vörösesbarna, bundás, szibériai tigris méretű kutya ügetett át fák közt. Amikor meglátta a sárkányt, felugatott, és a hátsó lábára állt. A páfrányosba zuhantam, ahogy a sárkány szembefordult a rohamozó vérfarkassal. Védekező varázslatot próbált maga elé idézni, de hatástalanul kapálódzott karmokban végződő ujjaiival. Egy tűzgolyót köpött vérfarkas felé, de az szétpukkant a levegőben.

A vérfarkas nekirontott a pikkelyes hústoronynak, ami akkora már két és fél méter magasra is megnyúlt. Brutális csata tört ki. Rúgták és ütötték, aztán mikor már közelebb jutottak, harapták és karmolták egymást, mint valami elszabadult pankrártormétközésen.

A kezemet a torkomra raktam, és elsuttogtam egy élénkítő varázst. Ez a bűbáj jobb hatással volt rám, mint bármely közért hűtőjéből kihalászott energiatál. Persze az anyám kotyogásából kiöntött kávéval nem ért fel, de egy korty se volt a közelben. Azért segített, hogy ne ájuljak el.

A sárkány egy ütessel a vérfarkas fölé kerekedett. A telihold ezüst fénykévéin át egy másik, alacsonyabb, ezüstbundás vérfarkas tört át.

Szuper. Már nem egy van, hanem kettő. Hiba volt lepaktálni ezekkel – idéztem fel magamnak a Baljós Árnyakból kiragadott mémet. Erre a helyzetre rohadtul érett.

Az ezüstbundás vérfarkas hátratörte a sárkány karjait, és dobhártyarepesztő hangon felbömbölt. A másik farkasember pedig egy ütvefúró erejével gyepálta a sárkány hasát. Amit én gyengítettem le nekik, hogy akár csak egy vérfarkas is elintézhesse.

A vörösesbarna bundájú megragadta a sárkány hosszú nyakát, de ahelyett, hogy kitekerzte volna, inkább átpenderítette a sebektől gyenge ellenfelét – akit én már kezdtem sajnálni – a tisztáson. Egy harmadik, sötét bundájú fenevad jelent meg a háta mögött, mikor az talajt ért.

Ne... erről nem volt szó! – méltatlankodtam. A vérfarkas a hátát ékesítő szürke foltból ítélve az alfa volt. Az, akivel megalkudtam, hogy a szervezeti kapcsolataimat bevetve elsimítom a tarpai és a vásárosnaményi fiaskókat, és fizetek a segítségért. Lenézett a sárkányra és a karmai erejével áttépte a bestia hasát fedő kemény bőrt, és egy aransárga fénnel derengő véres csomót szedett ki a hasitékből.

A három vérfarkas a legyőzött sárkány köré gyűlt, és győzedelmesen felvonyított.

Ez kész pénzügyi csőd – gondoltam. Egy fekete melegítőt viselő, barna bőrű férfi lépett hozzám. A szemei sárgán világítottak. A pólóján egy aranyozott Gucci felirat derengett a holdfényben. A nyakából aranyláncon viszont nem valami túlcicomázott medál, hanem egy ezüstösen csillogó kristály lógott le, megmutatva, hogy ő a törzs gyógyítója. Egy mentőorvos gyakorlatiasságával nézte meg az eltörött karomat és a torkomat. Amúgy ez igaz is volt. Mondta is Gabi – becsületes nevén Kanalas Gábor –, hogy a záhonyi kórházban dolgozik, mint mentőápoló.

– Jól elintézted magad, hogy előre megpuhítsd nekünk, a jó ég áldjon meg! – mondta, és kezét légcsövemre rakta, majd pár szót suttogott a hold nemzetségének nyelvén. A légcsövem összeforrt. Zihálva, mint a sivatagban eltévedt utazó az oázis vizét nyeldekelttem a levegőt. – Nem kellett

volna magadat majdnem kinyíratni. De látod, együtt csak legyaktuk. Nem igaz?

Újabb ima, és a karomat is tudtam mozgatni. Felemeltem a kezem, és ránéztem.

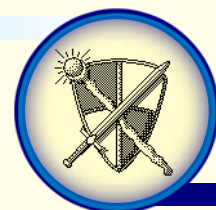
– Hát kösz, Gabi! Tényleg nagy segítség vagy a magyar családoknak – morogtam, és felálltam. – Mind nagy segítések voltak. Ezt a dögöt egyedül is el tudta volna közületek valaki intézni.

– Hát, végül is a mi jó kurva anyánkat, hogy megmentettük az életedet – mondta Romeo. – Harcolunk mi egy-egy napvérű tesóér', ahogy régen is megtettük. Tudod barátság.

Közben a vérfarkasok kitűzték a sárkány letépett fejét egy kihegyezett fakaróra, és körbeugrálták, hogy a Holdnak ajánlják szentségtelen lelkét.

– Igen. És üzletben nincs barátság – mondtam és szemügyre vettem a telefonomat. Egyből megakadt a tekintetem a képernyőn terpeszkedő repedések pókhálóján. Akkor törhetett be a Koreában gyártott szar, mikor elessem. A fogaim összecsikordultak dühömben, mikor nem működött. Ránéztem Rómeóra, és kifújtam a levegőt. Magamban azt számolgattam, hogy mennyibe fog kerülni egy új telefon, és hogy a mándoki vajda mennyi pénzt fog felszámítani, hogy használjam az övét.

Zordonmorc Sárkány és kard

A tizenkettes számú menedék bejáratí zsilipjétől nem messze játszottunk. A földön ültünk a játéktábla körül. A többiek már unták kicsit, én azonban imádtam. Elvárásoltak a rajzok, és a kalandos háttértörténet. Képes voltam egyedül is elővenni a Sárkány és kard-ot. Még nagyapám találta ki ezt a társasjátékot. Apa és a nővére, Melinda néni rajzolták meg a táblát és a kártyákat hozzá, mikor még annyi idősök lehettek, mint én. Apa most is ott ült nem messze tőlünk, és a monitorokat figyelte a bejáratl szemközti pultnál. Ez volt a legbiztonságosabb menedék. Mélyen a föld alatt, hatalmas acélajtók mögött. Apa úgy mesélte, hogy innen indult minden. Egzotikus részecskékkal kísérleteztek. Aztán történt egy baleset, és valami nagyon félresikerült. „Összecsúszott két alternatív univerzum”, apa legalábbis így mondta. Vérszomjas lények, boszorkányok lepték el a világot. A varázslat ellen nem sokat ért a technika. Pár év alatt a régi civilizációnknak vége volt. Ehhez hasonló föld alatti bunkerekbe menekültek az emberek. Egyedül a rúnák jelentettek védelmet. Még nem fejtették meg mindnek a jelentését, de apa és a kollégái felfedeztek valamiféle energiát, amivel aktiválni lehetett őket. A lényeg az volt, hogy a másik világból származó anyaggal kellett felrajzolni a jeleket.

– Én már unom – mondta Zoli és felállt.

– Ne már, legalább a kört fejezzük be... – kérleltem, bár tudtam, hiába.

– Nézzünk inkább valami régi filmet! – javasolta Minniehez fordulva, és felé nyújtotta a kezét. Zoli egy évvel volt fiatalabb nálam, de már nem az első lánynak csapja a szelet. Lemondóan sóhajtottam.

– Mehetünk – felelte Minnie mosolyogva, majd megfogta az öcsém kezét és elszaladtak a moziszoba irányába. Kelletlenül kezdtem elrámolni a társasjátékot. Apa odajött hozzám és segített összeszedni a kártyákat.

– Ilyen a kamaszszerelem – kacsintott felém. – Te még nem vetettél szemet senkire? Van pár hasonló korú srác a menedékben.

– Jaj, apa ne izélj már! – feleltem kissé elpirulva. Elnevette magát, erre hozzávágta egy dobókockát.

– Jól van na – mondta békítőleg. Kezébe vette a játéktáblát. – Én is odáig voltam ezért a játékért gyerekként. Sokat dolgoztunk rajta Melindával.

– A sárkány a kedvencem.

– Azt ő rajzolta. Nagyon tehetséges volt.

– Kár, hogy nem ismerhettem.

– A baleset napján halt meg – felelte apa szomorúan –, aznap, amikor te születél – tette hozzá mosolyogva. – Róla kaptad a neved. Hasonlítasz rá, ő is olyan elvárásolt volt, mint te – mondta, és rám kacsintott. Most egy ork

játékfigurát vágtam hozzá nevetve. Aztán hirtelen úgy éreztem- megfagyott a levegő, és a gyomrom is görcsbe rándult. A bejárat zsilip felé fordultam. Abban a pillanatban megszólaltak a szirénák. Apa felpattant és a monitorokhoz rohant.

– A szentségit! – káromkodta el magát. Közben az egyik mellékfolyosóról berohant Karl bácsi is.

– Mi történt? – kérdezte zihálva.

– Felfedeztek minket! – felelte és rácsapott a vészlezáró gombra. A tonnás, acél zsilipajtó dübörögve záródni kezdett.

– Terelj mindenkit a központi laborba! – mondta Karl bácsinak, aki bólintott és már rohant is. Odamentem a monitorokhoz, hogy én is lássam mi közeledik, de nem sokat láttam. A kamerák egymás után mondták fel a szolgálatot. A távolból azonban már hallani lehetett a vérszomjas üvöltéseket. Ahogy a zsilip nagy döndüléssel bezáródott, apa megnyomta az aktiváló gombot és az ajtón vörösén felizzottak a rúnák.

– Ugye ez megállítja őket? – kérdeztem remegő hangon.

– Remélem kicsim, remélem! – felelte és átölelt. – Mennünk kell!

Rohantunk a többiek után a központi labor felé. Reméltem, Zoli és Minnie már ott vannak. Ekkor hallottuk meg a robbanást a bejárat felől.

– Bejutottak... – mondta apa hitetlenkedve. Láttam a szemében a félelmet, és ettől eluralkodott rajtam a kétségbeesés.

– De... de a rúnák... – Nehezen fojtottam vissza a sírást. Közben hallottam az egyre közelebből hallatszódó vérfa-gyasztó ordításokat.

– Van olyan erő, ami ellen nem véd, kicsim. Nem tudunk még eleget – válaszolta, és a kezei közé fogta az arcomat. – Most futás a központiba – mondta. Mikor látta, hogy nem mozdulok hozzátette – Mindjárt megyek én is utánad, csak lezárom ezt a szakaszt. Meg nem állítja, de talán lelassítja őket.

Félútig sem jutott a falon lévő panel felé. Akkor rontot-tak be a szörnyetegek. Hárman voltak, nyálkától fénylő,

fekete, csupa fog borzalmak. Inas testüknek, mintha minden izomrostja folyamatosan mozgásban lett volna. Az egyik felordított és apára vetette magát. Karmos végtagjának egyetlen csapásával felszakította a mellkasát, és a két méterre lévő szemközti falnak hajította. Önkéntelenül felsikoltottam és odarohantam apához. Mellé guggoltam, láttam még lélegzik. Zokogni kezdtem. Felnéztem, és láttam, hogy a szörnyeteg, amelyik megtámadta apát, lassan közelít, de még jobban megrémisztett, ami mögötte érkezett. Valamiféle vörös-fekete füstfelhő vette körbe lebegő alakját. Egyszerre tűnt emberinek, és nem evilági lénynek. Zöldes árnyalatú arcát hosszú, gubancos, fekete haj keregette. Mosolygó szájában megannyi tűhegyes fog sorakozott. Legrémisztőbb mégis az apró, vörösén izzó szeme volt. Szinte fájt amikor a boszorkány rám nézett.

Apa egyre lassabban és nehezebben vett levegőt. Éreztem, ahogy a rettegés, ami szinte lebénított, lassan kétségbeesett dühhé alakul. Már nem érdekelt semmi. Felpattantam és semmivel nem törődve, ordítva nekiron-tottam a közeledő szörnyetegnek. Nem gondolkodtam, ökölbe szorítottam a kezem és lecsaptam.

Ahogy a földön vonagló, szinte kettéhasított rémséget néztem, csak lassan tudatosult bennem, mit tettem. Kellett pár másodperc, amíg felfogtam, hogy a jobb kezemben egy kardot tartok. Pengéjéről lassan csöpögött a szörnyeteg vére. Felnéztem, és nem tudtam eldönteni, ki a meglepettebb, én, vagy a boszorkány. Ekkor hallottam meg a dübörgő hangot. Egyre közelebből hallatszódott a törő beton robaja és görbülő, szakadó fém sikolya. A boszorkány nem törődött vele. Varázslatba kezdett, de nem tudta befejezni. Az oldaljáratból, egy ordítás kíséretében berontott a sárkány. Vörös pikkelyes teste alig fért el az átjáróban. Mintha Melinda néni rajza elevenedett volna meg. A boszorkány felé fordult, akinek meglepődni sem volt ideje, a pusztító sárkánytűz máris beborította. Visítva vonaglott, amíg a lángok felemésztették.

Valami újat éreztem, erőt és bizonyosságot. Két kézre fogtam a kardot, és leszegett fejjel nekiron-tottam a többi, zavarodott démoni lénynek.

LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

Olvasnál valami olyat, ami horror, de mégis szellemesen szórakoztató?

**Akkor a
simagöröngyösi zombi apokalipszis
neked szól!**

**A két kötetes antológia
ingyenesen,
több formátumban letölthető:**

<http://www.zombiapokalipszis.hu>

D. Szűcs Csaba

A sírásó

Csorba, a sírásó egy nap aranyérmeket fordított ki a földből szerszámaival. Megörült váratlan szerencséjének, mert oly szegény volt, akár a templom egere. Megolvasta mesés kincsét, majd lopva zsebre vágta. Úgy határozott, mielőtt mai pénzzé teszi a régit, veszi a kalapját, őt többé nem látják ebben a városban. Úrként él majd máshol, talán még meg is házasodik.

Volt neki egy jó komája, Gál István. Sírásóként kereste ő is a betevőt. Munka után mindig együtt poharaztak a Tintás névre keresztelt korcsmában. Így volt ez aznap is.

– Most látsz utoljára, Pista – mondta Csorba. – Elmegyek, hátha másutt könnyebb. Búcsúzóul én állom a bort!

Erszényében lapult annyi kuporgatott krajcár, hogy alaposan felönthessenek a garatra. Ahogy a zacskó ürült, úgy lettek ők egyre vígabbak, beszédesebbek. Éjfél tájt aztán – csaprészen – hazatántorogtak.

Csorba, miután kialudta a tegnapi esti ivászatot – amiből nem sokra emlékezett –, számba vette, kiknek adhatná el az aranyérmeket. Miközben azon töprengett, hogy közülük melyikük hizlalhatja fel jobban sovány bőrszényét,

Gál jelent meg a nyitott ajtóban. A jobb karja fel volt kötve a nyakába.

– De jó, hogy még itt talállok! – kiáltott fel megkönnyeb-bülten. – Ki kellene ásnod helyettem sürgősen egy sírt. Megbotlottam és elestem reggel az udvaromon. Úgy meg-ütöttem magam, hogy legalább egy hétig nem tudok dol-gozni. Kérlek, tedd meg nekem! A pénz, ami jár érte, persze a tiéd.

Csorba szívesen segített szerencsétlenül járt barátján. Fogta az ásóját, a lapátját, a csákányát, s már indultak is a temetőbe. Egy félreeső parcellában kellett megásni a két méter hosszú, nyolcvan centiméter széles, másfél méter mély sírgödröt.

– No, kész is! – szólt végül megtörölve verejtékező hom-lokát Csorba. – De azért mond rá az áment, Pistám.

Felnézett a veremből Gálra, aki éppen akkor lendítette a magasba a csákányt, hogy lesújtson vele a fejére. Mielőtt végzetes sebet ütött a koponyáján a szerszám hegyes vége, még végigfutott az agyán a szörnyű felismerés: részengek kicotyogta, mire bukkant.

Jávorszki András

Mesélek valamit

1.

Amikor a hármas blokkba kerültem, rendesen be voltam tojva. Teljes joggal becézték szeméttárolónak, hiszen ott őrizték a legdurvább arcokat. Szentül hittem, hogy a friss húst rövid időn belül kicsinálják. Az első éjjel aludni sem tudtam. Csak hallgattam a vízcsövek zörgését, a patkányok halk neszezését, a priccsek nyikorgását meg azt, ahogy a fegyőrök járkálnak lassú, koppanó léptekkel a folyosón és úgy éreztem, soha nem jön el a reggel. De valahogy mégis eljött, én pedig néhány hét alatt hozzácsi-szolódtam a benti élethez. Na nem mintha lett volna más választásom.

Persze a feszültség azért megmarad az emberben. Hiába szerzel haverokat, a környezet azt diktálja neked, hogy mindig nézz a hátad mögé. És ez úgy beléd ivódik, hogy egész hátralévő életedben látszódní fog azon, ahogy a vállad és a fejed tartod.

Folyamatosan ugyanazt az egyhangú menetrendet ismételtük. Napközben az udvaron lődörögtünk, esténként a tévésobában kártyáztunk, néha pedig balhéztunk. Az örök soha nem tépelődtek azon, ki kezdte; aki benne

volt, az ment magánzárkákba, és ha te nem mentél magadtól, simán lerugdostak a lépcsőn.

Na jó, nem volt mindenki ilyen vadállat. Emlékszem, ott volt például a mackós termetű, Dudley nevű pofa, ő például egész rendesnek bizonyult. Smasszer volt, igen, de én bírtam. Az a hórihorgas Hicks, vagy hogy hívták, na ő viszont mintapéldánya volt a szadista barmoknak. Egyfajta isteni közbeavatkozásnak tudtuk be, hogy valamiért ő nem a rácsnak az általunk is ismert oldalán tölti az időt.

Ja, az idő. Ebből a börtönben rengeteg jut, úgyhogy gyorsan be tudsz fordulni, ha nem vigyázol. Akad, aki be is kattan, és őrjöngeni kezd. Mert még a kötelezően végzett műhelymunka, vagy egyéb feladatok, a takarítás és a csikkszedés is dögunalom egy idő után. A rabok hetente egyszer fogadhatnak látogatót, de sokaknak már ez sem jelent semmi változatosságot. Hozzám egyébként soha nem jött senki, és akik jönni szerettek volna, azokat is lebeszéltem erről. Néha telefonáltam egyet és azzal letudtam a kötelezőt.

Az az egész ügy 1980 nyarán kezdődött.

Július közepén történt az első gyilkosság. Ilyesmire már sok év óta nem volt példa. Igen, a rabok néha összeverekedtek, de a rácsok mögött az emberölés nem szokványos még ennyi agresszív pofa között sem. Bevert orrokat, eltört ujjakat, kékre zúzott bordákat láttam bőven, de egy hulla teljesen más kategória.

Aznap rekkenő volt a hőség, olyan, ami elálmosít, miközben feszíti az ember koponyáját. Mi, akik éppen nem voltunk munkára beosztva, kábultan ténferegünk az udvaron, vagy az árnyékba húzódva dohányoztunk. Az állványokon lógó bokszzsákokat nem volt kedve püfölni senkinek, csak pár megszállott focizott izzadva és fújtatva a falak tövében, mint valami gőzmozdony. És akkor riadót fújtak, soron kívüli létszámmellenőrzést és cellavizsgálatot tartottak. Előbb szökésre gyanakodtunk, de az ebédnél már hallottuk, hogy megölték azt a cingár, kecskeszakállas fickót, akitől rendszeresen beszereztük a becsempészett cigit, a sört, egyesek még kábítószer is. Jó kapcsolatai voltak és az üzletért cserébe időnként juttatott az öröknek. Egy másik rabnak volt nagyon a bögyében, egyszer a zuhanyzóban össze is verekedtek, de nem tudták bebizonyítani, hogy ő tette hidegre.

A pasas az esztergályosműhely melletti lépcsőházban feküdt. Igen csúnya látványt nyújtott. Pépesre verték a fejét egy félkilós kalapáccsal, de úgy, hogy a fél lépcsőfordulót betérítette az agya, az arcából meg nem maradt semmi. A kitérő nyomozók jó néhány embert kihallgattak, minden eredmény nélkül.

Pontosan két héttel később, a hónap végén megismétlődött a dolog. Egy huszonegy éves taknyos következett, akit többszörös nemi erőszak miatt ültettek le fél évvel korábban. Több szúrás a gyomorba, levágott golyók. Percek alatt elvérzett. A szeméttárolók mögött bukkantak rá betömött szájjal. Akkorra már kikezdték a testét a patkányok. Nem sajnáltam, elvégre csak egy nyikhaj pöcs volt, aki nőekkel erőszakoskodott. Páran rebesgették, hogy azért kellett meghalnia, mert nem akart bemelegedni. A falak között ugyanis rossz dolguk van az erőszakolóknak. Többnyire megleckéztetik őket, pont aszerint, amit odakint ők tettek a nőkkel. És ő nem ment bele önként, amit azért meg tudok érteni.

Augusztusban egy öreg, életfogytiglanis rab lett az áldozat, aki már vagy harminc éve bent volt. Az alagsorban nyírták ki, valaki megfojtotta egy darab vékony huzallal. Addigra már a sajtó is megszimatozta a dolgot és az egyik nap pár újságíró gyülekezett a főkapu előtt, de elzavarták őket azzal, hogy nevetséges híresztelés az egész. Állítólag egy rab kotyogta el a gyilkosságokat a beszélőn, onnan ment tovább a hír a lapoknak.

A benti légkör elmérgesedett. Többen kezdték magukat úgy érezni, mint a csapdába esett állatok. A régi cimborák is tartottak egymástól, holott a börtönhaverság legalább olyan szent és életre szóló dolog, mint az odabent tett verboszu fogadalma. Figyelj ide, Tracy, mondta nekem egyik nap ebéd közben Gary, aki emberrablásért ült, figyelj ide, én nem tudom, ki lehet az, végül is lehetsz akár te is, vagy Angel, vagy Nyakigláb, én komolyan nem tudom. De nem vagyok se ijedős, se beszari, szóval, ha nálam próbálkozik a tag, én nem fogom hagyni magam. Simán agyonverem.

2.

Addig a napig, amíg meg nem öltem azt a fickót egy szimpla ökölcsapással, nem hittem, hogy ilyen egyszerűen meghalhat valaki. Úgy gondoltam, ehhez több kell, valami nagy, valami rendkívüli, nem egy ilyen apróság.

Vegyük például az apámat. Félárván nőttem fel, az öregem meghalt Normandiában, negyvennégyben. Ott maradt a parton. Épp csak két éves múltam akkor. Sokat gondolkodtam ezen később, de mindig arra jutottam, hogy a háború ilyen. Ott ez a dolgok menete.

Tizenegy voltam, amikor meggyilkoltak egy férfit az utcánkban. Két haver összeesetett valamin, az egyik meg pisztolyt rántott és arcon lőtte a másikat. Annak a férfinak a fél feje elszállt, olyan reccsenő hang kíséretében, mintha földhöz vágnál egy adag nyers húst. De nem is ez volt az egészben a legrosszabb, hanem hogy nem halt meg azonnal. Megtántorodott, aztán – hogy is mondjam? – fejvesztve rohanni kezdett, mint azok a csirkék, amiknek átvágták a nyakát, és a fejük a szárnyuk mellett lóg. Ömlött belőle a vér, de még rohant vagy húsz lépést, mielőtt összeesett.

Vagy ott volt Liam, egy régi iskolatársam. Rákos lett, nem sokkal a gimbi befejezése után. Szétrohadt a gyomra a szerencsétlenségnek. Negyven kilósra fogyott, mire meghalt. A temetésen segítettem vinni a koporsóját, hát az olyan volt, mintha csak egy marék csont zörögne benne. Szóval azt hittem, a halálhoz mindig ilyen durva dolgok kellenek, és ha az ember óvja a valagát, nem eshet baja. Tévedtem.

Egy este valami idióta ki akarta rabolni azt az olasz éttermet, ahol főszakácsként dolgoztam. Nem egy bankot, vagy benzinkutat, nem. Egy rohadt éttermet. Késsel fenyegette a vendégeket, összegyűjtötte a pénztárcákat, de hülye volt, mert amikor az irodába akart bemenni a széfhez, véletlenül a konyhába nyitott be. De nem vertem meg, vagy ilyesmi. Az nem a stílusom. Csak orrba vágtam, jó keményen, ő meg olyan szerencsétlenül esett, hogy belecsapta a tarkóját a mosogató fém sarkába. A helyszínelők később még találkoztak a nyúltagya maradványaival a lefolyóban.

Tíz évet kaptam, csak mert nem zuhant tíz centivel odébb. Az ügyvéd szerint jogos volt az önvédelem, ez az érv pedig enyhített egy keveset másodfokon; egészen pontosan két évet, de mondanom se kell, hogy a nyolc ugyanolyan hosszúnak tűnt elsőre, mint a tíz.

3.

A börtönben is szakácsmunkát kaptam. Legalább elfoglaltam magam a nagy tétlenség közepette, mert a tévé, meg a foci az udvaron csak ideig-óráig menti meg az embert a becsavarodástól. Négy napot dolgoztam egyszerre, és akkor a főzőedények felett izzadtam hajnaltól késő estig, aztán a másik szakács volt a soros. Mindig be volt osztva mellénk segítségként egy-egy ember. Hol ez, hol az. Mindenki szívesen jött, mert tudták, hogy jut nekik pár plusz falat. Ettől viszont még maradt nekem is tenni-valóm bőven, a krumpli pucolásától kezdve az edények sikálásáig.

Szeptember vége volt, párás, meleg éjszaka, ami délen, Louisianában, a Mississippi vidékén egyáltalán nem szokatlan kora ősszel. Fél tíz elmúlt, a srácoknak odafent megfújták a takarodót, a mosodában az éjszakások megkezdtek a munkát. Alkalmi kisegítőm, az a Carter nevű kölyök is eltűnt már. Tudtam, hogy nem is látom viszont. Egyedül maradtam a konyhában.

Éppen az üres szemetesvödörrel jöttem vissza az udvarról, amikor neszt hallottam. A konyhán nem ritka, hogy amikor a mozgás elül a nap végén, a patkányok előbújnak az ételmaradék szagára. Felkaptam hát a sarokban álló seprűt, hogy elintézzem őket, aztán, ahogy a tűzhelyhez léptem, egy feltornyosuló árnyékot vettem észre a párael-szívó tükröződő felületén.

Megpördültem, de elkéstem. A felém lendülő gumibot az alkaromat találta el. Forró fájdalom bénította le az egész kezemet. Odébb ugrottam, de elzuhanтам, felbuktam az imént a padlóra tett szemetesvödörben.

Izzadt, dühösen ziháló test nyomult fölem. Megcsapott savanyú szájszagának bűze, a szemében az eddig elfojtott, de most szabadjára engedett düh vörös fénye villant meg. Rám nehezedett, aztán lecsapott újra. Elrántottam a fejem, így a gumibot a kövezeten csattant. A támadóm dühösen felmordult, aztán újra a magasba emelte a fegyvert. Én azonban, felhasználva azt a másodpercnnyi szünetet, amíg újabb lendületet vesz, ép kezemmel gyorsan a nadrágom zsebébe nyúltam.

Az emberek a börtönben gyorsan szert tesznek valamilyen védelmi eszközre. Én például még az elején lenyúltam egy kisebbfajta, borotvaéles csontozó kést. Tudtam, hogy egyszer még jól fog jönni. Minden erőmmel meglen-dítettem hát, és a támadóm oldalába szúrtam. Markolatig eltűnt a bordái között, mire ő vadállati hangan hördült fel. Kihhasználva pillanatnyi zavarát kirántottam a fegyvert a sebből, aztán alulról felfelé egyenesen az állába vágtam, bele az érzékeny, lágy húsba. A penge recsegetve tört utat magának a bőrön keresztül, fel az orrüregig, és a szájpada-lásához szögezte a nyelvét. Erre a test nagyot rándult, mintha áram futna rajta keresztül, vérhabos nyálát köpött szét, majd nyöszörögve rám zuhant. Undorodva löttem le magamról, és a sajgó karomat tapogatva lassan felálltam. Pokolian fáj, de nem tört el, viszont máris lilára dagadt. Jeget kellett rá raknom. Szerencsére hosszú ujjú rabruhát hordtunk, ami később eltakarta a kötést a kíváncsi szemek elől. Egy kis helyen, mintha forró gőz égette volna meg, még ma is látszik az ütés nyoma a bőrömon.

A fickó arcára csak egy futó pillantást vetettem, hiszen tudtam, ki az. A mackós termetű, jó fej Dudley. Még élt, hörögve kapkodta a levegőt, a feje körül jókora vértócsa gyűlt össze. Sajnálom, öregem, fejezzük be gyorsan, morogtam neki, mert ha felépülsz, megnézhetem magam. Felkaptam hát egy gonoszul fénylő, súlyos hentesbárdot és egy határozott mozdulattal a homlokába vágtam, úgy, hogy a vére az arcomba fröccsent, és a koponyacsont recs-csenve hasadt ketté, akár a túléllett görögdinnye.

Ott és akkor nem kérdeztem meg, miért esett nekem egymaga, de később sokat kattogtam rajta. Holmi elcse-szett igazságosztónak képzelte magát? Megtalálta Cartert? Fogalmam sincs. Csak abban voltam biztos, hogy nem állhatok oda sem a smaszerek, sem pedig a rendőrök elé azzal, hogy meg akart ölni, de én önvédelemből kicsinál-tam. Ezt senki nem hinné el.

Hogyan tovább? Az egyenruhája nem gond, azt el tudom égetni a sütőben. Majd hajnalban, ha lejövők elké-szíteni a reggelit. A gumibot és a pisztoly már problémá-sabb, de a szemetes konténerek mögött, a szennyvízcsa-tornában ezeket is eltüntethetem. A fegyvert látva meg-fordult a fejemben az is, hogy olajra lépek, de el is hesse-gettem magamtól az ötletet. Még tíz hónapom van itt hátra, inkább kihúzom becsülettel, mert ha elkapnak, az újabb hosszú börtönéveket jelentene.

De mi legyen Dudleyval? Őt nem találhatják meg. Úgy gondoltam hát, feldarabolom, mielőtt szaga lesz. A csont mehet a darálóba, a húst pedig ládába rakom és behúzom a fagyasztóba.

Másnap egy finom ragut szervíroztam ebédre. Egész délelőtt keményen dolgoztam rajta, de megérte. Az elége-dett arcok látványa mindig örömmel töltött el. Néha eljät-szok a gondolattal, mi lett volna, ha megkóstolom? Nemigen lehet rosszabb, mint az a moslék ízű kukorica-kása, amin ma már fogak nélkül vagyok kénytelen nyammogni.

4.

Dudley maga mesélte egyszer, hogy a suliban mindig ennivaló kölyököknek tartották. Hát megadtam neki. Ezt a kihallgatáson is elmondtam. Végül beszámíthatatlannak minősítettek és a szigorítottba kerültem. Mert hát az ilyes-mit csak a mesében ússza meg az ember.

Magyarország, 1962 – Egy alföldi kisvárosban megjelenik egy belügy-minisztériumi nyomozó. Vajon mi keresni valója lehet ennek a kollégái szerint is kissé különc figurának a szentesi éjszakában?

Túri András Csaba rendkívül plasztikus, intenzív, látomás-szerű képekkel és leírásokkal örvendezteti meg az olvasót a távoli múlttól és a jövőről is. Ügyesen, értő módon helyezi a misztikumot a realitásba. Ezáltal válik szürreálissá ez a mágikus-realista alkotás.

A kötet ingyenesen, több formátumban letölthető innen: konyvek.lidercfeny.hu

Zspider

Horror Hava 2.

Mennydörgők motor klub

A sivatag közepén csak egy magányos autópálya kanyarog. Szürke villámként szeli ketté a végtelen homok- és kőömeget. Ezt a villámot lovagolom most meg. A chopper, amin ülök, hat éves, az én kicsikém, egy valódi szépség, motorháztetején aranyszínű skorpió rajzával, mert az jutott eszembe, amikor először ráültem. A kormánya a két ollója és a morgása olyan, mint az ízelitlábú fenyegető hangja. Istenem, de imádom ezt a masinát!

Száguldok a határtalan ürességben és nincs, ki utamat állja. Talán a városokat rendőrök és kormányzók vezetik, de az utakon én vagyok a király. A kabátomon két villám halad lefelé, egy koponyából jobbra és balra. A Mennydörgők jele, ők a bandám, a családom. Csak egy moci és egy puska, ennyi kell nekünk. Minden mást elveszünk.

A bőrkabátom lassan tízéves. Egy éve hordtam, amikor a Mennydörgők megalakultak és egy évvel később került rá a csapatunk jele. Többször volt foltozva és rendbe hozatva, mint amennyit meg tudnék számolni. Golyónyomok, késvágások, karmolások, eső, tűz, sav, fa, fém, hó, homok, testnedvek. Az asszony szerint ki kéne dobnom, de nem megy. Ez mutatja, honnan indultam és hová tartok. Olyan, mint a samurájok kardja, ez az én lelkem tükre. Büszkeséggel tölt el, ha a nap végén levegő és sikerült megóvnom. Ha a chopper a szerelmem, ez a kabát a legjobb barátom. Sőt, a fivérem.

Meglátom a kávézót a semmi közepén, az ablakokból pár be van törve: jó helyen járok. Lassítok, majd beállok a chopperrel. Ahogy leállítom a motort, mintha könyörögne, hogy ne hagyjam itt. Bár harcba vonulhatnék veled, édes! Sajnos nincs elég hely egy falatozóban, hogy veled táncoljak.

Már a küszöb tiszta vér. Mocskos állat. Nem csoda, hogy ennyi tagunkat kinyírtad. Gondolom, most újra jól megerősödtél. Nem kockáztatok meg, hogy megint utánunk jössz. Mégiscsak mi idéztünk meg.

A hely bűzlik, a nyers és friss emberi hús, a belek és a vér szaga mindenbe beleivódott. A testek szanaszét vannak tépve és szórva. Minden lelkierő ellenére a hányninger kerülget. És a legyek, a rohadt, átkozott legyek, mindig teli van velük a hely. Ha nem a bűzre, hát utánuk, a dögök jönnek. Kibiztosítom a dupla csövű puskát. Kicsi fegyver, elbírom egy kézzel, a másikkal kiveszem a laposüveget a farzsebemből. A rohadt életbe, még a plafonról is vér foly... nem!

Nem vér, nyál. Démonnyál.

Zabáló. Így hívjuk a fajtáját. Lényegében egy kerek vagy inkább függőlegesen ovális test, felső részén egy maroknyi, teljesen rendszertelenül elhelyezkedő vörös gomb-

szem, az oldalán hat ízelt láb és közepén a test szinte egész elülső részét elfoglaló száj, amiben több fogsor is van összevissza. Akkor a pofája, hogy nincs is hol vagy mivel emésztenie, de végül is az Ördög alkotása, minek neki gyomor? Csak eszik, amitől idővel nagyobb és nagyobb lesz, de ha megsérül, akkor picit összemegy, és begyógyulnak a sebei. Meg vagyok róla győződve, hogy a csótány az evilági leszármazottja. Ha elég gyorsan lövöd szét, akkor nem megy össze, csak megdöglik és parázssá alakul.

Túl lassan reagálok, a rohadék már rám is ugrik és lövésem bőven mellé megy. Én hátravettem magam, be az egyik boxba, ő közben kicsapja a kezemből a flaskát. Az acélbetétes csizmát Texasban vettem, egy nagyobb fegyverszállítmány eladásából. Most hároméves, túlél sok durva dolgot. Többször mostam le róla mások vérért és kapartam le az arcbőrüket, mint amit érdemel ez a hűségese lábbeli. Ezzel rúgom pofán a dögöt.

A démonra nézek, és tudom, hogy hibáztam. Egyedül jöttem valami után, ami a bandát is megtizedelte. Nem tehetek róla. Jó barátaimat zabálta fel ez a hat végtagú szörnyeteg, és ami a végső lökés volt: a lányom után ment. A fiúk azt mondták, hogy várjak. Visszaérnek a többiek és bekötik a sebeiket, de nem bírtam ki. Csak a kicsimre gondoltam és arra, hogy ez a karmos sátánfattyú majdnem hozzáértette a piszkos ujjait. A gondolattól is üvöltönnem kell.

A hangom, akár a mennydörgés, amit az ülésből leadott lövés hangorkánja kísért. Sörétek zápora találja el a teremtmény bal oldalát. Mondanám, hogy a vállát, de az olyan lenne, mintha emberszabásúnak nézném ezt a rovarszerűen páncélos pokolfajzatot.

A lilás, kitines szörnyeteg valami embertelen hangot ereszt felém, a hörgés és a sziszegés beteges keverékét, amit olyan gyomorforgató bűz kísért, mint egy tucat hulláé. Lőnék, de a puska üres, szóval az asztal alá nyúlok, és egy kézzel rálököm. Nem árt neki, de talán megzavarja, ameddig átvetem magamat a fotelen és elugrok a laposüvegemért. Sikerül átjutni, még pár lépés kellene, de ez a szemétláda már támad. Oldalra gurulok, még mindig fekvő és ő két jobb manccsal feltöri a padlót, ahol épp az előbb voltam. Még csak nem is ezt akartuk megidézni.

Egy kézzel feltolom magam és egy jobb horgot adok a mocskok szemei közé. Pár kicsi ki is pukkan, mintha csak buborékok lennének. Gyorsan felkészülök, a fő célom az, hogy felkapjam a flaskámat és előrántsam a késemet. Mindkettőn a Mennydörgők jele van, a feleségem csiszoltatta beléjük a szimbólumot, hogy mindenki tudja, kivel van dolguk. A rém közben kezd összemenni és két manccsal kapálózik felém, hogy ne tudjam elérni, de ezzel pont

beleesik a csapdába. Az egyik karját a „kézfejnél” fogva lehasítom.

Beleremegek, amikor meghallom a fájdalmas sikolyát, kiráz tőle a hideg. Ismét vágok, de ebben a pillanatban felém harap és megtépi a karomat. A kabátom ujjá tönkrement, de szerencsére a szájába állt a kés. Elhátrál, hogy kiszedje, én pedig a pultnak dőlve a véres kezembe veszem a laposüveget.

Kinyitom végre az üveget és meghúszom. A nyelvem összehúzódik, a torkom szárazabb, mint valaha és a vérem lángol. Mintha élve égetnének el. A rohadék érzi rajtam, így bizonytalanul közeledik. A látóterem elvörösödik, valami meleg csurog végig az arcomon: véreznek a szemeim. A gyomrom felkavarodik. A Zabálót teljesen meglepi, amikor lehányom.

– Démonvér – hörgöm neki. – Ezért idéztünk, idióta, a véredért.

Egy csapatnyi motoros, úgyis a pokolra kerültünk volna, hát nem vártuk meg a véget, kinyitottuk a kaput és idehoztuk magunknak a poklot. Mikor megjelent az első démonunk, majd' össze csináltuk magunkat és gyorsan megtámadtuk. Mikor kinyíftak, az egyik srác – fogalmam sincs, miért – belekóstolt a vérébe és hirtelen olyanná változott, mint a rém. Erőssé, vaddá és szárnya is nőtt. Hamar összeraktuk a képet: az ördögök erejét el lehet lopni, ha megiszod a vérüket. Egyszerű képlet: idézz egyet, nyírd ki, tárold el a nedveit, majd ha kell, húzd le és dobj egy egész autót a zsarukra!

– Lányoh...

Ez... beszél? Hallucinálok?

– Mit mondtál?

– Kehh nehühn a démonhvéruh fattyhú!

A szavakra egyszerűen elvesztem a fejemet. A gyerekem. Őt akarják. Nem, nem, NEM! A feje felső részébe harapok. Zabáló a Zabáló ellen. A karmai belém tépnek, de nem foglalkozom vele, csak még szorosabban ráharapok. Újabb és újabb vágások, de nem fájnak. Az adrenalin az vagy a pokoli erő? Nem tudom és nem is érdekel. Retteg, haldoklik. Most én zabálom fel őt. Szorításomban a kitin összemorzsolódik. Elkezdem nyelni az essenciáját. A mozgása gyengül.

Órákig küszködik, vagy pecekig, nem tudom. Nem is érdekel. Elengedem, de már érzem a számban a hamu savanyú ízét. Oldalra lököm a testet, ami vörösen izzani kezd, majd szétbomlik.

– Mondd meg a haverjaidnak... – A szavam megakad, miközben keresem a cigimet, mert meglátom, hogy a mellkasom teljesen szét van cincálva. Ez életveszélyes, sőt, igazából halott vagyok. A vér tart életben. Az igen, démonvér tart a pokol kapuján kívül. – Nem érdekes – legyintek felé. – Úgy fest, majd személyesen intézem a dolgot.

Ezzel a lényből megmaradt halom parázs kialszik, és csak hamu marad.

– Kösz.

Kisétálok a drágámhoz. Ráülök. Még egyszer utoljára beindítom a motort. A skorpió harcra kész. Ha pokolra megyek, hát chopperen teszem. Gázt adok és irány az alvilág. Mosolygok, ahogy az út homályosodni kezd. A sivatag meggyullad és ezer vicsorító szörny pillant rám. Rettegjetek! Mennydörgő a Földön, a Mennyben és a Pokolban.

LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

Szerkesztőségünk az utóbbi években úgy döntött, hogy a pályázataink díjazásaképpen a beérkezett pályaművek legjobbjait egy antológiába rendezi, mely e-book formátumban lát napvilágot.

Eképpen a tizedik, a tizenegyedik, és a tizenkettedik Lidércfény pályázatra beérkezett novellákból is összeállítottunk egy-egy kötetet A Világegyetem Vándorló Vámpírpírai, Az utolsó döntés, és Garabonciások címmel.

Megjelentettük továbbá szerkesztőségünk oszlopos tagjának, Túri András Csabának 1962 című mágikus realista kisregényét is, mely szintén e-book formájában, ingyenesen elérhető.

<https://konyvek.lidercfeny.hu>

Petya

Mesék a Lápól

A békás harcos útja – 2. rész

LocsPocs

Az olykor édesen mérges hangulatú, pszichopata hajlamokat fitogtató BiJanka, aki jobb szerette újabban, ha kedvese által ráragasztott nevén illetik – Psziché –, és a túlélesen kirajzolódó tevepatájú Eufémia, aki feltűnően empatikus, épp ezért remekül kiegészítik egymást, közös döntésre jutottak. Itt az ideje a Pocsolya megreformálásának. Ékezetmentesítésre van szükség, már ami a löcsöket és pöcsöket illeti, a megújult, sterilizált légkört pedig új névvel kell illetni: LocsPocs.

Maláj hiába kereste volna otthon édesanyját, az ideje legjavát nem a számtalan keserű emléket őrző négy fal közt töltötte. A főutcán tétlenül ücsörgő aszott szarovnyikoktól, és aszalt szarovnyináktól megtudta, egyre többször kapták fel a fejüket a mind gyakrabban őgyelgő, megrökönyödést keltő páros láttán. Kombinálni kezdtek, először csak finom, mesebeli szálakat szőve a valóság posztójába. Rebesgették, hogy Psziché annyiszor csalódott már, fia is kiröppent hazulról, épp ezért magának való szarovnyina vált belőle az idők alatt. Első ura egy reménytelen kaland kedvéért dobta, míg a második alkalom sem bizonyult sokkal rózsásabbnak. Gyűtment semmiséggként emlegette a szaróka-fiaskót. Mégis, mintha jobban megsínylette volna, mint az elsőt, hiszen boldogboldogtalan azt hallgatta tőle, ő ugyan nem ad harmadik esélyt egy újabb átutazó kedvéért. Nyelt egy nagyot, vagyis hát legalább egyet, mert a valóság szövétéhez kötött újabb és újabb, egyre erősebb, durvább szövésű szálak már arra engedtek következtetni, hogy egyre többet nyelt és lefetyelt, lefetyelt és nyelt, egészen addig a pontig, ahol szemérmetlen csupaszságú extázisban ki nem tört, csikló csakráján keresztül nem sikamlott egyik szív a másikon. Aki felé nem csupán szívét tárogathatta unos-untalan, akivel kapcsolatban a közhiedelem eufémikusan úgy fogalmazott, hogy a lovackázós mániája miatt kilóg a lóláb, fia neveltetését illetően legalábbis mindenképp, hiszen semmirekellő az is, mint Maláj – szóval Barnabás édesanyjával boronálta össze a pletykakórus, vagyis egy szarovnyinával.

Nagy szó volt ez a Pocsolyában, mely karakteresen állította magáról, a béke és nyugalom placcsanása, nem ver hullámokat, nem háborog, de még csak fodrot sem vet soha. Változatlan állandósággal néztek egymásra a nagy öregek, serényen bólogatva nagy egyetértés közepette. A fennforgást természetesen Genitáliának köszönheték, melynek befolyása egyre nagyobbá vált az idő előrehaladtával. Mind többen és többen szereztek tudomást a szabados szempontokról, a tüzes tartalomról, a

fűszerezett fantáziáról. Míg a nagy öregek maradtak a kaptafánál, és kikérték maguknak a fertőt, addig Psziché és Eufémia mórlikáló mosoly kíséretében köszönték szépen, és az élni és élni hagyni jegyében kézen fogva andalogtak egészségügyi sétájuk minden alkalmával a fő utcán föl s alá, szándékosan lassítva a nagy öregek orra előtt, hogy azok megbotránkozva fulladozzanak saját nyálukat félrenyelve, mialatt a két szarovnyina édes bűntársakként rezonálva tegyék ugyanezt. Aztán hazaértek, bezárkóztak, és tovább szövögették saját posztójuk fonaltait, mely mentes volt minden selejtes alkatrésztől – legfőképp a szarovnyikoktól és azok tartozékától. Egy szebb világot képzeltek el Genitália módra, ahol löcs és pöcs nélkül, vagyis kötöttségek, alá- és fölérendeltség nélkül, szabadon élhetett a szarovnyina, megvető pillantásoktól és avitt eszméktől mentesen.

Vízi Hídör / A Pocsolya annalese

Ugyan ki ne szeretné mélyebb összefüggéseiben megismerni ezeknek a szövevényes múltú szarovnyikoknak a történetét? Ahhoz, hogy megértsük, érdemes tüzetesebb vizsgálat alá vetni eredettörténetüket.

Amikor LeSaar – ez a felettébb furcsa megítélésű, fekete és fehér szarovnyikok keverékének első érdemesre méltó alakja – elhatározta, maga mögött hagyja sorstársaival együtt megtett túl hosszú nyúlt, rögzös barangolását, úgy döntött, végre-valahára letelepszik. Kelkápuszta dúskál ugyan a csámborgó, de koránt sem hereverő, mondhatni felettébb cudar életmódban, aminél ő mert egy kényelemmel bővelkedőbb változatot álmodni: lébecolni kívánt, távol a bajkeverő-, közelebb a hereverő életvitelhez. A végtelen székleltér beláthatatlan távolságokon tárta fel a szikes talajú földeket. Komposztos Kristóf felkelialtott örömeiben, ő ugyanis burjánzani látta lelki szemei előtt a nagy szarovnyik birodalmat, mely ezer és ezer esős évszakon keresztül fennáll majd. Amikor pedig nem termett babér a nagyravágyás szikkadt hajtásán, LeSaar megkérdezte: „Na, mi lösz?” És bizony szándékával ellentétben fején találta a sziket. „Ide biza lösz köll. Ha nem lösz, annyi lösz.” Mentek, mendégéltek hát tovább, ám a közöség, mely kitartóan szaporította a szót, ahogy szarovnyikhoz illik, kutatva az áhított nedves közeget, dacolva a kóros kiszáradással ringatózott a hajnali harmatfüggőágyon olyan kitartóan, hogy az, ha alkalomadtán le is szakadt alattuk, a túlélési identitás áttetsző buborékját akkor sem pukkantotta ki. Ki-ki a maga igazát hangoztatva toborzott támogatókat ganéjgombóccá gyúrt ötletének továbbgörgetéséhez, mígnem egy dologban

megegyeztek: nem értenek egyet semmiben sem. A szarovnyik nép ezzel három felé szakadt. Jacques LeSaar, Komposztos Kristóf és Guano de Raffaello által vezetett klánokra.

Legutolsó bókászása után LeSaar felkiáltott: „Trágyaságaim! Amott a láthatáron terül el Kelkápuszta periferiája, mögötte pedig a Lehetőségek Áporodott Parcellája. Csak arra vár, hogy képzeletünkkel és szutykos kis kezeinkkel felszántuk! Aki közületek nedves közegre vágyik, tartson velem! A többinek pedig, aki hozzá se szagol, jóízűen betartok! Ha az élet nem fordul jobbra, fordulj balra! Irány a Láp! En Marche!”

A kivált, maroknyi guanó-társaság alig tette a lábát az érintetlen területre, Marquezte is lerakni Makkondó alapjait, a mai Pocsolya előfutárát, valahol félúton az ősi kelkápusztai kiesség és a mára felvirágzott Genoa Itália vizenyős deltatorkolata közé. A másik két ágról csupán homályos sejtésünk, mitikus lepellel takart eredettörténet maradt fent, de vannak, akik megesküsznek Ganésa nevére, hogy a fekete és fehér jelzők pontosan rájuk illenek. Előbbi kiköpött Komposztos, utóbbi hamisítatlan Raffaello. Ezt természetesen sem megerősíteni, sem megcáfolni nem tudná a személy, aki felettébb udvarias, és tősgyökeres Pocsolyalakónak, Makkondó hajdani megalapítójának LeSaar-mazottjaként hivatkozik magára. Hangzatos a név, ám Furkász Filiászt nem ejtették a fejére hajdanán, így a méltán híres oknyomozó kiderítette a forrás valódi nevét, aki egy bizonyos Tóni. Tóni az életére esküszik, hogy szavai már csak azért is bizalomra adnak okot, hiszen mindig tiszta, kápszimentes életet élt, családfája hosszú-, jóval a gyűttmentek érkezése előtti időkre visszavezethető, no és persze a legfontosabb érve mind közül, hogy ugyan csak nem áll szándékában Filiásznak kételkedni a szarovnyikszavában (hiszen ő szaranykalászos kula!)? Tán csak nem óhajtja megsérteni (a szaranykalászos kulák nevében kikéri magának!)? Mert ha mégis így volna, talán az zokon venné és olyan módon érné revans a felkészületlen, vétlen kérdezőt, hogy annak az orra be találhatik törni. Isten ments, hogy ilyen modortalanságra ragadtassa hát magát az oknyomozó, úgyhogy mit van mit tenni, elhiszi, ha Tóni mondja. És az mondta is tovább.

Régi-új vendégek

– Nahát! – Pemi egyre csak ezt az egy szót hajtogatta, de nem üres, lélektelen gépként, hanem – Maláj legalábbis így érezte kisagyának azon puha, tökéletes formájú dobocskáiban tekergő nyúlványláncolatainak hálózatában keringő információk összességeként, melyek – önmagában a helyzet bonyolultságát önkínzó hajlam hatására gyakorta darázsderekű sárga-fekete csikoska csinoskának nevezett egyénben – ebből a különös Vespából csak úgy röpködtek kifelé lélekkel telten, hol sóvárogva, hol elámulva, hol feszültséggel telve, hol szomorkásan, hol számonkérően, hol elutasítóan, de mindvégig együttérezve, nos ez a lélekkel teli, ám redős szárnyát andalító rezgésszámon kerregtető jövevény egy csapásra belopta magát a szívébe azzal, hogy tátott szájjal hallgatta végig a Lápban eddig átélte kalandjait.

Pemi szeme azóta csillogott szüntelenül, meg-megújult erővel, mikor Maláj belefogott a Vastócsa legendájának taglalásába, a híres-neves Disznagló szarovnyikok mesé-

jének keretén belül – csodálva a bátorságot, ami a kalandhoz való felkerekedéshez szükségeltetett. A félelmetesen vijjogó tollas lény hátára történő felkapaszkodás már cseppnyi ijedtséget csempészett ebbe az opálos kavalkádba, hogy aztán a göbe hátán rájuk leselkedő vész hatására rémületbe csapjon át. Maláj akkor nyugodott meg igazán, mikor látta Pemi feszült arcizmait elernyedni, amitől tekintete is felengedett és a szarovnyik ismét tündökölt a belőle áradó ragyogásban, amihez a csupaszív Bandi hősiesség közbelépésére volt szükség. Maláj kedélyállapota azonban egyik pillanatról a másikra képes volt egyik végtelből, ebből a szenvedélyesen kéjelgő, figyelemigénylő áhítatból haragos, bosszúszomjas, gátlástalanul becsmérlni képes, lenéző modorba, vagyis a másik végtelbe átcsapni. Ehhez nem volt szükség másra, csak Bökő Fanni látszólag előre eltervezett, precíz közbelépésére, hogy megakassza a mesét, és ezzel kitaszítsa Malájt és Pempót abból a szimbiotikusan együtt lélegző, organikus kapcsolatából, amit a köznyelv becsomagolt állapotában képes csak rendkívül rövid szóban megfogalmazni, de mégis úgy tálalni, mint egyetemes igazságot, az élet értelmét: a szerelemből. Mikor ugyanis már ott érezték magukat a beteljesülés kapujában, nyílt a szobaajtó és belépett rajta a méretes potrohhal megáldott Fanni, hogy rápirítsa a kis Pemire, amiért az ilyen könnyen hagyja magát lépre csalni.

– Ne nyomuljál rá a kicsi Pemire, mert olyat kapsz a bordáid közé, hogy megemlegeted! És akkor még szépen mondtam, kisapám, ne kelljen újra elismételnem, mert lesz nemulass! Te meg, a Vespa szerelmére szedd már össze magad, bökj oda neki, ha pofátlan a kis gané! Tanuld már meg megvédeni magadat, nem leszek ott mindig, hogy segítsek rajtad! Egyszer a sarkadra kell állnod és kiengedned a fullánkod végre, hogy megtanítsd a kis pélólóbálókat, mi fán terem a lódarazsak becsülete! Hányszor mutattam már példát? Hányszor kell még elmagyaráznom? Kezdem unni, hogy csak tépem a számat feleslegesen! Meglásd, Pemi, leveszem rólad a potroh! Aztán majd Szuri fog istápolni, abban pedig nem lesz köszönet – mutatott a nappali irányába Bökő Fanni, ahol a Szuri néven említett lódarázs éppen saját magába dőfte a zöldes árnyalatban foszforeszkáló fullánkját. – Te is így szeretnéd végezni? Ilyen semmirekellőként, akinek nem elég a szép szó, hanem állandóan pesztrálni kell? Aki anélkül nem tudja elvégezni a dolgát, hogy valaki ki ne rugdossa a kertbe, mint egy moszatot, hogy oda piszkítsa, ahová kell?

A nappaliban ekkor megjelent a kezeit mediátori minőségben szétárá Barnabás, mosolyából sugárzott a békéltető szándék melege.

– Fanni, hát itt vagy? Mindenütt téged kerestelek! Már azt hittem, leléptél nélkülünk valami flancos házibuliba, minket meg itt hagyta Szuriék fóni a saját levünkben! Gyertek, menjünk ki mind a nappaliba és próbáljuk ki együtt ezt a különös főzetet, amivel tisztelt vendégeink megajándékoztak bennünket! Amilyen jó szándékkal viszonyultak ők a mi irányunkba, pontosan akkora, ha nem még nagyobb szeretettel kell viszonzoznunk ezt a gesztust! Na, gyertek, gyertek!

Azzal Bökő Fannit, Malájt és Pemit kiterelte a hálószo-

bából, melynek légkörét az imént még ifjonti hév és érzélem könnyűsége lengte be, közvetlenül utána pedig perpatvartól és ribillió párjától lett nehéz és fojtogató. Barnabás azonban serényen ablakot nyitott, és mindenemű szenvedélyességnek kiadta az útját, hadd iramodjanak az energiák kifelé, szenderüljenek dolguk végeztével jobb létre a Pocsolya békéltető közegében.

A három Ájg meséje

Egyenes vonal
Girbegurbán kanyarog
Véges-végtelen

Furkász Filiász: Rizóma Haiku

Valahol a Brunzkort követő Felvirágosodás időszakában élt Absztra Ájg, Ohm Ájg és Kuitás Ájg ősi szerzetesi rend tagjaiként. Az Ájgok ájtatos meditációja során gégehangot hallatva jutottak el arra a rezgésszintre, ahol a Láppal, Ganésával, a Mindennel kerültek teljes harmóniába. Ebbéli minőségükben azonban megdöbbenően különböző követendő igazságokra bukkantak, s mikor egymás tudtára adták felfedezésüket, megértés helyett szavuk süket fülekre talált.

Ott van például mindjárt az ellenállás melankóliáját hirdető Ohm. Szarzatoként járta a gigászi méretű Colostort (rendkívül magas, barokkos építmény, körfolyosói mind a mai napig rizóma-szerűen burjánzanak, hogy milyen mértékben, azt fedje krasznahorkai-homály, magasságát szintűgy, de annyi tudható, feljutni a tetejére tortúrával egyenlő) környező vidéket és áldásban részesítette mindazokat, akik megértették: a békás harcos útja szigorúan a lélek útja, bentről vezet kifelé, semmiképp sem fordítva. Passzivitása abban áll, hogy a ránk mért csapásokat büszkén viseljük, s vissza csak akkor adjuk, ha elfogyott a türelmünk. Jelmondata: „Aki megrázza a pofonfát, ne csodálkozzon, ha barackot nyomnak a fejére.” Egy-egy látogatása alkalmával többen is „csókolOhm”-mal köszöntötték, majd prédikációját és áldását követően hálásan emelték a magasba kezüket, levonva a történet tanulságát: „Ohm-Ájg-ád”!

Absztra Ájg szentül vallja, a békás harcos hitvallását úgy öltjük magunkra, mint más a kabátot. Természetesen kívülről befelé történik a felismerési folyamat, semmiképpen sem fordítva, s leginkább szellemi energiák által működik. Lassan bújunk bele abba a bizonyos képletes kabátba, mint egy kényelmes, meleg ruhadarab esetén, és hagyjuk, hogy szívünket, lelkünket átmelengesse. A megfelelő szintre történt hevüléskor az egyszerű harcos szelleme megvilágosodik, eggyé válik a kabáttal, s békás harcossá avanszál. Egyértelmű lesz számára a kellő időben, kellő mennyiségben történő fizikai közbelépés egy atrocitás esetén. Mint főzéskor, a megfelelő konyhai eszköz vagy fűszer használata: a fakanállal történő kavargatás egyenesen aránylik egy méretes doronggal végzett ütlegelő művelethez. A legelőn szakajtott szakajtónyi szegfűszeg viszont csínjával kerül a főzetbe, épp amennyire szükség van.

A tökéletes fekhely kérdésköre is ide tartozik. A pihen-

tető alváshoz elengedhetetlen a kielégítő alkalmatosság. Összességében elmondható hát, hogy a békás harcos útja ott, ahol hétköznapi rutin kell legyen minden arra fogékony elme életében – ahogy az absztrahálás is –, mint az öltözködés, főzés vagy pihenés, hálával van kikövezve.

Kuitás Ájg szentül hisz a profánban. Egyszerűségében nagyszerű, állítja. Közös ülések alkalmával hosszasan ecseteli a különállóság fontosságát. Úttörő gondolata rámutatott: ha magányosnak érezzük magunkat, mi sem természetesebb annál, hogy jó társaságot keressünk. Ha pedig többedmagunkkal eltöltött időnk nagy része áldozatául esik ugyanennek a szomorú felismerésnek, bővíteni kell a repertoárt. „Hiszen mi végre az elme, ha nincs test, amiben gondolkodhat?” Ez a gondolatmenet végül hosszasan ecsetelést követően odáig fajult, hogy a békás harcos átcsapott organisztikus harcosba, ám még e jelzővel is csak alulról súrolták a döbbenetesen szabad miheztartással megáldott szexkázant az őt kritizáló erkölcsösözök. Tanítványai közül nem eggyel lépett frigyre, és megígérte, mindig szeretni fogja őket, és sosem hanyagolja el egyiküket sem. Ha pedig ígéretét képtelen volt betartani – leginkább a kóros kiszáradással egybekötött fitymavitorlászakadások miatt – a gurut mindig kihúzta a csávából nemiszervénél is nagyobb esze. A következővel fegyverezte le az egymásra néha olyan nagyon féltékeny párákat: „Jobban szeretem mindegyikőtöket a másikonál”. A békás harcos útja tehát nem több, mint az önfenntartással egybekötött önvédelem legkifinomultabb formája. Aki a promiskuitás elvét követi – ígéri Kuitás –, az nem csak egy szilárd talajon álló erkölcsi rendszert tart fenn sokáig, de létét is több irányból szavatolja.

Az Ájgok meséje nemzedékek óta fennáll, érdemes tehát szem előtt tartania annak, aki a békás harcos útját kívánja járni. Mindenki válasszon kedve, lelki üdve, avagy nemi hovatarozása szerint!

Furkász Filiász kutatómunkája nyomán

LocsPocs 2

Maláj már nagyon régen járt Barnabásék felé, utoljára egészen csimbók korában, most pedig, hogy ismét arra volt dolga, eszébe ötlött, milyen is Barnabás édesanyja, Eufémia. Akkoriban csak Mia néniként emlegette, és emlékében egy törődő, jóindulatú, kedves szarovnyinaként élt. Folyton etette, itatta kettejüket a nagy játék közepette, finoman fedtte őket, ha elkanászodtak, de dicséretre is futotta, ha gilisztás galacsinokból kulturált kupacokká váltak. Délutáni alvás előtt mindig kellemes történetet mesélt, ami elvonta a figyelmüket Híg horror-agymenéséről, egy félelmetes lényről, mely a Lápot fenyegette bizonyos időközönként. Kutylu hívása borzongással töltötte el, s ahogy a szarovnyina megnyugtató meséire gondolt, páni félelemtől duzzadt nyirokcsomói oldódásnak indultak.

A Fő utcáról lekanyarodva Maláj befordult a Bélsártelepre, oda, ahol Barnabással olyan sokat játszottak kis korukban. Az év minden napján akadt elég matéria, amivel dobálhatták egymást, szimulálva Híg egyes történeteit, melyekben akadt háború vagy kidobós. Akkor még

nem különült el egymástól élesen a kettő. Ugyanazt jelentette: a játék háború volt, a háború pedig játék. A játék végeztével – tetőtől talpig megmártózva és megmártóztatva a retekben – leporolták magukat és Maláj előbb hazakísérte barátját, ahová megmagyarázhatatlan eredetű érzés vonzotta, és kísérté el a beteljesülést követően is hazáig. Otthon elporolták a nadrágját, de ő nem bánta, mert az emlék, amiben fürdőzhetett kárpótolta a büntetést. Eufémia, azaz Mia néni felültette őt a térdére és megkérdezte tőle: hogy érezte magát? Malájból pedig úgy áradt a szó ilyenkor, mint Genitália elföldelt csatornáiból, a kloáknak keresztül a kanálisba csobbanó externália. Pont úgy érezte magát tőle, mint a dolgukat végző illetők: megkönnyebbülten.

Maláj kereste a kérdésre a választ. Miért megy most meglátogatni édesanyját Mia néninél? A válasz talán egyszerűbb volt, mint gondolta, és talán épp ezért, mert ennyire nyilvánvaló volt, találta úgy, hogy miután olyan messzire került felmenője világnézetétől, elpártolt annak fizikai megtestesülésétől is. Úgy érezte hűtlen lett, de vigasztalta magát, hogy most jóvá teheti annyival, meglátogatja.

A kerttel övezett kis házikó messziről elütött a szomszédokétól. Kerítése Genoa Itália színpompájában tündökölt, a fű üdén, frissen zöldellt, apró lények futkorásztak a virágágyásban, talán fakiricek. Babó is köztük lehet, gondolta Maláj, de aztán elvetette, mert véletlenül sem akart a békés kis teremtmények alternatív felhasználási módjára gondolni. Ha csak eszébe jutottak a gyűttmentek, akiknek jelentős része továbbállt ugyan, de prominens képviselőjük Tóni személyében továbbra is alkalmatlankodik a környéken, fintorba torzult az arca. A békés aprónép vidáman tette megszokott kis dolgát, amibe Maláj nem óhajtott beleavatkozni. A díszes kertkapun belépve a gyeptéglából szigetekként kiálló köveken ellépdelt az ajtóig, s mielőtt bekopogott volna elmélázott a kiakasztott feliraton: „*LocsPocs – Lőccsel és Pöccsel kívül tágasabb!*”

Maláj végignézett magán, megállapította, hogy elvileg nem látják szívesen, de aztán felülemelkedett kishitűségén, mondván, a kivétel erősíti a szabályt, kopogott az ajtón, majd lenyomta az ajtókilincset.

A Béka másodszor

Maláj elbóbiskolhatott, ugyanis, mikor kinyitotta a szemét – egy ezek szerint hosszúra nyúlt pislantás után –, a békának hűlt helyét találta. Ám, mielőtt megbizonyosodhatott volna arról, álmodta-e váratlan látogatóját, az álomba illő, láthatatlan Béka megszólalt.

– Ne rugózz annyit a dolgokon. Megtörténtek. Együtt kell élned velem, felesleges a múlton rágódnival. Ugyanez igaz a jelenre. Ha rám hallgatsz, a kettő közt élsz, a többi meg majd úgyis jön magától. Mit gondolsz, Ganésa a semmiért teremtett titeket, szarovnyikokat? Hát a lónak a citromát! Gondodat viseli akkor is, amikor aggódsz, és akkor is, amikor nem! Amúgy itt vagyok a válladon, ne izgulj. Tudom, az előbb behemótabb voltam a kelleténél, belátom nem volt túl előnyös, ezért visszavettem a külsőmből. Most azt gondolhatod, ezt biztos csak álmodod, hiszen senki és semmi nem képes hirtelen alakot váltani. Álmodtál már a húázkákról? Egyesek azt tartják, ők

álmodnak minket, és nem fordítva. Na, de komolyra fordítva a szót, gondoltam ez a Babó-szerű testalkat majd kevésbé fog feszélyezni.

Szóval Pempőnél tartottunk, meg Barnabásnál, Bandinál, Tüszőnél, Mia néninél, meg van ez a te legújabb öröleted, a Filiász. Hát kérem, nem semmi forma az ürge, illetve a farkász. A fejem is belezsong a sok halandzsába, de meg kell hagyni, fantáziája, az van neki. A világért sem kárhoznáttnám, ha nekem lenne ennyi képzelőerőm, most nem a válladon ülnék és papolnék a békás harcos útvjáról, amin ideje lenne elindulnod, különben a kóros kiszáradás előtt még azt találod mondani a homlokodra csapva: „*Jajj, én ostoba, én kelekótya, hogy miért vártam eddig, mikor már magam alá szellentek és mozdulni se bírok!*”, na akkor már minden mindegy. Előzd meg! Tegyé magadért! Lépj!

Nem baj, ha iszol. Mindenkinek szüksége van agyradírra, a tiéd a pia. Hasznosabb lenne egy terápia, de te tudod, legalább már kapargatod a felszínt. Ezt a békás harcos útvjáról ahhoz a részéhez hasonlítanám, amikor a delikvens beköti a cipőfűzőjét. Hasznosnak hasznos, de az igazi kaland, csak ezután kezdődik. Ne haragudj, félbeszakítottalak, kérlek folytasd...

Húászka

Az, aki nem ismerné, biztos rácsodálkozik a tényre, hogy ezek az ártalmatlan, üregükben vagy kavicsok alatt megbújó lények toxikus trutymót termelnek. Passzivitásuk oka is ebben rejlik, idejük nagy részét ugyanis az aktív semmittevés teszi ki. Valahol gondolataikba mélyedve várakoznak, hogy jobb létre szenderüljenek egy szép napon, és a fizikai síkon is átlépjének oda, ahová mindvégig vágyakoztak. Egyfajta lassú öngyilkosság ez, melynek szépségeért élnek. Lételemük, hogy a semmivel teljes összhangba kerülve, művészi kifinomultsággal megvalósítva önmagukat, rezgésfrekvenciájuk amplitúdóját folyamatosan szűkülő tartományba zárva lassan kisimítsák. Ha a fauna egészét nézzük, és megpróbáljuk elhelyezni hasznosság terén, valahol a fakiric és a csillámfaszláma környékén mozog. Magának való, ugyanakkor mégis felkelti az érdeklődést különlegessége okán. Lápszerte közkedvelt ételt készítenek belőle, de az alvilág is kiveszi a részét a jószágban rejlő szer kitermeléséből. Genoa Itáliában például az Élve Felfaloda egyik specialitása. Egyszerre csábító és kábító, élmélyítően édesítő a gondolat, ami a kíváncsi vagy nyereszkeskedő természetűeket a húázkához fűzi. Ezen ismertető semmiképpen sem bátorítja a kedves olvasót a húászka nyakló nélküli fogyasztására. Éppen ellenkezőleg, gondolatébresztőnek szánt merengőként álljon itt ez a rövid, kétségkívül nem teljes, ám annál lényegre törőbb bejegyzés arról az élőlényről, mely megannyi elmét inspirált már arra, hogy élete folyását új, kiszélesített mederbe terelje.

LocsPocs 3

Tikkadó virág
Viharfelhő közeleg
Csepp-csepp-csepp-csepp-csepp

Farkász Filiász: Juhé, zuhé!

Malájt fülledt levegő vágta fültövön. Az előszoba falát szívet melengető, energetizáló képek díszítették (Maláj később megtudta, ezek mandalák), az egyiken egy összekerekedett húászka majszolt zöldellő leveleket. Egy másik pedig egy bekeretezett haiku volt. Egy idézetet is átsuhant a tekintete: „Akiket a legnehezebb szeretni, azoknak van a legnagyobb szüksége a szeretetre.”

A nappali irányából hangok szűrődtek ki. Az ajtón egy tábla lógott, közepén áthúzott fallosszal. LocsPocs független, demokratikus, antifalokrata, népi-urbánus-arisztokrata-kérdéskörmentes, némilegkommunista-decsakamennyirekapitalista, meritokráciapárti-ugyanakkorpártmentes, szarovnyina-mártírok-entellektüel-mozgalom (eSzeMENT-mozgalom) Köztársaság.

– Még dolgozunk a megfelelő hosszúságú, de kifejező néven, ami kielégítő az államforma mind esztétikai-, mind tartalmi részére – szól egy kedves hang, és Maláj megpillantotta még szívet melengetőbb gazdáját. Eufémia és édesanyja egymással szemben ültek, egy kis dohányzóasztal választotta el őket egymástól, amin egy stóc papír hevert. – Nagyon jól haladunk Psziché hangulatingadozásával és ami a legszebb, tekintélyelvűségéből rengeteget alábbhagyott mostanra. Minél többet olvassuk közösen Furkász Filiász zsurnalisztikáját, annál közelebb érezzük magunkat a vágyott állapothoz. Nem igaz, Psziché?

Maláj édesanyja mosolyogva bólintott.

– Szent igaz, kedvesem! Már egyáltalán nem érdekel, mit puszognak a hátam mögött azok a gennygombócok. Elnézést a kifejezésért, szóval szarovnyikok. Eufémia csodálatos empata, szinte érzem, ahogy a lénye körülfon engem, végre megélem azt, amire egy magamfajta szarovnyina vágyhat. Feltétel nélküli szeretetben részesülök, és ebben a szeretetben meg tudom élni azt a fajta hozzáállást, amivel nekem is viseltetnem kell a világ felé. Csodálatos érzés. Nem is vágyom senki másra többé, csak erre a figyelemre.

– Ne felejtse el, mit tanultunk a kiegyensúlyozottságról, Psziché drágám! – intette körültekintésre Eufémia. – Szükséged van rá, hogy minél több irányba add és minél több irányból kapd ugyanezt a minőségű törődést.

– Hát persze, el is felejtettem. Olyan vagyok, mint az elefánt: gyorsan tanulok, de könnyen felejték. Ganésát potyogtatni azonban sajnos nem vagyok képes! – nevetett Maláj édesanyja felhőtlenül.

– Nagyon szépen haladsz, és egyre jobb és jobb leszel! Büszke vagyok rád – mondta együttérző melegséggel Eufémia. – Feszegeted a határaidat, amitől a legtöbben viszolyognak. Te azonban kitartó vagy, nem adod fel, egyre jobban megismered önmagad. Te pedig, Malájka – fordult a szarovnyik-suhanchoz –, szintén büszke lehetsz magadra, mert különköltöztél az anyai háztól. Barnabásra is büszke vagyok, mert megtette ugyanezt. Habár kissé aggódom érte, mert iciripicirit túltolja a bulikázást. Dehát, az ő korában, mi sem voltunk jobbak. A lényeg, hogy ráébredjen Hányinger-macskájának történetének tanulságára, ami itt is van, tessék – mutatta Eufémia a Vízi Hídör vonatkozó mellékletét –, és levonja belőle a megfelelő tanulságokat. A legutóbbi kalandotok után kissé tartottam tőle, hogy visszafelé sül majd el a dolog, de örömmel látom, hogy haladtok előre azon az ösvényen, amit a Láp szánt nektek, és ha lassan is, de biztosan vágjátok előre

magatokat a bozótosban. Van valami, ami bánt, édesem?

Maláj csak állt, pislogott, és arra gondolt, mennyire nem ismer rá jelenlegi anyjára, akiről (és persze vele együtt Eufémiáról is) micsoda pletykák keringenek szerte a Pocsolyában. Kiderült számára, hogy az igazság sokkal árnyaltabb annál, mintsem beszámolókból megismerhető legyen. Következtetni lehet, de teljes körű megismerésre csakis saját tapasztalásán keresztül vezet az út. Jelenleg úgy érezte, látásmódját egy életen keresztül szélesítheti, s akkor is végtelen távolságból szemlélheti majd a teljeskörűség határvonalát. Szorongás és nyugalom ketőssége munkálkodott benne, hiszen egyfajta bölcsőként fogta fel a megismerhetőség inneni oldalát. Az azon túli része viszont kies és tágas, melyben a kiismerhetetlenség uralkodik. Úgy érezte meglelte hát a végső okot, mely miatt annyit ivott, ami a fékezhetetlen buliáradatot, majd az azt követő kiégést eredményezte, amely miatt annyit szorongott. Eképp fogalmazódott meg benne a kérdés: Mi történik majd, ha átlépi azt a határt, ami az élet területét jelöli? És mi vár rá azon túl?

– Jól vagyok, Mia néni...

Hányinger-macskája
Kicsiny dobozban
Hánykolódva dorombol
Taccsol, lefetyel

Furkász Filiász: Hányinger-macskája

Ami a régen megboldogult Hányinger professzort és az ő különleges kísérletét illeti, érdemes a dolgot absztrakt módértelmezni. Volt egy macskája, Cirmi, akit dobozban tartott, és kísérletet hajtott végre rajta. Arra volt kíváncsi, az állat miért viselkedik kétféleképpen, miközben odabent van. Egyszerre dorombolt nyugodtan és nyávogott észveszejtően. Mintha nem tudná eldönteni, épp melyik hangulata felé imbolyogjon. E két véglet között egyszerre állandósult ez is, az is, a szorongó és a nyugodt létállapot is. (A kísérletet némiképp befolyásolhatta, hogy a dobozt egyszer örült módon rázták, másszor pedig békén hagyták, de tudománytalannak bélyegezve a gondolatot végül elvetették, mondván ennek az ég egy adta világon semmi köze sem lehet a macska közérzetéhez.) A dolog vége pedig egy orbitális okádék formájában csúcsosodott ki. Amikor kinyitotta a dobozt, a macska jóízűen lefetyelt. Ekkor egy tudóstársa, bizonyos Rorschach odalépett Hányingerhez, és eképp kiáltott fel: A tudomány szerelmére! Milyen csodálatos ábra! Te is látod azt, amit én?

Hányinger hiába forgatta a fejét, hiába hunyorított, hiába próbálta társa szemén keresztül vizsgálni a pacát, nem látott egyebet, mint gőzölgő, félig visszaevett gyomorlevet.

– De hiszen a napnál is világosabb! Az ott egy disznón lovagló egyén! Disznagló! Éppen a lába részét tünteti el Cirmi! Ez csodálatos! Megihlettél... Szükségem van egy kis időre, hogy feldolgozzam a tapasztaltakat... Azt hiszem, nagy horderejű felfedezésre tettünk szert...

Elvileg ez a párbeszéd pontosan így zajlott le kettejük között, az utókor pedig, mint utólag kiderült, sokat köszönhet ezeknek a neves-nemes illetőknek.

Furkász Filiász kutatómunkája nyomán

Bandi levele

Drága Maláj,

Köszönettel tartozom neked, amiért visszafordítottál arról az útról, amelyen tévúton jártam, és visszatereltél arra, amit a Láp szánt nekem. Ugyanakkor mélységesen sajnálom, de jó darabig nem térek vissza a Pocsolyába. Öröm az ürmében, hogy sokáig élvezheted még Barnabás és Aszi társaságát (és ha itt elcsitulnak a dolgok, még meg is látogathatnátok! (bocsi a zárójelekért, nehezen fogalmazok mostanság!))

Szóval, mint bizonyára te is tudod, kitört a háború a szarovnyiktörzsek közt. Szerencse, hogy itt, Kelkápusztán mérgesedett el a helyzet, távol a Pocsolya andalító pettyhüdségétől. Így legalább nem vagytok háborgatva. Itt se mindig dörög a Békataput, nem záporoznak a cecék, olykor nyugalom van, viszonylagos béke.

Az apropó, amiért írásra adtam a fejem egy különös akció estéjéből fakadóan történt. Kiküldetésen voltunk, ahol rajtaütöttünk a fekete szarovnyikok egy partizánalakulatán, akiket történetesen likvidálnunk kellett volna. Na most, és itt jön a dolog morális oldala, ha a parancs az parancs, akkor nekem teljesítenem kell, igaz? Ez esetben jó katona vagyok, de ha nem teljesítem, akkor rossz... Tudod, hogy hadilábon állok az identitással, és épp csak, hogy visszarázódtam, tessék, megint meginogtam. Nem tudtam ugyanis eltenni őket láb alól... És milyen jól tettem, hogy nem! Volt ugyanis köztük egy kis fekete szarovnyina, akinek a tekintete csak úgy izzott a szenvedélytől. Inter Rachel a neve, remekül mulattat, és tudod mi a legjobb? Azzal, hogy engedetlen katona lettem, és elvesztettem a rendfokozatom, végül a főnyereményhez segíttem. Most már nem félek hibázni, Maláj! Erre jöttem rá ez alatt az idő alatt, amit a fronton töltöttem. Ha a régi Bandit kérdezted volna, akkor azt válaszoltam volna, első a kötelesség, második a szófogadás, harmadik pedig a feltétlen engedelem. Mennyi idő veszett kárba csak azért, mert nem láttam az ingoványtól a Lapot...

Mire levelem eljut hozzád, szerintem meg fog születni közös gyermekünk is. Rachel ragaszkodik a kis Bandi elnevezéshez, de én egészen biztosan Takonypócnak fogom hívni, még a pócokhoz való hozzáállásom dacára is.

Remélem, otthon minden rendben, de mekkora fájdalom, most, hogy leírtam ezt a szót, otthon, jutott eszembe, hogy nekem most már inkább itt van az az ott, de... áh, szóval érted mire akarok kilyukadni, folyton ez a kettősség, ez az ambivalencia... Kicsit frusztrál, bevallom neked, és jó néha lerakni ezt a feszítőt a vállamról, hátradőlni, és egész egyszerűen csodálni azt, ami megadatott.

A kis családom nevében üdvözlünk és kívánom, hogy neked is váljon valóra még az is, amire most még nem is gondolsz, de majd a jövőben igen és olyan jól fog esni, amikor megvalósul! Hidd el nekem, tudom miről beszélek! (még egyszer bocsi a fogalmazás miatt, nehezen pörögnek a gondolatok, időnként elsuhan egy-egy magozó sorozat a fülem mellett (kicsit meg is süketültem, ami azt illeti))!

Öszinte szeretettel,
barátod,

Bandi

(elnézést az esetlegesen helytelen levélformáért!)

Lápi Lőzung / C.I.A.

Értő olvasóink kedvében szeretnénk járni, ezért a hírhedt Bogárda kirendeltségről, a Tentakuláról közlünk helyszíni riportot, mely korábban a közhiedelemben élő szerzetesrend, az Ájg-rend tartózkodási helye volt, az egykori Colos-tor. A bejárat fölött a mai napig olvasható az életbölcesség, melynek jelentése mit sem kopott a mai napig, fényesen hirdeti a fennkölt eszmét: *„Ha a dolgok nem fordulnak jobbra, menj balra.”* Firkász Filiász minden bizonnyal a fogvatartottak körülményeit nyomorúságosnak, méltóságon alulinak jellemezné. Ellentétben vele, a Lápi Lőzung szerkesztősége egyként vallja, hogy a nyirkos, árnyékos, huzatos cellák kényelmes luxuslakóhelyek mindazok számára, akik cselekedeteik következményeként hosszú távú vendégei a komplexumnak (olyan nevek például, mint a Krokodíler, Feka, Csillám vagy Zzzakariás, Svej és Szárnyas).

A C.I.A.-(azaz Cisz-Incel-Alfa)osztág keménykötésű brigadérosai olyan elitügynököket tudnak soraik közt, akik nem restek az eltévelyedetteket megregulázni, esetenként átnevelni. Ez szintén bökheti Firkász csőrét, aki teljes mellszélességgel áll a szabadság pártján, de minket, elvhű Láp-lakókat elégedettséggel tölt el a tudat, hogy létezik egy közeg, ahol a kiilleszkedett személyeket célzottan megkísérlik visszaintegrálni társadalmunkba. Sajnos Genoa Itália népszerűsödésével az abnormalitás teret hódít, a Láp eredeti arculata pedig folyamatosan veszít eredeti állapotából. A Makulátlanok uralkodása idején minden jobb volt, mondhatni makulátlan, de hiszszük, hogy a megfelelő intézkedésekkel idővel visszafordítható a folyamat és helyreállítható az ősi rend, mely méltó... Maláj itt lapozott... hogy aztán egy új világ eljövételével beteljesüljön a jóslat, miszerint azok, akik arra születtek, hogy uralkodhassanak... Maláj megint lapozott... és azok, akik készen állnak majd harcolni az igaz ügyért, mert érzik a haza hívó szavát, készek meghalni is érte... Maláj feladta, félredobta a Lápi Lőzungot és elhatározta, lemondja az előfizetést.

A Beka harmadszor

Hogy milyen a békás harcos útja? Pofonegyszerű! Akkor csattan, amikor szükséges! De fogalmazhatok kevésbé agresszív hasonlattal élve úgy is, olyan, mint vízbe ugrani. A békás harcos útja csak a mély vízbe csobbanással kezdődik igazán. Számtalan vízcsepp fröccsen szerteszét. Ezek a harcos tetteinek következményei. Ám minden egyirányba mutat, a vízmolekulák visszahullanak idővel, a vert hullámok pedig megnyugszanak. Nos, ilyen a békás harcos útja. Békéltető. Hullámot ver, majd lecsendesít. Egy magasabb elvet szolgál, amihez utolsó szívveréséig hű marad. Aki ezen az úton jár, gyakran békaugrásként éli meg az események egymásutániságát. Hol ide, hol oda nyúl, mikor éppen hol van rá szükség. Akkor avatkozik közbe, amikor szükség van szilárd eltökéltségre, de nem huliganizmusra. Erőre, de nem agresszióra. Szerepéből fakadóan arra predesztináltatott, hogy a lehetőséget megragadva szolgálja a szabadságot, játssza az

élet nevű játékot. Gyermekien bohókásan és felnőttesen komolyan egyszerre.

Azt hiszem, mindennek az alján a semmihez fűződő viszonyod bugyog. Háborog, nyugtalan, mert belülről tekintesz kifelé. Tekintettel már magadra úgy, mint a Láp egésze? Nem csak, mint annak egy apró szelete, hanem mint teljes egésze? Hiszed, hogy Ganésától származol? Vagy szimpatikusabb LeSaarmazottként tekinteni magadra? Melyik nyugtatna meg igazán? Valójában minden élőlény égő kanóc csupán, oxidálódó szervezet, amely lassan elég, s mikor elfogy, elpusztul. Sokan rettegnek ettől az érzéstől, amikor átlépnek a semmibe. Amikor meghalnak. Mi lesz azután? De még fontosabb a kérdés, mi volt az élet előtt? A békás harcos szüntelen szem előtt tartja ezt a kérdést. A válasz ugyanis valószínűleg ugyanaz lesz. Ugyanaz történt az élet előtt. A semmi, és utána is ugyanaz a semmi következik. Ezen a ponton a békás harcos levonja a következtetést, hogyha az élet után a semmi következik, akkor a semmi egy ponton majd ismét életbe torkollik. És ki tudja hanyadszor játszódik már le a gondolatmenet, mi több, ki tudja hányszor fog még? A békás harcos pedig mosolyogva lecsendesedik, mert pontosan érzi, hogy abban a pillanatban semmi és valami harmonikusan egymásba kapcsolódik, érzi a lét és a nemlét egymásra utaltságát, dinamika és statika frigyét. Ott abban a pillanatban megérti, hogy nincs mitől félnie, mert semmi sem történik, mégis valami nagyszerű dolog részese. Ráébred a benne lakozó erőre, mely hajtja előre szüntelen, idő és tér, a Láp dimenziójába zárva, csakúgy, mint ahogy a testében lakozó lelke kíváncsian tekint körbe, hogy egyszer majd elmesélje annak, akit szintén hasonló bánat gyötör, de még nem tapasztalta a békás harcos minőséget, átadja lénye legjavát, felemelje azt, aki segítségre szorul, hogy nyugalom, hogy béka, hogy béke. Ráterelni az útra, amin járhat, hogy eljusson oda, ahol azelőtt nem járt, de titkon vágyik. Mindenki járni kíván rajta, de csak keveseknek adatik meg. Ettől olyan szerencsés az, aki szemben találja magát a kiüresedéssel. A dolgokhoz fűződő viszonya átrendeződik, a világra pedig ismét csimbókként csodálkozik. Mert aki egyszer a halálra gondol, de úgy istenigazán, annak a dolgokhoz fűződő viszonya átrendeződik. És akkor jön a szorongás, a kompenzációk özöne. Tekints hát úgy életed ezen szakaszára, mint újjászületésre, s meglátod, a halál sem lesz később egyéb, mint egy izgalmas kérdésre adott válasz. Többé nem szorongással, hanem várakozással tölt majd el a gondolata. Most megyek, Maláj, ideje indulnom. Ha rám hallgatsz, azt csinálsz, ami csak jól esik. Él és hagyj élni másokat! Ja, és a legfontosabb, mind közül a legfontosabb, ami nélkül mit sem ér az egész, a végső igazság nem más, mint a ... brekeke ... brekeke ... brekeke

A Maláj fejében kavargó gondolatok ekképpen képződtek le: Számít egyáltalán, honnan származik a szarovnyik?

Van-e, és ha igen, mi a teendője a háború vonatkozásában? Megbékél-e valaha a gondolattal, hogy az élet egyszer az ő szeméből is kiröppen majd egy átbuzított éjszakát követő alvás során?

Nem tudta megmondani, de volt valami megnyugtató ezekben a brekekékben, melyek ugyanúgy hangzottak, mint annak előtte a Béka minden egyes szava. Mintha egy ponton kitisztult volna a tudata és azokat úgy fogadta volna be, ahogy annak idején Malária tette, az azt követő fátyol viszont ismét elködösítette jelentésüket, szabadjára engedve a szorongás áradatát, nyakig merülve benne ismét, melyet, oly sok alkalommal már megüszni igyekezett. Megdöbbenve tapasztalta, hogy ezúttal a felszínen maradt.

Egyetlen tételmondat lebegett csupán szemei előtt, melyet nem olyan régen olvasott a Vízi Hídőr egyik oldalán: „A Béka azóta is kézzől-kézre jár, senki nem tudja merre lehet, de egy biztos – aki megtalálja, döntő befolyással lehet az események alakulására.”

Többé nem háltni járt belé a lélek, hanem ellenkezőleg – hisz meghallotta a Béka szavát.

Ajj a húászka mindenit!

Híg magához tért az Élve Felfalodában. Az Asztrál Tetanusz, akivel beszélt, csakúgy, mint a főzet a tájából eltűnt, helyét egy természetes, brekegő béka vette át. Szemdörzsölése után hűlt helyét konstata, megjelent azonban Betyárkörte. Hess, hess innen rusnya kölyök, veled abszolút nem szeretnék révülni – próbálta elhessegetni a látomást Híg, de be kellett látnia, a szarovnyik-csimbók testet öltése egyben a főzet végét is jelentette. Kérdésére, ugyan, hogy merészelte megint kihagyni őt a meséből, elégedetten csettintett és így felelt: Ezúttal nem hagytalak ki, te kis szaros! Tudod hol jelentél meg? Te voltál az a masszív odaragadt, délcegen lengedező kuladarab az elefánt segglyukán!

Természetesen mondanunk se kell, a pofon a nyomaték kedvéért elcsattant ugyan, de olvasóinktól azt szeretnék kérni, igyekezzenek maguk is a békás harcos útjához méltón viselkedni a megpróbáltatásokat.

Valamint egy kósza, jó szándékú gondolattal hadd éljen a magamfajta útkereső: hacsak nem vetődnek véletlenül Genoa Itáliába és annak híres-neves Élve Felfalodájába – no és persze nincsenek noszogatva szorongató kérdések özöne által –, a húászka főzet fogyasztását kerülni messziről szíveskedjenek!

Mi ez a sok zárójel – kérdezhetnék joggal. Nos, aki ismeri a „brekit”, az érti az okát.

Furkász Filiász utószava

Vége

Kristályszólyom

Darvak

1

Darvak készülődtek az éjszakára az Alföld eldugott szegletében. Landolás után lassú, óvatos léptekkel indultak pihenőhelyükre. Több ezer társuk volt még úton; zengett tőlük a környék. Hódolók távolról, távcsövekkel figyelték őket, és tátott szájjal bámulták valamennyi elszuhanó csapatot.

Nem úgy a négyfős család, akik legörnyedve sétáltak a pusztán: apa, anya és két gyermek. Kézzel kézre adták a tucatnyi levonóval zsúfolt távcsövet, a gyerekeket úgy kellett csitítani álmélkodásukban. Az apa mutatóját szájára szorította, majd a legközelebbi darucapat felé mutatott, jelezvén, hogy odalopakodik.

Ötéves lánya perceként át méltatlankodott, amiért anyja nem engedte utána.

– Apa régóta csinálja, mi zajt csapnánk – mondta a nő.

A férfi méterről méterre, szinte lábujjhegyen közeledett a négy daru felé. Jobbját hátra tartotta, balját előre, oldalt fordult, hogy minél kisebb felületet mutasson. Alig húsz méterre a darvaktól leguggolt. Visszanézett családjára, aztán a darvakra. Hárman lassan, de éberén indultak biztosabb hely felé, egyikük azonban megdermedt, vörös gyűrűs szemét egyenesen a férfira meresztette. Az várt néhány másodpercet, majd továbbindult.

A daru az emberrel szinkronban távolodott, de minél többször torpantak meg, annál jobban csökkent közöttük a távolság. Jó fél óráig táncoltak így, majd egymástól bő két méterre lecövekeltek. Pár percig figyelték egymást, majd a férfi halkan szólt:

– Üdvözöllek a hatodik pihenőnapodon.

A daru pupillája összeszűkülte, fejét kissé megemelte, majd leengedte.

– Nem bántalak. – A férfi pár centiméterrel közelebb ment, a madár azonban megijedt és elreppent.

Noémi, a kislány ujjongva fogadta édesapját, amikor az visszatért.

– Majdnem megöleltem! – kiáltotta.

– De csak majdnem.

– Eddig ez volt a legközelebb. – Így az asszony. – Ha holnap is sikerülne őket elkapnunk, hátha közelebb mehetnél.

– Apa, minket mikor viszel már magaddal? – kérdezte fia.

– Amikor eljön az ideje – mosolygott a gyermekre. – Téged valószínű már jövőre is vihetlek. Az lesz a tizenötödik születési ajándékod.

A fiú vágyakozva az égre nézett:

– Tele van velük minden – mondta. – Most is egy csomóan húztak el felettünk. Apa, én már készen állok rá!

– Nem, Nándi. Majd, ha tizenöt éves leszel. – A családfő elsétált mellettük, visszament a kocsihoz, beszállt, és... felriadt álmából.

Néhány másodperc alatt tudatosult benne, hogy csak álmodott. Az órára pillantott. Délután öt volt. Lassan indulnia kell. Kibogozta magát a széttúrt ágyneműből, és felült. Mint a kirakós darabjait, próbálta összeszedni a gondolatait, és a hónapok óta visszatérő emlékfoszlányokat egységgé rendezni. Hiába. Amint telt az idő, egyre távolabbinak tűnt az álom, míg nem csak annyit tudott felidézni, hogy újra arra a napra utazott vissza, amikor elveszítette a családját. Nekilátott készülődni: magára vette a tegnapi ruháit, néhány anyag mozdulattal a hajába tűrt, teát főzött, közben a konyhaablakból bámulta a vöröslő égboltot.

Norbi felkapta a levonós távcsövet, ellenőrizte, megvan-e még a hátizsákjában a tegnapi szendvics maradéka, vállára akasztotta a táskát, majd buszhoz indult. Útközben félszeggel a felhajtón kosztól szürkülő kocsira pillantott. Nóri Noémival beszélgetett a hátsó ülésen, Nándi az ablaküvegnek nyomta arcát, úgy kémlelte az égboltot. Norbi nagyot pislogott, és a látomás távozásával ő is elhagyta a házat.

2

Hét óra lett, mire megérkezett. Húszpercnyi gyalogút választotta el a mezőtől, ahol a darvak tömegesen pihentek. Kikerülte az embercsapatokat, mélyen besétált a területre, a földre huppant és várt. Ide-oda forgatta fejét: oda tették a pokrócot, amikor hangyabolyba ültek, és amott talált Nándi egy kis mezei gyíkot, akit Gyurinak nevezett el. Talán pont azon a helyen, ahol most ült, fogant meg a Noémi öt évvel ezelőtt. Fájt ide visszajárni. Valami hívta, erőltette mégis, hiszen a büntudatot itt szelídíthetik múltta az emlékek, csak itt tanulhatja meg, hogyan lásson szépnek valamit, ami egyáltalán nem az. Akár a darvakat a párjuk iránti hűség, ide kötötte őt is az emlékezés.

A darvak épp előtte landoltak, már a hálólhelyük felé sétáltak. Norbitól nem messze érkezett egy kisebb darucapat, és észrevette, hogy egyikük bár látja őt, ahelyett, hogy riadtan jelezne a többieknek, kíváncsian figyeli. Norbi óvatosan, ahogyan egy évvel ezelőtt, oldalt fordult a madárnak, majd elindult felé. A magányos daru érdeklődve figyelte. Amint elérte azt a távolságot, ahonnan már a legapróbb mozdulatra is megugrik a madár, leült. A daru nem tágitott.

Hagytak időt egymásnak. Majdnem negyedóráig bámulták a másikat meredten, és azon töprengtek, mitévők legyenek. Ahogy a férfi ott ült, próbált a daru fejével gondolkodni, szeretett volna mozdulataiból olvasni, de minekutána a madár nem moccant, fogalma sem volt róla, mit tegyen. Várt és várt, aztán hirtelen:

– Apa! – Kislánya szaladt felé, trappolása azonnal elijesztette az állatot.

A férfi csalódottan fordult Noémi felé. Nyelt egyet, úgy kérdezte:

– Mi történt?

– Anya megint rohamot kapott.

Norbi felpattant, lányával az ölében kocogott vissza a családjához. Messziről még látta Nórit, de mire visszaért, már eltűnt ő is, Noémi is. Akárcsak a darvak.

Ezután többször is újra próbálkozott, de néhány fényképen kívül nem futotta másra sem az ő, sem a madarak idejéből. Miután elpakolt, elidőzött a tájon. Tekintete elve-

szett a végtelen mezőn: a levegő puha, illatos takaró, az égbolt a fantázia csarnoka. Norbi hirtelen elálmosodott, pedig nem akart hazamenni. Lefeküdni a franciaágyba, egyedül. Résnyire hagyni a gyerekszoba ajtaját, mikor tudja, hogy senki nem kéri majd, űzze el a szörnyeket az ágy alól. A hideg párnába csókolni félálomban. Szólongatni azokat, akik már soha nem felelnek. Mégis hazament, mert haza kellett mennie. Oda tartozott, ott volt az ő helye. Hiába is kíváncszott ide, a darvakhoz.

3

Másnap alig tíz percet várt, mire egy kisebb csapat leszállt elé. Nem tudta biztosan, vajon ugyanazt a madarat látja-e, de ismét talált egyet, aki úgy tűnt, kevésbé tart tőle. A daru társai ezúttal nem repültek el, csak messzebb sétáltak. Amikor Norbi közel ért hozzá, újra leült, és figyelni kezdett.

A madár meg-megigazgatta tollruháját, hol a férfira, hol társaira pillantott. Mivel Norbi úgy hitte, ezek a bizalom első jelei, megszólította:

– Üdvözöllek a hetedik pihenőnapodon.

A madár tűhegynyi pupillával, be-behúzott nyakkal reagált.

– Nem bántalak – folytatta a férfi.

A daru megemelte bal lábát, bizonytalanul pillantott társaira, de maradt.

Norbi rövid ideig csendben figyelt, pedig bensőjét majd' szétvetette az izgalom. Eddig egyszer sikerült ilyen közel jutnia egy állathoz, ám amint megszólította, elrepült. Közel húsz éve epekedett ezért a percért.

– Te vagy az első, aki figyel rám – mondta a madárnak. – Érted, amit mondok? – kérdezte a madarat.

Az halk, reszkető hangot hallatott. Norbi hitetlenkedve kuncogott:

– Hát, mintha tényleg értenél...

A madár válaszát ezúttal egy mélyebb, hosszabb hanggal egészítette ki.

– Tudod, nagyon régóta nem beszélgettem senkivel... Volt családom nekem is, mint neked. Csak hát, semmi sem tart örökké...

A daru letette a lábát, majd Norbi felé fordult.

– Vesszek meg, ha ezt értem! – hőkölt Norbi. – Te tényleg nem félsz tőlem! – Kinyújtotta kezét, ám ekkor a darvak elreppentek. – Korán volt... megint.

Lassan hazaindult. Épp akkor húzott el a feje felett egy nagy csapat, amikor felszállt a buszra. Hangosan, zajosan suhantak el, olyan alacsonyan, hogy meg tudta különböztetni a fiatal példányokat az idősebb, nagyobb madaraktól. Akkor látott ilyet legutóbb, amikor hanyatt feküdtek a mezőn Nórival és Nándival. Nyolc évvel ezelőtt. Nándi szinte a madarakhoz emelkedett örömeiben.

Otthon égett a villany a konyhában. Először azt hitte, Nóri az, csak pár másodperc után ismerte fel testvérét, Orsit. Mosogatott. Amint meghallotta öccsét, ráköszönt.

– Mindjárt befejezem – mondta a nő. – Sokan voltak ma kint? – Norbi tudta, hogy testvére a darvakra gondol.

– Viszonylag.

– És, hányat szelídítettél meg? – Mosolyogva fordult felé, kezét törölgette.

– Egyet se. – A mondat a kelleténél borúsabb hangvétel-lel szökött ki a száján, s hogy ellensúlyozza, próbálta viszonyozni Orsi mosolyát.

– Meglesz az majd, ne félj! Egyébként, hogy vagy?

– Kösz. Megvagyok.

– Megiszunk egy sört? Vagy lehet üdítő is, csak mozogjunk ki kicsit innen! Mit szólsz?

– Fáradt vagyok.

– Naa, csak egy kicsit! Jót tenne, hidd el!

– Nem tudom, Orsi... Sajnálom, de... – Felkapta a fejét a dübörgésre. A nagyszobából jött. Nándi rontott ki, kezében ólomkatona és műanyagrepülő. Egyenesen átrohant Orsin.

– Még mindig látod őket? Szeded a gyógyszereket?

– Szedem, persze. Az összes baromságot, mégis állandóan látom őket. – Ingerülten indult a nappali felé. – Látod, pont ezért nem tudok kimenni. Így is félőrült vagyok, de ha kint, valamelyik presszóban vagy nyilvános helyen látnám őket, hát tuti diliházba zárnának. – Röviden hallgattak. Nem kíváncsoztak ki szavak belőlük. Aztán Norbi így szólt:

– Kösz, hogy rendet raktál.

– Természetes. Amúgy főztem teát, meg sütöttem csirkét. Enned kéne. Pláne a gyógyszerek miatt. Akarod, hogy itt aludjak?

– Nem, tényleg, nem szükséges. Kösz mindent. Majd megeszem.

– Vacsizunk együtt? Csak, hogy megnyugodjak.

Norbi sóhajtott. Nem ellenkező és nem dühös sóhaj volt ez, csak fáradt. Olyankor tör elő az emberből, amikor lélekben, legbelül sem vágyik másra, csak magányra, pihenésre. Orsi érezte ezt, de utálta, hogy szenvedni látja a testvérét, ezért amikor alkalmá adódott rá, igyekezett kiűzni a gyászt testvére életéből.

Norbi végül így felelt a vacsorainvitációra:

– Persze.

Leültek a konyhaasztalhoz. A férfi egykedvűen csócsálta az ételt. Isteni volt, de alig tudta leerőltetni a falatokat a torkán. Viszont meg akarta nyugtatni Orsit, és ez erősebb volt nála. Megivott egy nagy bögre teát is. Nővére ezúttal elmosolyodott.

– Biztos nem akarod, hogy maradjak? – kérdezte még.

– Biztos, a francba, egyedül akarok lenni, na.

– Ahogy gondolod. De tudod, ha a mezőre akarsz menni is, akár nálunk is alhatnál, közelebb vagyunk hozzá. Vagy legalább szólj, és kiviszlek kocsival, tényleg, nem gond. Jövő kedden?

– Ahogy mindig – bólintott beletörődötten.

Orsi testvére vállára tette kezét:

– Elhiszem, hogy fáj. De idővel enyhül, majd meglátod.

– Igen... Tényleg hálás vagyok, tudod? De most még... Nem megy... Ha lesz elég erőm újra kocsiba ülni, és veled menni a rétre, fogok szólni, hidd el! – váltott lágyabb hangra.

– Rendben. Akkor jó éjt. Hívj bármikor! – Adott egy puszit Norbinak. – Bármikor – ismételte, majd elment.

4

Másnap délután bő fél óráig táncolt a daruval, mire a madár megnyugodott, és ő leülhetett tőle nem messze.

– Üdvözöllek a nyolcadik pihenőnapodon – mondta. –

Ők a te kis családod, igaz? – Elpillantott a madár mellett a másik három felé. Azok feszülten, távolról figyelték őket. A bátor daru egész úgy mozdult, mintha megrázta volna a fejét.

– Jézusom, miféle gyógyszerekkel tömnek... – Norbi a fejét csóválta. Megrezsent, hátrafordult, mert mozgást vélt hallani. Nem volt mögötte senki. – Lassan elveszítem a józan eszemet. Megengeded, hogy közelebb menjek? Hm? – Lassan, nagyon lassan felemelte a kezét, és kinyújtotta a madár felé. Az meglepetten nézte őt, de nem riadt el – ellenben társaival, akik rögvést elszálltak. Norbi fél métert tudott haladni, a daru odébb lépett. Ismét csökkent köztük a távolság. A madár úgy állt ott, mint egy látomás: a teste mozdulatlan volt, pihéit óvatosan babrálta a szél. A pihe-puha látvány szinte szürreálisnak hatott a merev, pikkelyszerűen borított lábakon, nem beszélve az erős, kemény csőréről, ami a tollak közül kiugorva, tűként szúrta át a levegőben keringő porszemcsék szövetét. Az állat tekintete az idő teltével lágyulni látszott, de az is lehet, hogy csak Norbi képzelte oda. Talán az egészet csak képzelte: a táncot, a hangokat, a darvat. Itt állt előtte ez a rendkívül félnék madár, nem riasztotta el, és amíg őt figyelte, családja hangja éppcsak visszhangzott a tudatában. Mintha a daru meghallotta volna a gondolatait: oldalra fordította fejét, és egyenesen Norbi szemébe nézett. Égette a bőrét az izzó, vörös tekintet, de a lényét meleg járta át: a daru jelenlétével valóságot szőtt a gyász keservébe, és magához láncolta Norbi lelkét. Pedig a férfi kimondhatatlanul vágyott a halálra.

5

Így ment ez aztán napokig: Norbi öt óra tájt felvette a hátizsákot, bepakolta a távcsövet, a fényképezőt és egy szendvicset, amit sosem fogyasztott el. A darucapat ezúttal kissé távolabb, mélyebben a mezőn ereszkedett alá, Norbi rögvést észrevette őket. Csak ekkor figyelt fel a madár nyakán a szürkés-fehér tollak közül kikandikáló, kékes pihére.

– Áhítat – mondta. – Ez lesz a neved.

A madár halk duruzzsral felelt. Norbi ismét emelte a kezét, hátha legalább ennyit engedne neki az állat, ám alighogy mozdult, a madár odébb ugrott. Visszaeresztette karját, és leült. Mögötte a nap lassan, méltóságteljesen vonult le az égi színpadról, narancsos árnyalattal ölelte át a madarakat. Más volt a daru vörös szeme. Norbi vért látott benne, fájdalmat, haragot, tiltakozást. Valami nyugtalanság vette őket körül, nem tudta, mi az. Aznap nem volt kedve beszélni sem. Épp hazaindult volna, amikor a daru az ég felé emelte csőrét, és harsány hangot hallatott. Norbi megdermedt, attól tartott, ha megmozdul, megtöri a varázst. Valahonnan, messziről válaszolt egy másik madár, aztán egy harmadik, negyedik, ötödik, végül a környező csapatok óriási hangzavarral búcsúztatták el a nappalt, s köszöntötték az éjszakát. Norbinak ekkor jutott eszébe: alig egy hétig lehetnek már itt. Menni készülnek, biztosan. Azt beszélik, mikor induljanak. De ő itt marad. Nem lesz miért kijárni a mezőre, nem lesz miért felkelni sem. Norbi e pillanatban teljesen fölöslegesnek érezte az eddigi erőfeszítéseit. Eltávolodott a csapattól, és hosszú, nagyon hosszú sétára indult a buszmegálló felé. Alig bírta emelni a lábait. Mintha valami húzta volna a földre,

mintha láthatatlan kezek ragadták volna meg, és cibálták, vonták volna a föld alá. Minden mély, sötét színbe burkolózott, és egyszeriben barátságtalan, komor lett a táj.

Hátul, a buszon látta Nórit a gyerekekkel. Eléjük ült. Amikor a busz lassított, jobb lábát bokából behajlította, és a levegőt taposta. Észre se vette. A családja halkan beszélgetett, végül elcsitult mögötte. Elaludtak – gondolta. És akkor váratlanul nagyot fékeztek: Norbi karjával tartotta meg magát, Nóriék felriadtak. Kinézett az ablakon, előtük egy halálra rémült őz állt az úton. Épp továbbindult, amikor oldalról beléjük rohant egy másik autó, csak az ablaküveg törését, a karosszéria recsegését, és másodpernyi nyikkanást hallott. Aztán csend. Nem hallani ilyen csendet akkor se, ha az ember az erdőben, vagy egy barlangban éjszakázik, nem hallani ilyet hangszigetelt szobában sem, mert nincsenek se zajok, se gondolatok, melyek átsuhannának az ember agyán. Norbi a testen kívül járt. Először a szagokat érezte: benzin, fém és vér szagát, a saját izzadságának szagát, a halál szagát. Hátrafordult. Nóri a becsapódáskor testével próbálta védeni a gyerekeket, ezért karjai szilánkosra törtek, s bár a fején épp csak csordogált a vér, a mellkasa nem mozgott. Noémi, akit az ütés elsőként ért oldalról, mint a gyurma, felismerhetetlen masszává tömörödött a benyomuló fém alkatrészek és üvegszilánkok alatt, úgy olvadt anyja ölébe, hogy szinte egygyé vált vele. Nándi a másik oldalon kirepült a kinyíló ajtón, lába valahogyan felcsúszott, és a biztonsági övbe akadt teste mozdulatlanul lógott a földön. Norbi ekkor balra nézett, és megpillantotta alig tőle félméternyire a Suzuki sofőrjét. Ők ketten éltek csak túl az ütközést. Norbi a vállához kapott, ki akart szállni, de balra nem nyílt az ajtó, a jobb oldal pedig lehetetlenül távolinak tűnt. Egész bal oldala fájt, eltört a combcsontja és kificamodott a válla. Nekifeszült a jobb oldali ajtónak, ki akarta vetni magát, s amikor kitört, leesett a busz üléséről. Elaludt.

Mindig is éjszakázó típusnak tartotta magát, most mégis elaludt a buszon. Kilenc előtt. Feltápáskodott a padlóról, visszavetette magát az ülésbe, de nem nézett hátra. Halottak voltak csak mögötte.

6

Következő este csalódottan, mérgesen bandukolt a mezőn. Egyáltalán nem ügyelt rá, hogy óvatos legyen. Legbelül el akarta ijeszteni a darvakat, leginkább azt, amelyikhez közel került, mert így könnyebbnek tűnt megválni tőle, mint tudni, hogy talán soha többé nem fogja őt látni. A megszokott helyén lehuppant a földre. A madár meglepetten nézett rá, ám nem riadt el. Lassan két hete ismerkedtek egymással, és valahogyan kicsírázott az a minimális bizalom, ami megnyugtatta őt, ha Norbit látta.

– Pár napunk van már csak – mondta Norbi. – Ha lennének szárnyaim, veletek repülnék, ehelyett duzzogok, mind egy hisztis gyerek. – Norbi félrenézett. Maga se gondolta volna, de szégyellte magát. Egy madár előtt. – Teljesen hülye vagyok.

A daru megemelte szárnyait, széttárta őket, és a levegőbe csapott párat. Mellét kitolta, lába el-elemelkedett a földről, lebegett egyhelyben a naplemente színes vászna előtt. Norbi eltátotta a száját. Ebben a mozdulatban egyszerre volt jelen az esetlenség a földön és a könnyedség a levegőben. A nehéz, éjszakákba nyúló repülések és a

léptek, melyek sose tudnák megmenteni a madarat, ha a földön támadnának rá. Tanítani akarja őt a daru, hogyan kell repülni? Vagy csak henceg, hogy tudassa, ő, a szabadság, az örökkévalóság jelképe azt csinál, amit akar, és akkor kacérkodik az emberekkel, amikor csak kedve tartja? Vagy egyszerűen repülőízmaikat erősítette, jelezvén az indulás közeledtét? Valószínűleg ez volt az oka, a férfit azonban rabul ejtette a kacér madár gondolata, és ettől még dühösebb lett. Rá akart kiáltani az állatra, mégsem tette, annyira gyönyörű látványt nyújtott, ahogy fel-fel-emelkedett, habkönnyen, kecsesen, szebben, mint a balek-rinák.

Hamarosan elcsendesedett benne a harag, és akkor próbált újra közelebb kerülni Áhítathoz. Néhány centit sikerült. Újra emelte a kezét, és újra kudarcot vallott. Nem engedte a daru, hogy megérintse őt. Hogyan is érinthetne meg ember egy ilyen fenséges lényt? Valamit, ami a halál és az élet között létezik, és egy emberöltő alatt többször is átvél a világon? Hogyan érinthetné meg az ember az érinthetlent?

A darvak aznap is hangos szóval zárták a nappalt. Már sötét volt, amikor Norbi elindult. Egy órával később ért haza, de a buszon hónapok óta először, álmatlan álomba merült. Megzavarodott ettől, de könnyebbnek is érezte magát. Már bánta, hogy olyan haragosan érkezett a mezőre. Holnap jobb lesz, érzi. Holnap már lesz ereje megkezdeni a búcsúzást. Mielőtt lefeküdt volna, kézbe akarta venni a távcsövet. Nem tudta, miért. Kivette a táskájából, és egyesével végignézte a levonókat: csillogó szőrű pónik között vigyorogtak ravaszul a színes szörnyecskék, királylányokkal harcoltak a szuperhősök. Az idő és a fogások ostromától alakja torz állatok, meseszereplők egész armadája kapaszkodott az alig ragacsos, itt-ott fityegő papíron a távcső göröngyeibe. Norbi visszacsúsztatta a kukkért a táskájába, és kivette a fényképezőgépet, hogy újranezze a mai képeket. Ha eladhatta volna a lelkét azért, hogy a darvakkal tarthasson, bizony most habozás nélkül rábólintott volna. Amint kiemelte a fényképezőgépet a táskájából, a keze meglepően puha, szokatlan anyagra simult: tenyérnyi toll bújt elő a kaoszából. Elképzelni sem tudta, hogyan került hozzá. Ennyire közel sosem került a daruhoz, és biztosan emlékezett rá, hogy amikor az izmaikat próbálgatta, egyetlen pihéje sem vált el a toktól. Kitétte a tollat az ágyára, lezuhanyozott, majd lefeküdt.

7

Másnap Nórival érkezett a mezőre. Norbi kezébe temette arcát, úgy motyogott:

– Tűnj el, tűnj el, meghaltál, kérlek, hagyj... – Balra pillantott, és Nóri nem volt már mellette. A daru állt ott, egymaga. Kényelmesen, nyugodtan piszkálta, igazgatta tollait. Rá-ránézett Norbira. Neki oldalra sem kellett fordulnia, könnyedén odasétált hozzá, és tőle fél méterre leült. A madár felé nyújtotta fejét, és szokatlan hangokkal próbált a férfi tudtára adni valamit. Fel-felemelte csőrét. Norbi gondolt egyet, és kinyújtotta jobb kezét: óvatosan kezdte a mozdulatot, ahogy eddig is. Hasmagasságba emelte kezét, de a daru nem moccant. Aztán bordáit is elhagyta karjával, de a madár nem tágitott. Végül vállmagasságba emelt, nyújtott kézzel ült a daru előtt. Tenyerét felfelé fordította, invitálta az állatot: ne félj, nem bántalak!

A madár nyakát nyújtogatta, ám teste nem moccant. Ugyanolyan távol állt az embertől, mégis kíváncsian nézett rá. Majdnem elérte Norbi kézfejét, amikor váratlanul oldalra fordult, hogy újra Norbi szemébe nézhessen.

– Engedd el – csendült Norbi fejében a szó. Előbb a saját, aztán Nóri, Noémi és Nándi hangján, egyre hangosabban hallotta: engedd el! És Norbi lelke közeledett a daru felé, törzse ösztönösen előredőlt, mintha megbúvólték volna, keze mozdulatlan, nem látott mást, csak a daru vérvörös szemét, túhegynyi fekete pupilláját, és egyre több ember hangját hallotta: engedd el!

Megijedt, visszarántotta kezét. A daru is hátrált két lépést, egyformán meglepetten, értetlenül pillantottak a másikra.

– Képzeldőm... – lihegett Norbi. – Képzeldőm... – Felállt, de nem ment el. S ekkor olyan dolog történt, amit, ha más mond, sose hitte volna el: a daru közeledni kezdett felé. Óvatos, lassú, kimért léptekkel sétált, ám Norbi úgy megrettent ettől, hogy hátrálnia kellett. Addig-meddig toporogtak, mígnem a férfi elesett. Felnyögött. A daru csak sétált, sétált felé, mögötte a lemenő nap megtörte kontúrja vonalát, és amikor már egész közel ért, Norbi egy elmosódott emberi alakot látott maga előtt. Hatalmasra nyílt a szeme, hanyatt vetette magát, és akkor a daru megállt. Újra madár formájában állt ott.

– Micso...? – Norbi hirtelen, gyorsan nyúlt a madár felé, és ezzel ismét elijesztette. A daru elrepült, hátra se nézett.

8

Orsi este felhívta őt. Norbi megnyugtatta, hogy jól van, minden rendben, a darumadárral alakuló kapcsolatáról egy szót sem szólt. Orsi vélhetően az egészséget a gyógyszerekre fogná, és ő fölöslegesen keltene benne aggodalmat. Szedte az antidepresszánsokat és az altatókat, ahogy más-kor is, és havonta járt az orvoshoz. Ha Orsi megtudná, hogy hirtelen a darvak beszélni kezdtek hozzá, ráadásul emberi alakokat lát bennük, biztosan elköltöztetné őt magukhoz, és Norbi ezt nem akarta. Őszintén szeretett volna már kikecmeregni a gyászból, ezért úgy döntött, egyedül a pszichiáterével fog beszélni az esetről, aki viszont jelenleg távol volt egy családi ügy miatt. A következő találkozóiig Norbinak még majdnem két hetet kellett várnia. Persze felhívhatta volna egy korábbi időpont reményében, ám nem akart a szakember terhére lenni. Túljut ezen. Egyedül. Különben is, mire eljut az orvosához, a darvak már messze lesznek, és erre az egésze csak egy nehéz időszakként fog emlékezni.

Másnap, amikor megérkezett a mezőre, újabb meglepetés várta: ezúttal mind a négy madár vele maradt. Messziről ugyan, de őt figyelték.

– Hány napot vagytok még itt? – kérdezte Norbi. A madarak persze nem válaszoltak, benne mégis sejtelem ébredt: – Biztos nem többet már háromnál. Ma kevesebben jöttetek. Hamarabb elfogytatok a fejem fölül, mint más-kor.

A darvak kíváncsian pillantottak rá. Áhítat előtt állt, lépett kettőt a férfi felé. Norbi kicsit megrettent, de nem hátrált meg. Ezúttal nem. Darvak hangja rezzent a szélben. A négyből ketten oldalra fordultak, fejüket lehajtották, majd felemelték, kis eltéréssel lépkedtek egymás mellett. Norbi bambán bámulta a táncot. A bizonytalan, ütemtelen

léptek egységgé forrtak a percek múltán, hamarosan teljes összhangban lépkedtek a madarak. Áhítat, ahogyan Norbi, csak figyelt, a legkisebb daru szárnyait próbálgatta: őt jobban érdekelte az indulás. A tánc kiteljesedni látszott, s amikor már tökéletes volt a szinkron, a darvak megálltak, égre emelték fejüket, és hangos krúgatással koronázták meg az estét. Norbi ekkor Áhítatra nézett: a daru, akárcsak társai, ütemesen emelgette fejét, lépéseit kimérte, rendszerezte mozgását. Bár nem pillantott Norbira, az biztos volt benne, hogy neki táncol: az ifjabb daru rá se hederített Áhítatra, a másik kettő pedig egymásra koncentrált. Norbi neveltségének érezte a gondolatot, de félig guggoló pózba emelkedett, és megkísérelte utánózni Áhítat mozgását. Annak üteme egy pillanatra megakadt, de rögvessz visszavert a ciklushoz: fel-le, fel-le, levegőtlen, határozott léptek, meg-megdöntött test. Norbi nehezen tudta követni a madarat, de néhány perc alatt ráérzett. Törzsét előre döntötte, felemelte, lépéseit összerendezte, aztán sikerült: immár együtt táncolt a daruval.

Pár percig lépdelték egymás mellett, végül Norbi megállt. Légzése zilált, tekintete fátyolos volt, de mosolygott. Egyenesen a darura nézett, aki kis csúsztatással maga is mozdulatlanra meredt. Fejét Norbira emelte, majd becsatlakozott két társához, s mint a karmesterek, útjára engedte az esti szerenád.

* * *

Amikor lefeküdt, részegnek érezte magát. Könnyedén felsóhajtott, és kinyújtotta kezét az ágyon: még mindig ott pihent a toll, amit néhány nappal ezelőtt talált a hátizsákjában. Megsimította, majd felvette. Forgatta, megszagolta, bőréhez érintette. Nem tudott másra gondolni, csak Áhítatra, a vöröslő szempárra, a hangokra, melyek mint ha megszabadították volna a fájdalomtól. Engedd el! – mondták azóta is. A baleset óta először, Norbi őszintén hitt benne, hogy képes lesz túllépni a gyáson. És nem győzte kívánni a következő napot.

9

Másnap este még kevesebb daru érkezett. A koncert sem tűnt olyan lármásnak, a korábban több órán is túlért vonulás háromnegyed óra alatt lecsengett. Norbi leült, és ezúttal ő várt. Nem látta még a csapatát, de biztos volt benne, hogy hamarosan megérkeznek. Kivette a tollat a hátizsákjából, letette maga mellé a levonós távcsövet és a fényképezőgépet. A csapat nem sokra rá leereszkedett mellé. Norbi felmutatta nekik a tollat, majd így szólt:

– Ezt egyikőtök nekem adta. De nekem nem ez kell. Nekem ti kellett.

A madarak figyeltek.

– Vissza fogtok jönni? Jövőre, ugyanitt? Visszajöttök?

Áhítat csiripelő hanggal felelt. Norbit valahogyan rossz érzés fogta el.

– Nem fogtok ide visszajönni, igaz? Miattam nem...

Ismét Áhítatra nézett, és próbálta megfejteni a madár gondolatait. Ha nem jönnek vissza, akkor mégis miért invitálta őt táncra? Miért mutogatta előtte a szárnyait, miért engedte őt ennyire közel magához? Érezte rajta a fájdalmat? És ha kiemelte a szakadékból, ugyan miért emelte ki, ha utána úgyis visszalöki? Norbi lehajtotta a fejét. Suttogást hallott. Ahogyan pár napja, ezúttal is Nóri

kezdte, melyhez aztán csatlakoztak a gyerekek. Eleinte kibogozhatatlannak tűnt, később azonban tisztult a beszéd: egyszer majd... Velünk jöhetsz... Velünk leszel... Együtt leszünk... Várj még... Éljen még...

Norbi nem hitt a fülének. A darvakra meredt. Azok szürke alakként tetszelegtek a félhomályban.

– Ti vagytok? Ezek ti vagytok?

Nem érkezett válasz. Sötétedett. Norbi itt akart maradni: lefeküdni a fűbe a madarak mellé, felhúzott térdekkel összegömbölyödni és aludni. De szokatlanul hideg volt, és ő nem hozott se pulóvert, se hosszúnadrágot.

Csak még egy kicsit... – gondolta. – Csak még egy kicsit... – Elbóbiskolt, álmában Nóriékát látta. Nem szóltak, nem intettek felé, csak nézték őt. Mintha vigyáztak volna rá.

Arra ébredt fel, hogy vacog. Elnézett jobbra, majd balra, de a darvakat már nem látta. Összeszedte a holmiját, a tollat azonban itt hagyta. Nem akart magával vinni még egy darabot a múltból, ami később fájdalmat okozhat.

10

Másnap délelőtt váltott néhány rövid szót az orvosával, csakhogy biztosítsa róla, nincsen baj.

– Minden rendben – mondta. – Jól vagytok.

– Ha jól sejtem, a madarak mostanában hagyják itt Magyarországot – felelte a pszichiáter. – Biztos minden rendben? Tud még várni néhány napot?

– Persze, semmi gond, ne aggódjon. Szedem a pirulákat is, ahogy kérte.

– Se többet, se kevesebbet, igaz?

– Nem, persze, hogy nem. Figyelek. Köszönöm, Katalin.

– Nincs mit. Akkor hétfőn.

– Hétfőn.

Összepakolt, a derekára kötött egy pulóvert, és hosszú vászonnadrágot vett. Kint akart maradni, Csak ezt a néhány megmaradt estét tölthesse együtt a darvakkal.

A buszon ülve azon töprengett, vajon miért pont most? Évtizedek óta vágyott rá, hogy megszeli a vadállatot, legfőképpen darvat, és soha, soha nem került még fele annyira sem közel hozzájuk, mint idén. Talán tényleg ők a halál és az élet összekötői – elmélkedett. – Talán létezik mítosz, ami valóság lehet. Vagy csak én vagyok... összetörve... Érzik? Hogy összetörtem?

A nap alábukni látszott a horizonton, összekeverte az este színeit. Nedves levegőt lehelt a föld, pára lebegett a lankák fölött. Messzire hangzott a darvak hangja. Kevés ember járt már kint, a fő szezon lecsengett. Az utolsó napok csak a természet igazi szerelmeseit vonzották. Nem maradt több meghirdetett darules program. Őszbe hajlott lassan a nyár, a zöldellő mezők átadták a színpadot a szarvasok bőgésének, az őzek vakkogásának.

Norbi tétozás nélkül ment oda a csapatához – az ő saját darucsapatához. Azok kíváncsian vették körbe. Mintha csak várták volna, hogy mondjon valamit.

– Megengeditek, hogy veletek töltsöm még ezt az éjszakát? Holnap talán már nem is találkozunk... – Végignézt rajtuk. – Táncoltok nekem? Megmutatjátok megint, hogyan kell?

A darvak szinte élettelenül álltak előtte. Ahogy a fény visszahúzódott, a táj szürke lepelbe burkolózott, és összemaszatalta a természet vonalait. A darucsapatok elvesztek

a fűben; sötétkékel felhők gabalyodtak bele az éjjeli égbolt fekete hajkoronájába. Aztán az éjszaka kinyitotta holdszemét, és megkezdte ellenőrző őráratát: előbb a hegycsúcsokat mustrálta, majd tekintete a dombokra vándorolt. Elbújtatta a prédaállatokat a lombosokban, és kiugrasztotta a baglyokat hálólhelyükről.

Norbi még mindig a darvakat bámulta, és azok őt viszont. Aztán Áhítat megindult felé. Amikor elég közel ért, kinyújtotta nyakát, és várt. Kis időbe telt, mire Norbi rájött, hogy mit akar. Kinyújtotta a kezét, várta, mikor riad el a madár, ám ezúttal egész más történt: Áhítat egyenesen Norbi tenyerébe helyezte a fejét, majd kissé elfordult – és a karjába vágta a csőrét. Szétszakadt a felsőrész, vér buggyant ki a pamut alól.

Norbi ösztönösen behúzta a kezét, és keresett valamit, amivel elállíthatja a vérzést. A holdfény egész lent járt már, és szikrákat szórt az ég. Magányos kuvikfüty zendült a távolban.

A darvak körbeállták Norbit, és ezúttal a második állt elé, ugyanúgy, ahogy korábban Áhítat. Norbi újra behúzta a kezét, és komolyan elgondolkodott rajta, hogy futnia kéne.

– Mégis mit akartok? – kérdezte. Akkor az előtte álló madár eget rengető hangot eresztett ki tüdejéből, amihez mind többen csatlakoztak. Zengett a levegő, remegtek az árnyékok.

A daru lepillantott Norbi lábszárára, majd átvágta a nadrágját, és végigmetszette a bőrét. Norbi felkiáltott a fájdalomtól. Csúszni kezdett, felállt, és bukdácsolva indult az út felé, azonban a legkisebb daru nekirepült, és amíg ő vele harcolt, a másik lábát is megvagták. Térdre rogyott. A vágások pontosan az ütőereket érték, rövid idő alatt olyan vörössé vált a fű, akár a darvak szeme. Norbi arcából kiszökött a szín. Sután, esetenül próbálta kivonszolni magát a mezőről, de túl gyorsan veszített vért. Hamarosan falféheren, elerőtlenedve adta meg magát a végzetnek. Hanyatt dőlt. Nóri, Nándi és Noémi ismét megszólaltak: hamarosan... együtt...

Norbi behunyta szemét. Újra szólt a kuvik, és a negyedik, sorban utolsó darumadár mellé állt. Lenézett a halálosan kimerült emberre. A daruhoz csatlakozott két társa, végül Áhítat is. A kékes tollat acélkékre festette a nyakán a hold fénye.

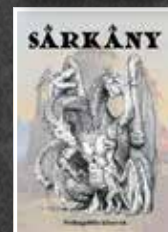
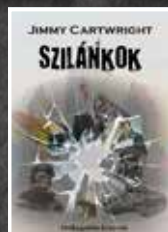
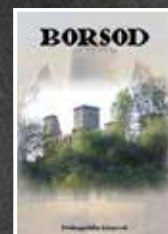
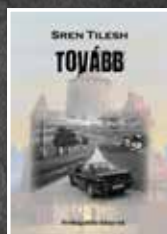
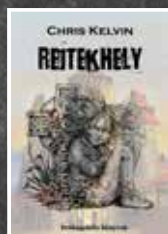
– Ne félj! – csendült a szó a halott családtagok hangján.
– Mindjárt vége.

Az utolsó vágás tompán, szinte észrevehetetlenül próbálta ébrenlétre ösztökélni Norbi fáradó szervezetét. Az ösztön átfordította a testét, hátha négykézlábra tud még emelkedni, hogy elmenjen innen, azonban nem maradt annyi ereje sem. Kinyújtotta jobbát. Ott volt a toll, amit hátrahagyott. Megfogta. Vörösre festette a vére, és amikor ez megtörtént, Norbi a földre hanyatlott. Nem látott, nem hallott semmit, csak a vér és a halál szagát érezte. Utolsó erejével beleüvöltötte kínját az éjszakába. A hangja elvékonyodott, eltorzult, végül egyesült a darvak hangjával. Hamarosan már nem is ember, hanem darumadár hangját hallotta. Árnyék suhant el mellette, magával vitte őt a homályba. Fény villant.

A föld hirtelen túl közelinek, a teste elképesztően könnyűnek tűnt. Norbi lenézett. Pikkelyes lábakat látott, karjait oldalra tárva hatalmas teret ölelt át. És ott állt előtte három darumadár. Egyikük sem viselte a különös, kékes pihét, ami Áhítatot megkülönböztette a többiektől. Belemélyesztette csőrét tollruhájába, kereste azt a tollat. Megtalálta. Csak ekkor vette észre a férfitestet, ami ijeszten gyengén, tartás nélkül roskadt a fűbe, szinte beleolvadt.

– Mi történt? – A kérdés azonban csak a fejében hangzott el. Ismeretlen hang jött ki a torkán, melyre szintén ismeretlen hang felelt. Rápillantott a vele szemben álló madárra. A daru lágy tekintete bizonyossággként érte őt: Nóri állt előtte, és a két gyerek. Igen. Végre újra a családjával volt. A darucapat elsétált a véres területről, hátra se néztek. Az embertemetet másnap este, pár kiránduló fiatal találta meg.

A Próbagooblin Könyvek sorozatban eddig kilenc önálló kötet és két antológia jelent már meg.

A kötetek több formátumban ingyenesen letölthetőek a Próbagooblin könyvek Facebook csoportból.

Könyvajánló

Scholtz Róbert Gergely

Történeti források a rátkai svábok történetéből

Kékgombosok

„Jó volt látni, hogy másnak is érték, ami számunkra fontos, ami nélkül elfelednének azt, amitől Rátka sváb település. Őrizzük együtt értékeinket, hogy továbbadhassuk érdeklődő utódainknak.”

(Endrész Árpádné)

Kékgombosok - Történeti források a rátkai svábok történetéből

A rátkaiszékhelyű Zemplén Német Iskolaegylet 2022 őszén jelentette meg hatodik kiadványát Kékgombosok - Történeti források a rátkai svábok történetéből címmel. A Scholtz Róbert Gergely által szerkesztett kiadvány egy gazdagon illusztrált történeti olvasókönyv, mely a Tokaj-hegylajai történelmi borvidék kultúrtáj nyugati kapujában fekvő Rátka múltjából szemezget a jelenleg ismert legkorábbi időszakról (őskőkortól) a XX. század elejéig.

Svábok Európa közepén

A kötet Endrész Árpádné egyesületi elnöki köszöntőjével kezdődik, majd négy fejezetben – Rátka, Régészeti emlékek, A régi Rátka és a régi Rátka pusztulása – ismerteti a területre vonatkozó régészeti, térképészeti, okleveles ismereteket.

A Szerencs-patak völgyében elnyúló, napjainkban is kis lélekszámú Rátkát, keletről a Tokaji-hegység erdő borította dombjai, nyugatról a Szerencsi-hegy határolják. Elődjé, az ősi Rathka a Szerencs-patak mentén futó borút mellett épült ki. Lakói eredetileg magyarok voltak. A török időkben elpusztult település – és feltehetően a szomszédos Koldó nevű falu – helyét, a terület új ura, Trautson herceg 1750-ben népesítette be német ajkú telepeseikkel. A Tokaj-hegylajai történelmi borvidék kultúrtáj nyugati

Scholtz Róbert Gergely

Kékgombosok

Történeti források a rátkai svábok történetéből

kapujában – Európa közepén – fekvő rátkaiak napjainkban is őrzik német, „sváb” nemzetiségi hagyományaik.

A kötet második fele a jelenkori sváb településre vonatkozó fontosabb szövegemlékekből szemezget a Trautson féle Contractus levéltől (1750) kezdve, Vályi András (1799), Molnár András (1799), Fényes Elek (1836, 1851) feljegyzései mellett Vilinszky Lajos leírásáig (1931). A hiánypótló kiadvány a történeti források mellett Rátka település helyi értékeit, nevezetességeit, „büszkeségeit” egyaránt bemutatja. A kötet képeit a Zemplén Német Iskolaegylet és a rátkai családok hagyatéka mellett a Herman Ottó

Múzeum, a Magyar Nemzeti Múzeum, a Zempléni Múzeum, valamint a Magyar Nemzeti Levéltár gyűjteményéből válogattuk.

Eredmények

A Kékgombosok című tudományos-ismeretterjesztő, helytörténeti kiadvány elősegíti a rátkai német nemzetiségű lakosság önazonosságának megőrzését, anyanyelvének, hagyományainak, szellemi- és tárgyi emlékeinek ápolá-

sát, valamint hozzájárul a közös értékeken, történelmen és kultúrán alapuló európai identitás erősítéséhez. A kiadvány a szakirányú német nemzetiségi oktatás mellett az általános- és középiskolák történelem, illetve népismereti óráin egyaránt felhasználható.

Kiemelten fontosnak tartjuk, hogy a helyi lakosok ismerjék lakóhelyük adottságait és lehetőségeit. A megfelelő ismeretek birtokában jobban tudnak kötődni lakóhelyükhöz, és aktív részesévé válhatnak saját településük és ezen keresztül a Tokaj-hegyalja történelmi borvidék világörökségi helyszín jövőjének.

A kötetet a nagyközönség mellett a szakemberek is haszonnal forgathatják.

Infók

Írta és nyomdai előkészítés: Scholtz Róbert Gergely
Lektorálta: Dr. Bene János
B/5 méret, 96 oldal (88 fekete-fehér, 8 színes), Kapitális Nyomda, Debrecen

A kiadvány a Miniszterelnökség Egyházi és Nemzetiségi Kapcsolatokért Felelős Államtitkársága megbízásából a Bethlen Gábor Alapkezelő Zrt. támogatásával valósult meg.

MINISZTERELNÖKSÉG

BETHLEN GÁBOR
Alapkezelő Zrt.

Mozijegy

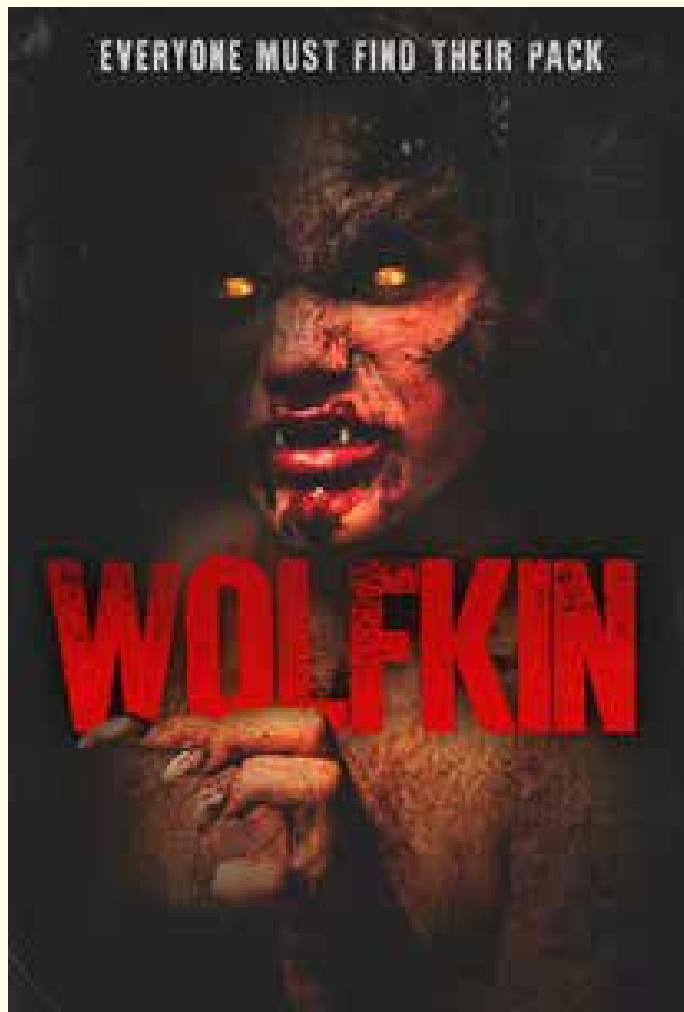
SzaGe

Wolfkin / Az első áldozás (2022)

Farkasemberek léteznek. Legalábbis ezt próbálja elmesélni Az első áldozás, amely alapszituáció gyanánt egy gyermeket helyez középpontba. Martin felcseperedése során egyre durvább dolgokat művel a társaival. Ezért Elaine, az édesanyja elviszi a fiú apjának szüleihez. Talán ott gyógyírt talál fia furcsa szokásainak megelőzésére. Természetesen a nagyszülők pontosan tudják, mi a „baj” a gyermekkel. Meg is teszik a szükséges lépéseket, még ha Elainenek ez nemigazán van ínyére. Am Martin éhsége egyre jobban felülkerekedik emberségén.

Efféle alapszituációval már több helyen találkoztam a filmiparban. Adott egy speciális gyermek, keressük meg a hozzá hasonlókat, majd várjuk meg, ki nevet a végén. Már ha tréfás kedvében van bárki is, amikor hullanak az áldozatok. Mert áldozatok nélkül nincs győzelem. Áldozatok nélkül nem jön rá még a negatív főhős sem, ki is ő valójában, és hogy mire hivatott. Ilyenkor megpróbálják a nézőt összezavarni. Aztán a végén a gyilkosból lesz az áldozat. Sajnáljuk kicsit, hiszen nem tehet róla szegény pára. A likantrópia egy átok, ami nemcsak a háztetőkön vonyító farkasembert gyötri, hanem a családot is. Nehéz ügy.

Az első áldozás aránylag kendőzetlenül bemutatja, hogy hogyan küzd egy anya gyermekéért. A végső elkeseledés pedig nagyon felhatványozza a tetteket. Történhet bármi, az anya-fiú kapcsolat közé nem állhat semmi sem. Rejtett utalás ez mai társadalmunkra, ahol a csonka családok küzdelmeibe enged betekintést a film. Amikor elgondolkodtam ezeken, eléggé lehúzott a dolog. Így lett a horrorból egy keserű dráma a fináléhoz érve. De mindenre van megoldás, és a szeretet mindent legyőz. Klisés konzekvencia, de a filmhez illő.

Jimmy Cartwright

Deadstream / Kísértetjárás (2022)

A borzongást, a horrort, a filmekben valódi félelmet kereső, kedvelő emberek már-már azt gondolták, hogy a found footage filmek ideje lejárt, kicsit túl is tölték azokat, és már nem tudnak újat mutatni, megújulni. Ugyan ezen filmek hidegrázós őspanyának a The Blair Witch projectet (az Ideglelést) tartják 1999-ből, vagy legalábbis ez a legismertebb, azonban ezt megelőzően a Wikipedia idevágó lapja szerint tizenhárom alkotás előzte ezt meg 1961-től kezdődően. Utána pedig több mint száznál is ilyen jellegű film került vászonra, VHS-re, DVD-re, vagy épp streamingre. Csoda, hogy az emberek belefáradtak? Azonban 2022-ben kijött egy új, crowdfunding (közösségi finanszírozású), gyakorlatilag egy házaspár által forgatott found footage film, Deadstream címmel. Miért örültek annyira ennek a hasonló filmeket kedvelők, miben tudta megújítani ezt a műfajt? Maxis kiderül!

A történet dióhéjban: Shawn Ruddy élő műsoraiban saját bevallása szerint félelmeivel néz szembe. Végül olyan őrült dolgot csinál, amely komoly következményekkel jár, amellet követőtábora is jelentősen lecsökken. Hónapokkal később úgy próbálja visszaszerezni követőit, hogy élőben közvetít egy éjszakát, amelyet egyedül tölt egy kísértetjárta házban. Amikor felbosszantja a ház szellemeit, a nagy visszatérése valós idejű küzdelemmé válik az életéért.

A film részben az internetes generációt szólítja meg, az élő online közvetítéseket néző embereket. Legalábbis a film alapja erre épül. Egy átlagember, aki virális videókat gyárt, aki élő közvetítéseiben egyre több kockázatot vállal, aki a népszerűség növelésének érdekében mindig rizikósabb „viccelődéseket” közvetít. Bizonyára mind ismerünk legalább egy ilyen valós internetes személyt, vagy hallottunk már róluk. Többnyire pofátlanok, ellenszenvesek, valamiért ezek ellenére mégis milliók nézik őket.

Shawn Ruddy az előzőekben leírt jellemzőknek teljesen megfelel. A film ettől a karaktertől lesz változatos, ő adja meg az ízt. A tényérbe mászó modorával, látszólagos lazaságával egy szerethető hülyét látunk bohóckodni a képernyőn. Tényleg vicces, ahogy előadja magát, de rendkívül profi, ahogyan fent tartja a figyelmet, ahogyan a chat-tel beszélget. Amikor nem a rémületen van a hangsúly, és amiatt tapadunk a kijelzőre, Shawn esetenkedése, szövege az, ami fent tartja az érdeklődést.

A film technológiailag is megállja a helyét. Shawn maga magyarázza el és mutatja be, hogyan vált a magán hordott, illetve a későbbiek során a házba telepített kamerák között. Így a néző nem csodálkozik azon, hogy ez vagy az a külső kameranézet hogy kerül a képre.

Nem csak maga a cselekmény, de maga a történet is jól felépített. Ugyan némileg foghatjuk a fejünket a film indulása során, hogy vajon tényleg jól döntöttünk-e, hogy ezt nézzük,

de ahogy fokozatosan haladunk előre, megnyugodhatunk. Megkapjuk amire egy ilyen filmtől számítunk, sőt, valójában még többet is.

A színészi játék szerintem remek, az eljátszott karakterek hihetőek. A helyszín hátborzongató, a felvételek jól visszaadják az atmoszféráját. Ami még különlegessé teszi a filmet az a zene. Pontosabban többnyire annak hiánya. A film nagy része alatt nem hallatszik hangulatkeltő háttérzene. Miért is hallatszana, hiszen egy stream-et nézünk. Am Shawn időnként bekapcsolja a nála lévő hordozható magnókazettás lejátszót, amelyről ténylegesen a saját maga által szerzett zenék hangzanak fel. Egyszerűen remek, ahogyan ezt alkalmazták.

A film összességében nem igazán félelmetes, bár van benne pár jumpscare, meg ilyesztöbb jelenet, de ezeket jól kiegyensúlyozza Shawn jópofa humora, vagy csak az, ahogyan reagál az eseményekre, ahogyan alapvetően viselkedik. Én megkaptam tőle a kellemes szórakozás élményét, néha elborzadtam, néha hangosan felnevettem, hisz ez végül is egy horror vígjáték. Csak ajánlani tudom, szerintem kellemes kikapcsolódást tud adni.

Natali Sanders Csillagszóró színpaletta...

Csillagszóró szór
mosolyszikrákat szerte –
Áldott éj jövel.

Fenyőág rezzen –
csillagszóró sziporkázz,
Karácsony éled.

Játszi kis fényed
csillagszórós bűvölet
tél esti varázs.

Gyerekkacaj zeng,
csillagszórós fényő ad
meghitt Szentestét.

Csillagszórós fény
mosolyog ablak szerte

Karácsony este.

Csillagszóró szór
mosolyszikrákat szerte –
Áldott éj jövel.

Erdős Sándor Vidám hóemberek

Eljött hát az új esztendő,
vége van az évnek.
Vidámak a hóemberek,
jó nagyokat lépnek.

Boldogságot, jó szerencsét
hónuk alá fogják.
Hógolyónak használva azt
ünneplőkhöz dobják.

Siess! Te is keresd őket,
talán megtalálsz.
Mert, ha így lesz egész évben,
boldog lesz családod.

Baranyi Imre Hóvirágra várva

A létezés kihűlt parázsain
mereng a vén idő csak egyre,
miért is ostromozza még a kín
saját fiát, ha már megette,
ugyan miért szorozza száz baját
emelve több ezerre végül,
ha nemsokára jó a zord halál,
s utána józanodva békül?

Mit ér a sors, ha kénye ily kemény,
nem enyhül és csak egyre mordabb,
ha sír felé megannyi költemény,
miért ilyen vadul sanyargat,
mi oldaná vajon komor dühét,
talán a hóvirág tavasszal,
ha majd a jég alól kibújva épp
fejét emelte jó arasszal?

Kis György Vörösben izzik a fa teteje

Vörösben izzik a fa teteje,
ezüstös dérbe zuhan levele.
Hallgat út mentén a jegenye,
csak magában áll kopasz feje.

Karcsú törzsét fagy marja,
kiolvadt ágát a nap nyalja.
Sovány termete, csontos karja
nyári utak poros melegét vallja.

Szekér megyen, mendegél,
árva jegenye nem dülöngél.
Kopogó löszre les, nem remél,
köhögés, didergés, feleszmél.

Távoli harang megkondul,
a szekér eldöcög, halványul.
Kicsiny fa gyökere megbénul,
Aluszik már a táj, elnémul.

Kiskunmajsa
2023. december 17.

Tad Rayder Karácsonyi üzenet Istennek

Drága Jézus, odafent a mennyben
Ünnep közeleg, a legszebb az évben.
Mindenhol, amerre járunk,
kigyúlnak a karácsonyi fények,
Hálát adunk neked minden éjen.
Pásztorok, míg Betlehembe mennek,
Téged látogatnak, s Téged ünnepelnek.
Ez a Te ünneped, hogy összetartsd a világot,
S a világon az összes családot.
Gondoljunk egy percre azokra, kik már elmentek,
S a szeretet ünnepén veled ünnepelnek.

Írta: Németh Balázs - 2023.12.18.

Józsa Bence Jézus szívéen (Megnyugvás)

A tél csodáját vártam éppen
A Nap és a Hold szerelmével,
Csillagok aludtak eközben
Havazás volt várható,
Lám, a Dél-Alföldön minden jó.

Elmentem én néha-sokszor
Ladikommal,
A Körös-partra elmélkedni,
Találtam ott a kövezésen
Kis állatkákat étel után
Kutakodni.

Hegyvidékre is vágytam néha,
Elszaladt az idő, s léha,
Bárgyú napjaimon
Órák, percem számolgattam.

Jó volna már előjönni
Kis odúmból megmozdulni,
Ajándékot vásárolni
Nem csak pénzzel dorbézolni,
Hanem a lélek útján
Eljátszani, poroszkálni,
Szemlélődni, Jézus szívéen
Megnyugodni.

Baranyi Imre Karácsonyest

Karácsony ünnepére szól a csengő,
a lelkeink ma végre összeérnek,
ma hófehér lepelt terít a felhő,
alatta messze száll az angyalének.

Ma szíveink szeretve feldobognak,
ölelni kész kezünk kitarjuk egyre,
hisz átkarolni végre megtanultak,
nem is szorulnak újra már ökölbe.

A honfitársainkra úgy vigyázunk,
akárha földi kincseinket óvnánk,
s ha majd az est a lágy dalunkra ráunt,
pihenhetünk a langy kemencepadkán.

Mi lenne, hogyha mindez így maradna
nem állna szánk szitokra és haragra?

Natali Sanders Múlt és jövő...

Itt állok és jövőm ajtaján kopogok,
itt várok, hátha elegendőnek hatok,
itt csorog könnyem a múltamon zokogok,
meghasadt a szívem, veled már nem vagyok...
Szépen szólnak szerte ünnepi harangok,
halkan suttozják, hogy tőlem már messze vagy...
Csendes, boldog lakhely immár új otthonod,
nem kell többé szenvedned, nincs rá több okod...
Nélküled az ünnep oly fénye vesztett már,
nincs ki segítsen, mástól jó tanács nem jár...
Hiányzol oly nagyon, mint napfény a földnek,
mint tarka szivárványszín a borús zöldnek,
andalító dallam egy nehéz nap végén,
mint kajla mosoly egy ideges száj szélén.
Nélküled oly fura az ünnepnap maga,
nem hallatszík selymesszép éneked szava,
nem szólsz rám, hogy rosszul keverem a tésztát,
hogy nézzem meg, és vegyek mástól jó példát...
Nem vagy itt...
Hiányod fáj...
Ünnepeljünk!
Látlak még!
Szívemben ez kopog:
– Karácsony, szép ünnep, látlak még, látlak még...
*

jocker

Karácsonyi gyertyaláng fényében...

Gyertyaláng fényében a szobában úszva-kúszva éled a csend,
Majd felcsendül szép ívű karácsonyi énekünk, és az már zeng.
Kint az udvaron a szavak... majdnem mind belefagyott a hóba,
De bent a meleg szobában élednek egymás szívéhez szólva!

Látod-e, hogy egy szent ünnep ez a karácsony?
Havas az egész udvar, a hó a barátom...
Menj éjféli misére, téged is vár templom.

És egy lehetőség, hogy méltóan ünnepelj!
Adj ajándékot, a szeretettel menetelj...
Ne mulaszd el, hogy esti imához térdepelj!

Figyeld meg, és fedezd fel, hogy mit rejt bennünk a hit,
És ha másban nem... de a reményben higgy egy kicsit...
Szeretet uralja elmédet, testedet... picit.

Ha holnap új napon, újabb reggelre ébredsz,
Felkeltél, már nem pihensz, de így visszanézhetsz...
Ha ködben is, utad előtted... még remélhetsz.

A gyertyák lángja felélesztette-e már bennünk a lángot?
Jó, így helyes, legalább kicsit jobbá tettük a világot!
Ehhez azért kell kérnünk némi pénzt és picit gazdagságot,
Mert manapság e nélkül nem tehetjük szebbé a világot.

Tárd ki ajándékaidat nagy szeretettel,
Mutasd meg, mi rejlik bennük ajándék hittel...
Higgy magadban és másokban mellszélességgel.

Kérdések nagyon kavarnak a fejemben,
Már a holnapot várom, hogy választ meglegeljem,
Válaszokat a hajnal derengő fényében,
Mert hátra megszületnek az élet méhében.

Kitekintve ablakon, látjuk, öklömnyi pelyhekben hull a hó,
Kristálytisza minden, ragyog, mint a hófehér gyermektakaró.
Holnap kint hóember is készül, szemekben boldog várakozás...
Míg kész lesz, lesz sok mosoly, messzire hallatszó gyermekkacagás.

Vecsés, 2014. január 7. - Kustra Ferenc József

Ann Heart

Cinegelak

Élt egyszer egy rókacsalád,
Valahol a völgyben talán.
Mama, papa és rókafi,
A legfiatalabb kishugi.

Történt egyszer egy szép napon,
Miközben Róka Rudi játszott nagyon,
Hogy a fáról leesett egy fészek,
Melyben volt három csöppnyi élet.

Papa! Papa! Gyere gyorsan!
Kiáltotta a kis róka.
S aggódva nézték mindketten
Hogy ezt vajon ki tette?

Nem volt arra senki sem
A szél a ludas elhiszed?
Kérdezte gyanakodva papa,
Majd a fészket felkapta.

Nahát! Ti meg mit csináltok?
Az én fészke ne bántsátok!
Mind a ketten hátra néztek,
Onnan hangzott a riadt ének.

Egy cinke hullajtotta könnyeit,
Mert féltette majdani kölykeit.
Melengette, kényeztette őket,
Hogy egy napon kikelni lássa őket.

De ami most szeme elé tárult,
Kis híja volt, hogy majdnem elájult.
Rókapapa óvatosan letette a fészket,
Majd néhány lépést hátrébb lépett.

Nem szeretnék mi senkit bántani,
Ártatlan lényeknek ártani.
Szaladt is a műhelybe gyorsan,
Hogy az ötlet hozzávalóit hozza.

Néhány deszkából és szögből
Egy kis madárházat rögtönzött.
A fészket gondosan beletette,
Majd a fára rögzítette.

Cinkemama ámuldozva nézte,
Nem akart hinni a szemének.
Szemeiben örömkönnyegek gyűltek,
S párjával új otthonukba repültek.

SiPI

Nyughatatlan

Könnyűnek találtatott
A szívem, mi nyughatatlan
Vágyakkal ébred
Érted minden hajnalon

Bár úgyse' értem..
Hogy miért vesztegetnéd
Velem

Erdős Sándor

Vallomás

Szívem rezdülése válik dallá.
Szerelmes szavaim füledbe súgom.
Szépséged látása tett engem rabbá.
Szerelmes börtönbe taszított sorsom.

Sokáig szeretnék rabja maradni.
Édes rabságban tölteni életem.
Neked drágám mindent megadni.
Nélküled életem siváran élhetem.

Tumicz Krisztina

Szoborfejű művész

Meghaltam? Élek?
Nem tudom.
Nem rossz a por.
Nem rossz a fűrés.
Por. Fűrés. Fűrés.
Ebben a porban.
Ebben a sorban.
Ebben a világban a szoborfej parancsol, ő a művész.
Régóta tudom, de ahogy megrázza a fejét,
attól össze vagyok zavarodva.
Száll a por, fújja a szél,
ahogy a szoborfej parancsolja.
Megcsörren a bokor,
csak hogy bosszantson, frászt hozzon rám.
Reszket bennem minden afférunk,
lázás csontjaimban kanyarog.

Nem rossz a por.
Nem rossz a fűrés.
A szoborfej nyilvánvalóan művész,
arra gondol, amire akar, és a mű kész.

edwardhooper

Így a vége felé

Így a vége fele mivé fonjam a szót,
Ki tudja, hol dörömböl egy kósza gondolat,
Sötét zugokban, messzi földeken,
Kietlen végeken játszik a kimondhatatlan.
Volt itt minden, bánat és öröm,
Föld méhében szunnyadó lélek,
Felette kitérte szárnyait az ég,
Kusza árnyak kergetőznek,
Az éjben csillagok gyúlnak,
S messze, valahol, suhan a szél.
Érzem lényedet, átfonja a fény,
Kósza messzeségben,
Valahol a távolban,
Lángol még a remény.

angyalka146

Álom-gubó

Tünékeny álm szövédik
az Idő fátylán túl:
lassan, lépésről lépésre
szívárog le az arany létsugár
teremtő ága...

Furcsa tünemény.
Illúzió szötte tarka
szeretet-remény, amely
mindent lát, hall, érzékel,
s az anyagi világban
életre kel.

jocker

Téli nap

A téli nap vakítóan süt...
Hótakaró visszaveri fényt,
Én meg nézem, mint egy átszellemült.
Úgy élem meg, mint egy leányregényt.

*

Hófehér a hó,
A tisztaság szépsége...
Hógolyó fehér.

Vecsés, 1998. december 22. – Kustra Ferenc József

